

Bu yıl neden Taksim?

Proleter DEVRİMCİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde, Sosyalizmde

Aylık siyasal dergi

Nisan 2007

Sayı: 52

Fiyatı: 1 YTL (KDV dahil)

Emperyalizme, faşizme ve tüm gericiliğe karşı

Ortadoğu'da süren emperyalist paylaşım savaşı, son günlerde Basra Körfezi'nde yaşanan gerginlikle yeniden kızıştı. İran, İngiliz askerlerinin karasularına girdiğini söyleyerek 15 askeri esir aldı. Bir süre diplomatik girişimleri devreye sokan İngiltere, giderek daha tehditkar açıklamalar yapmaya başladı.

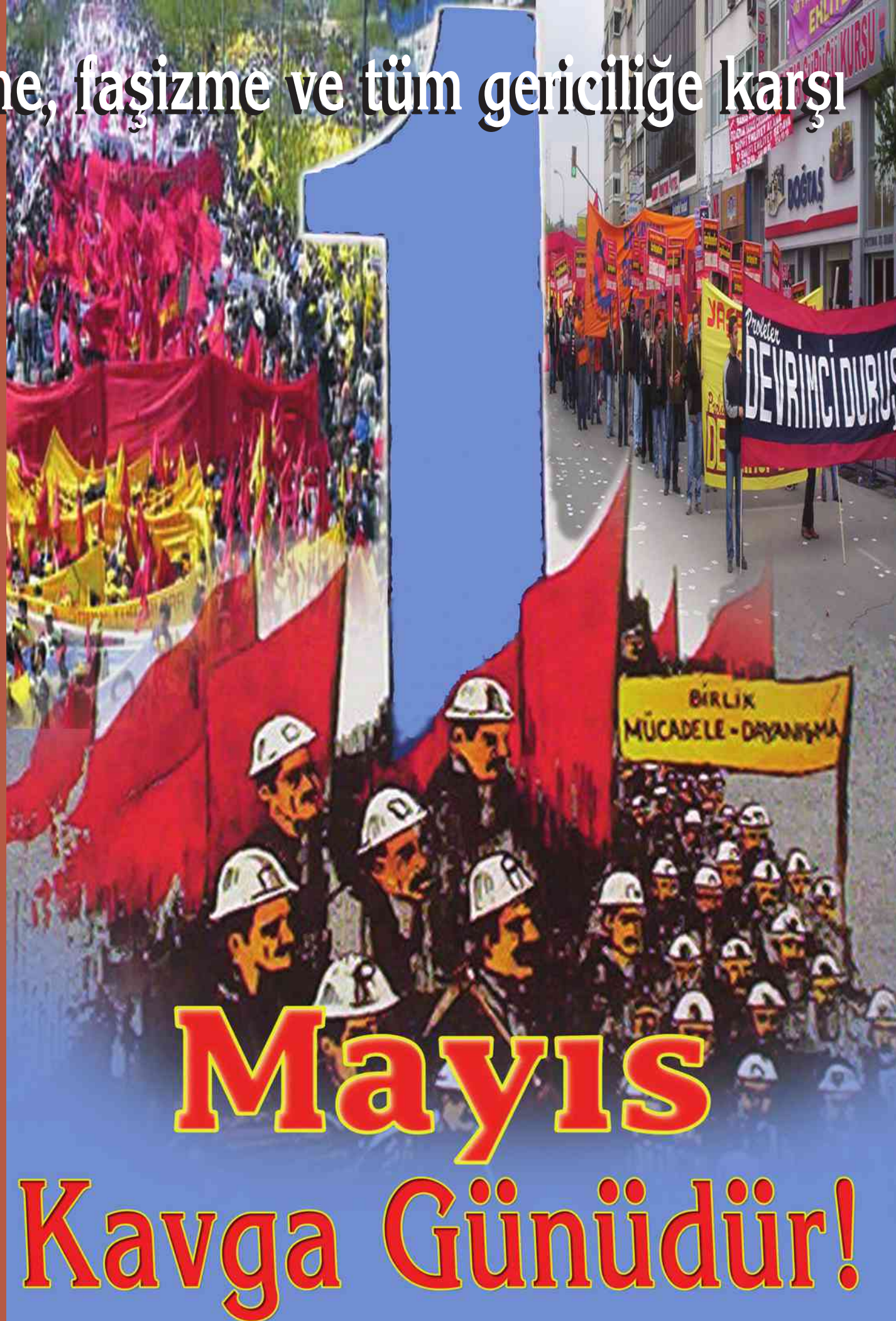
Zaten İran, uzun süredir iki saldırgan emperyalist ABD ve İngiltere'nin hedefindeydi. İran'ın nükleer çalışmalarını bahane ederek İran rejimini zayıflatmak için her tür yolu deniyorlardı. Bir yandan BM'de İran'a ambargo kararı çıkartmaya çalışırken, bir yandan da İran'ı kışkırtan saldırılarda bulunuyorlardı. Geçtiğimiz aylarda Irak'ı ziyarete gelen İran heyetinin ABD askerlerince gözaltına alınması, İran eski Savunma Bakan Yardımcısı Asgeri'nin kaçırılması ve son olarak İngiliz askerlerinin Basra Körfezi'nde İran karasularına girmesi, bardağı taşıran damla oldu. İngiltere, askerlerinin Irak sularında olduğunu iddia etse de, Iraklı işbirlikçi hükümet bile bunu doğrulayamıyor.

İran, İngiltere'nin askerlerle görüşme talebini reddetti ve İngiltere'nin özür dilemesini istedi. Gözaltındaki bayan askerin bırakılması talebine ise, onun elyazısı ile mektuplarını yayınlamaya karşılık verdi. Mektupta kadın asker, İngiltere'nin Irak'tan çekilmesi gerektiğini söylüyordu.

İran'ın bu meydan okuyuşu, İngiltere'nin mesajlarını sertleştirdi. Bu arada ABD, fırsatı değerlendirerek Körfez'de büyük bir tatbikat başlattı. Ardından Bush da İran'ı kınadı ve İngiliz askerlerinin rehin olarak tutulduğunu söyledi. Böylece Körfez'in suları ısınmaya, savaş rüzgarları İran'a doğru esmeye başladı.

Bir süredir ABD'nin, İsrail'i devreye sokarak Nisan ayı içinde İran'a savaş açacağı söylentileri artmıştı. Zaten ABD, Irak işgalinin 4. yılını doldurduğu bugünlerde, uğradığı hezimet bertaraf edebilmenin sancısıyla kıvraniyor.

Sayfa 2'de sürüyor

Mayıs Kavga Günüdür!

Emperyalizme, faşizme ve tüm gericiliğe karşı

1 Mayıs Kavga Günüdür!

"Yeni Irak planları", daha fazla asker yığınağı vb. çare olmadı. Direniş, bütün Irak'a yayılıyor ve daha da şiddetleniyor. Dünya halklarının ABD'ye karşı eylemleri de artıyor. İşgalin 4. yılında başta kendi ülkesinde olmak üzere dünyanın dört bir yanında protesto edildi. Bütün bunlar, ABD'yi savaşı büyütme zorluyor. İran'ı Irak'taki direnişi desteklemekle suçlayarak, ona saldırmanın zeminini güçlendirmeye çalışıyor. Son olarak Körfez'de yaşanan krizi bu yönde kullanmaya girişti. Fakat İran'a savaş açmanın bir dizi zorluğunu göze alabilmiş değil henüz. Bununla birlikte, savaş her an İran'ı da içine alacak şekilde büyüyebilir. Son gelişmeler, bu açıdan kaygı vericidir.

Ortadoğu'da savaş rüzgarları güçlü biçimde yeniden esmeye başlayınca, Türkiye de işin içine giriverdi. İngiltere Dışişleri Bakanı'nın ani ziyareti, Türkiye'nin arabuluculuğa soyunması, gözetiminde bulunan İngiliz askerleriyle görüşebileceklerini açıklaması vb. aktif bir rol üstlenmeye girişti. Bu doğrultuda İran Başbakanı Ahmedinejat ve İran Dışişleri Bakanı ile görüşmelerde bulundu.

İran, Türkiye ile ilişkileri belli bir düzeyde tutmaya özen gösteriyor. Olası bir ABD saldırısında Türkiye topraklarından gelebilecek tehlikeleri önlemeye çalışıyor. Özellikle de Türkiye'nin Kürtlerle ilgili korkularını bilerek, ortak hareket etmeyi zorluyor. Türk egemen sınıfları içinde varolan çelişkileri kendi lehine kullanmak istiyor.

Buna karşılık Türkiye, bir yandan Kürtlere karşı İran'la işbirliği yaparken, bir yandan da yine Kürt pazarlığı etrafında ABD'ye sözler veriyor. Keza MOSSAD tarafından kaçırıldığı söylenen Asgeri'nin son olarak Türkiye'de bulunduğu açığa çıktı. Asgeri'nin eşi, kaçırılma olayından Türkiye'yi sorumlu tutuyor. Türk güvenlik birimlerinin, eşini MOSSAD ve CIA'ye verdiğini söylüyor.

Öte yandan AB'nin 50. yıl kutlamalarına Türkiye'nin davet edilmemesi ve Alman Başbakanı Merkel'in Türkiye'nin üyeliği ile ilgili sözleri, Türk-AB ilişkilerini iyice gerginleştirdi. AB konusunda kitlelerde yaratılan umut ve beklenti havası da giderek sönmüş durumda. Öyle ki, CHP Genel Başkanı Baykal bile, Türkiye'nin AB ile ilişkileri gözden geçirmesi gerektiğini, yönünü Rusya ve Çin'e dönebileceğini söylebildi.

Gerek uluslararası düzeyde, gerekse ülke içindeki gelişmeler, egemen sınıflar arasındaki klik çekişmelerinin son aylarda iyice tırmandığını gösteriyor. Özellikle cumhurbaşkanlığı seçimleri, belirleyici bir önem kazanmış durumda. Her klik, tüm kozlarını ortaya sürüyor. Laiklik-şeriat zıtlaşması özellikle tırmandırılıyor. Karşılıklı andıçlar hazırlanıyor. Ordunun darbe girişiminde bulunacağı söylentileri bilinçli bir şekilde yayılıyor vb...

Emperyalistler ve işbirlikçilerin kendi arala-

rındaki it dalaşı tırmanırken, kitlelere yönelik terörü de artırıyor. Son aylarda özellikle Kürt kurumlarına saldırılar had safhaya ulaştı. DTP yöneticilerine, belediye başkanlarına açılan soruşturmalar ve tutuklamalar yüzlerceyi buldu. Newroz'a yaklaşan günlerde iyice tırmandırılan terör, Newroz günü de devam etti. Kürt simge ve bayrakları yasaklandı, mitingi düzenleyen ve katılan bir çok kişi gözaltına alındı.

Faşist-şoven saldırıların tırmanışa geçişi yeni değil kuşkusuz. Yılın başında Hrant Dink, bu tırmanış üzerinden katledilmişti. Aradan aylar geçmesine rağmen hala katillerin arkasında bulunan kişi ve kurumlar ortaya çıkarılmış değil. Son olarak polis ajanı Erhan Tuncel'in polis ifadelerinin hasıraltı edildiği ve MİT'le de bağlantıları açığa çıktı. Sözde soruşturma halen sürüyor, BBP Trabzon İl Başkanı ve yöneticileri de gözaltına alındılar, fakat kısa bir süre sonra bırakıldılar. Bir kez daha görüldü ki, faşizme ve şovenizme karşı kitle hareketi sürekli olarak yükselmedikçe, devletin oyalama taktiği bitmeyecek, katliam ve cinayetleri örtbas etmeyi sürdürecektir.

Aynı günlerde, cezaevlerinin dolduğu haberi yer aldı burjuva medyada. Özellikle de hırsızlık, kapkaç, cinayet gibi adli olaylarda büyük bir artış vardı. Bir yandan estirilen devlet terörü ile giderek artan oranda devrimci ve yurtsever tutuklanırken, bir yandan da büyüyen yoksulluk ve işsizliğin ortaya çıkardığı suçlarda patlama yaşıyordu. Ama diğer yandan Forbes dergisinin her yıl yaptığı dünyanın en zengin kişileri listesinde 23 Türk bulunuyordu. Milyonlarca insan açlık sınırında yaşarken, işsizlik çığ gibi büyürken ve cezaevleri bundan dolayı dolup taşarken, burjuvazi kar üstüne kar elde ediyor, zenginliğini büyütüyordu. Bir yanda sefalet, bir yanda sefalet birikiyordu. Asıl çelişki de buradaydı. Ve asıl savaşım da bu noktada patlayacaktı.

2007 1 Mayıs'ına işte böyle bir dünya ve Türkiye tablosu ile giriyoruz. Bu koşullarda 1 Mayıs, sömürü ve zulme karşı biriken öfkenin alanlara taşıdığı bir gün olmalıdır. Artık işçi ve emekçiler konuşmalı, gülme sırası onlara gelmelidir!

Okurlara...

Merhaba,

1 Mayıs yaklaşıyor. Bu yıl 1 Mayıs tartışmaları erken başladı. Daha Şubat ayında, Hrant Dink'in cenazesinin hemen sonrasında, 40. yıldönümü kutlamalarını yapan DİSK, 1 Mayıs'ta Taksim meydanına çıkacağını açıkladı. DİSK, "77 1 Mayıs'ının rövanşını almak için" Taksim'e çıkacağını söylüyor. Bu yıl gerçekten de Taksim'e çıkmanın, 1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanında kutlamanın zemini ve koşulları olgunlaşmış durumda. Dergimizin sayfalarında buna ilişkin değerlendirmeleri bulacaksınız.

Hrant Dink'in öldürülmesinin arkasındaki gerçekler her geçen gün biraz daha çarpıcı biçimde ortaya dökülüyor. Devlet, resmi-sivil bütün güçleriyle bu cinayetin arkasında duruyor.

İran ile İngiltere arasında tırmanan krizden, Irak işgalinin 4. yıldönümüne, Almanya'da göçmen kadın olmanın zorluklarından, G-8 zirvesi hazırlıklarına, küresel ısınmanın yarattığı etkilerden, mortgage yasasına, Kürt kurumları üzerinde artan baskılara kadar, geçen aya damgasını vuran önemli konuları sayfalarımızda bulacaksınız.

Dergimizin Mayıs sayısı bir hafta geçikmeli olarak çıkacak. Salı gününe denk gelen 1 Mayıs'la ilgili haber ve yorumlara dergimizde yer verebilmek için böyle bir tercih yapmak zorunda kaldık. Dergimiz, Mayıs ayının ikinci hafta sonu bayilerde olacaktır.

Tüm okurlarımızın, işçi ve emekçilerin 1 Mayıs bayramını kutluyor, hepsini alanlara çağırıyoruz.

Yeni sayıda buluşmak dileğiyle...

Dergimizin 2005-2006 yılı ciltleri çıkmıştır. Merkez büromuzdan temin edebilirsiniz.

52. sayıda

3	Cumhurbaşkanlığı seçimi
4	Emekçi kadınlar günü, mitinglerle kutlandı
5	Newroz coşkuyla kutlandı
	Gazi şehitleri ölümsüzdür
6	1 Mayıs'ta alanlara
7	"Bu '77 1 Mayıs'ının rövanşıdır!"
	HKP ile ilgili açıklama
8	Sağlığın özelleştirilmesinde 'Torba Yasa'
9	Mortgage soygun yasası
10	RAF militanları pişmanlık dilemiyor
11	Bir film: Kanlı Elmas
12	İran-İngiltere krizi tırmanıyor
13	İşgalin 4. yılında Irak
14	1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına
16	Kürt kurumlarına baskılar artıyor
18	G-8 zirvesi Almanya'da toplanıyor
19	Almanya'da yaşayan Türkiyeli göçmen kadınlar
20	Dünya hızla ısınıyor
22	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
23	Bu yıl neden Taksim?
26	Devrimci 1 Mayıs Platformunun çağırısı
27	Yayinevimizden çıkan kitap ve broşürler

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdür: Ersin Hamurcu Adres: Kemalpaşa mah. Atatürk Bulvarı Beddetin İnan İş Merkezi No:114-41 Eminönü/İSTANBUL

Tel: (0212) 527 48 28 Faks: (0212) 527 48 29, e-mail: devrimcidurus@hotmail.com

Baskı: Berdan MATBAACILIK Tel: (0212) 613 12 11

YEDİVEREN KÖKLERİ BASIM YAYIM KÜLTÜR SANAT MAT. SAN. DIŞ TİC. LTD. ŞTİ.

SAYI: 52 Nisan 2007 1 YTL. (KDV Dahildir)

Seçimler yaklaştıkça, başta AKP ve CHP olmak üzere düzen partileri arasındaki it dalaşı artıyor, çelişkiler keskinleşiyor. Çeşitli senaryolar, yorumlar, anketler, tartışmalar, sataşmalar, birbirini izliyor. Özellikle de cumhurbaşkanlığı seçimleri, rejim açısından son derece önemli ve asıl fırtına da burada kopuyor.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin, hemen her dönem ciddi bir kriz yarattığı biliniyor. TC'nin ilk cumhurbaşkanı Atatürk'ten bu yana cumhurbaşkanlığı seçimlerinde “uzlaşma”nın esas alındığı, bunun sağlanmadığı durumlarda ciddi sorunlar doğurduğu sürekli işleniyor. Şimdi AKP'ye tavsiye edilen de “uzlaşma” ile cumhurbaşkanı adayını belirlemesi. Başta muhalif partileri olmak üzere, “sivil toplum örgütlerine” danışılması, herkesin hemfikir olacağı bir adayın seçilmesi. Geçtiğimiz aylarda TUSİAD da cumhurbaşkanının uzlaşma ile seçilmesi yönünde görüşlerini be-

düşündürüyor. Arka arkaya yapılan anketlerle AKP tabanı buna hazırlanıyor. Erdoğan, Arınç ve Gül gibi AKP yöneticileri dışında adaylar gösteriliyor, bu adayların eşlerinin başları açık olmasına dikkat ediliyor vb...

CHP'nin başını çektiği kesim ise, Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı olmasını engellemek için tüm güçlerini seferber ediyor. Cumhurbaşkanlığı makamını “son kale” ilan edip, “son kale de ele geçiriliyor” hezeyanıyla laik-orta burjuva kesimleri kışkırtıyor, hatta orduyu harekete geçmeye çağırıyorlar. Daha da ileriye giderek, Erdoğan'ın yurtdışında yaptığı bir konuşmada “sayın Öcalan” demesini dillerine dolayarak, hakkında suç duyurusunda bulunuyorlar.

Meclis çoğunluğunun, hükümetin ve cumhurbaşkanlığının bir partinin elinde toplanmasının yaratacağı tehlikelere dikkat çekenler ve geçmişte Cumhurbaşkanı Bayar- Başbakan Menderes döneminin doğurduğu siyasi krizi

da AKP'nin tek başına hükümet olamayacağı, önümüzdeki dönemin “koalisyon hükümeti” dönemini getireceği söyleniyor. Bu konuda da çeşitli senaryolar devrede. En kuvvetli aday olarak AKP-DYP koalisyonu görülüyor.

Seçim öncesi yapılan bu yönlendirmelerden de anlaşılıyor ki, ABD, bu seçimlerde de AKP'yi destekleyecek. Geçen yıl Cüneyt Zapsu'nun Amerikalılara söylediği, “süpürmezin kullanın” sözüne uygun hareket edildiği görülüyor. Ancak AKP'nin bu süre boyunca kitleler nezdinde yıpranması ve egemen kesimler arasında artan çelişkiler, koalisyon olasılığını güçlendiriyor. Son aylarda Mehmet Ağar'ın PKK militanları için söylediği “düz ovada siyaset yapsınlar” sözü başta olmak üzere Kürt sorununa yeni yaklaşımları, keza Evren'in “eyalet sistemi” önerisi ve buna DYP'nin destek çıkması, ABD'nin, AKP dışında DYP'yi de hazırladığını gösteriyor.

Seçimler yaklaşırken, yine büyük vaatlerle Genç Parti sahnede. Hatırlanacağı gibi 2002 seçimlerinde GP, yüzde 7'yi aşan bir oy almıştı. DYP ve MHP'nin tabanından oy çaldığı ve bu partilerin barajın altında kalmasında GP'nin oy oranı olduğu iddia edilmişti. GP yeniden parlatılarak, AKP'ye karşı olan oyların bir kısmını alacağı, bunun da muhalif partileri zayıflatacağı ve AKP'nin işine yarayacağı kanısı yaygın.

Elbette seçimlerde hesaba katılması gereken bir diğer parti DTP. DTP'nin son kongresinde, seçim barajının değişmemesi durumunda “bağımsız adaylarla” seçime katılacaklarını açıklaması, hesapları değiştirdi. DTP'nin 15 ile 30 civarında milletvekili çıkartma ihtimali, başta AKP olmak üzere düzen partilerinin Kürt bölgelerinden çıkaracağı milletvekili sayısını düşürecek. Ayrıca “dört partili meclis” planını da bozacak. Çünkü DTP, bağımsız milletvekilleri ile mecliste grup oluşturacak bir güce ulaşabilir.

Kendi taleplerimizle alanlara!

Seçimler yaklaştıkça egemen klikler arasında artan çelişkiler, her cumhurbaşkanlığı seçiminin bir rejim krizine dönüşmesi, esasında düzenin ne denli kaygan bir zemine oturduğunu da gösteriyor. Ekonomik veya siyasi, küçük bir dalgalanma, rejim açısından ciddi bir kriz haline dönüşebiliyor. Buna karşın toplumsal muhalefetin dağınıklığı ve örgütsüzlüğü, bu tür sarsıntıları derinleştirme, demokratik hak ve özgürlükler yönünde genişletmeyi engelliyor. Egemen sınıfları rahatlatan da bu durumdur.

Cumhurbaşkanının Sezer ya da Erdoğan olması, işçi ve emekçilerin yaşam koşulları bakımından bir değişiklik yaratmayacaktır. Erdoğan-Baykal, AKP-Genelkurmay vb. saflaşması, egemen kliklerin saflaşmasıdır, işçi ve emekçilerin bu saflaşmada yeri olamaz. Fillerin tepişmesinde her zaman ezilen, çimenler olmuştur. Bu tepişmede ezilmek istemiyorsak, kendi taleplerimizle mücadeleleyi yükseltmek dışında çaremiz yoktur. 1 Mayıs, bunun için önemli bir olanak sunmaktadır. İşçi ve emekçiler, 1 Mayıs'a iyi hazırlanarak, bu it dalaşında taraf olmadığını göstermeli, kendi gündemiyle meydanları doldurmalıdır.

Egemenlerin bugünkü çelişkisi CUMHURBAŞKANLIĞI SEÇİMİ

lirtmişti. Ancak geçen süre zarfında bu “uzlaşma”nın hiç de kolay olmayacağı görüldü. Seçimlere doğru günler yaklaştıkça, uzlaşmazlıklar daha da arttı, ipler gerildi.

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, “Erdoğan cumhurbaşkanı olamaz, bunu kendisi de anlayacak” diyerek aba altından sopa gösterirken, AKP hükümeti, yargı dahil bürokrasideki tüm atamaları, mecliste bekleyen yasa tekliflerini, cumhurbaşkanlığı seçimlerine kadar dondurmuş durumda. Yüksek Hakimler ve Savcılar Kurumu, bu yüzden açıkça Adalet Bakanını suçladı.

Cumhurbaşkanı Sezer, giderayak “akşam yemeği” adı altında kuvvet komutanlarıyla toplantı yaptı. Sezer'in, eşi türbanlı birinin cumhurbaşkanı olması durumunda devir teslim törenine katılmayacağı, şimdiden yayılmaya başladı. Ardından emekli bir generalin “günce”si yayınlanarak, 2003 yılında ordunun hükümete karşı darbe girişiminde bulunduğu ifşa edildi ve yeniden ortalığı darbe söylentileri aldı.

Kısaca gerilim, sadece hükümet ve ana muhalefet partisi arasında sertleşen söz düellosu ile sınırlı değil. Cumhurbaşkanını, yargı, ordu vb. devletin tüm kurumları teyakkuz halinde.

Tartışmaların kilitlendiği nokta:

Erdoğan'ın adaylığı

AKP, kendilerinin göstereceği bir adayın cumhurbaşkanı olacağını söylüyor ve bunun Başbakan Erdoğan olmasını istiyor. Ancak Erdoğan konusunda egemen kesimler arasında süregelen tartışmalar, farklı alternatifleri de

hatırlatanlar da var. Benzer bir durumun yaşanması halinde, “Türkiye’de sistemin kilitleneceği”, sistemin bunu taşıyamayacağı ve krizi derinleştireceği kaygılarını ifade ediyorlar.

Erdoğan'ın henüz çok genç olduğu, cumhurbaşkanı seçilmesi durumunda AKP'nin oy kaybedeceği türü gerekçelerle onu cumhurbaşkanı olmamaya iknaya çalışanlardan, geçmişte aldığı mahkumiyetten dolayı cumhurbaşkanı seçilemeyeceği, anayasa mahkemesinin buna izin vermeyeceği tehditlerine kadar, elvan çeşit engelleme girişimleri sürüyor. Bu arada “usul tartışmaları” da devam ediyor. Anayasa ve meclis iç tüzüğüne göre, cumhurbaşkanlığı seçimi için toplantıyı açma yeter sayısının meclisin üçte iki çoğunluğu sağlanması, yani 367 milletvekilinin olması gerektiği hatırlatılıyor. AKP'nin şu anki milletvekili sayısı bunu karşılamıyor; bu durumda yeniden “milletvekili transferleri” gündeme geliyor, ANAP içinden bazı milletvekillerinin buna hazır olduğu, “transfer borsası”nın açıldığı söyleniyor.

Seçim tahminleri, AKP'yi öne çıkarıyor

Ortalık cumhurbaşkanlığı seçimleriyle toz-duman iken, diğer tarafta genel seçimlerle ilgili tahminler, yorumlar, anketler de hız kazandı. Her seçimde olduğu gibi “kamuoyu yoklaması” adı altında, bazı partiler öne çıkarılıyor, bu doğrultuda kamuoyu oluşturuluyor.

Bunların büyük bir kısmında AKP açık ara önde gidiyor. Onu CHP, DYP ve MHP izliyor. Meclisin yeni bileşiminde bu dört partinin olacağı tahmin ediliyor. Böyle bir durum-

Cumhurbaşkanının Sezer ya da Erdoğan olması, işçi ve emekçilerin yaşam koşulları bakımından bir değişiklik yaratmayacaktır. Erdoğan-Baykal, AKP-Genelkurmay vb. saflaşması, egemen kliklerin saflaşmasıdır, işçi ve emekçilerin bu saflaşmada yeri olamaz. Fillerin tepişmesinde her zaman ezilen, çimenler olmuştur. Bu tepişmede ezilmek istemiyorsak, kendi taleplerimizle mücadeleleyi yükseltmek dışında çaremiz yoktur.

Emekçi Kadınlar Günü MİTINGLERLE KUTLANDI

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün yıldönümü dolayısıyla, Kadıköy'de miting düzenlendi. PDD, HKM, HÖC ESP, EKD, Odak, DHP, Kaldıraç, Partizan, Tekstil-Sen, BDSP, EHP, Alinteri, PSAKD, Devrimci Hareket, DKH, Devrimci Parti Mücadelesi'nde Devrimci Komünistler, Divriği Kültür Derneği, Köz, Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, Belediye-İş 2 No'lu Şube, BES 1 ve 2 No'lu Şubeler, Tüm Bel Sen 4 No'lu şube tarafından organize edilen miting, 4 Mart'ta gerçekleştirildi.

Miting için gruplar saat 10.30'dan itibaren Tepe Natilius'un önünde toplanmaya başladı. Kitlelerin toplanmasının ardından kortejler oluşturularak, Kadıköy İskele meydanına doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Biji Bratiya Gelan" sloganları atıldı.

Mitinge Proleter Devrimci Duruş imzalı pankart ve flamalarıyla katılan PDD okurları ise, "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Kürt Ulusuna Özgürlük Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganlarını haykırdı. Ayrıca "Orak Çekiç Silah Yıldız Bayrağımız", "Yaşasın Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Bolşevik" sloganları yankılandı.

Alana girerken polisler tarafından verilmek istenen karanfiller ise kitleler tarafından reddedildi. Alana tüm grupların girmesinin ardından, yapılan saygı duruşuyla başlayan program, mitingi organize eden kurumlar adına yapılan açıklamayla başladı. Konuşmada 8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal özüne vurgu yapılırken, kadınların sorunlarının ancak mücadeleyle aşılacağı, erkek ve

kadınların beraber vereceği devrim mücadelesiyle çözüme ulaşılacağı söylendi. Konuşmanın ardından Grup Yorum sahne aldı ve konuşmalarında kadının kurtuluşunun devrimde, sosyalizmde olduğunu belirtti. Grup Yorum, söylediği marş ve türkünün ardından, Bostancı'da aynı akşam verilen konsere gitmek için alandan ayrıldı. Sonrasında ise, mitinge katılan sendikalar adına hazırlanan bir metin okundu. Metinde, kadın işçilerin işyerlerinde yaşadığı sorunlara, örgütsüzlüğüne değinirken, kurtuluşun örgütlenmekten geçtiğine söyledi. Ardından Grup Vardiya sahne aldı. Grup Vardiya'nın sahneden inmesinden sonra ESP kitesinin de alandan ayrıldığı dikkat çekti.

Ardından uzun yıllar cezaevinde tutsak kalan TİKB(Bolşevik) davasından yargılanan kadın komünist Nevin Berktaş, konuşma yaptı. Nevin Berktaş konuşmasında; "sizlere devrimci kadın tutsakların gözünden bakmak istiyorum, onlar da şimdi sizler gibi 8 Mart'ın coşkusunu yaşıyorlar" diyerek tutsakların özlemini ve coşkusunu anlattı. Hiçbir engelin, devrimcileri ve komünistleri mücadeleden ayrı koyamayacağına, kitlelerin en büyük ilacının örgütlenme ve devrim olduğuna vurgu yaptığı konuşması, alkışlarla karşılanan Berktaş'ın konuşmasından sonra TAYAD ve TUYAB adına konuşmalar yapıldı. Miting, Grup Munzur'un söylediği türkülerin ardından bitirildi.

Alanda sıklıkla "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Cinsel Ulusal Sınıfsal Sömürüye Son", "Eşit İşe Eşit Ücret", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı.

"Yeter ki karamasın..."

Kadıköy'deki 8 Mart mitingine, yaklaşık bir ay kadar önce tahliye olan Nevin Berktaş da katıldı. Toplam 22 yıllık hapis yaşantısıyla Türkiye'de en uzun süre cezaevinde kalan siyasi kadın tutsak olarak, devrimci kadın tutsakları temsilen kürsüye çıktı. Kürsüde yaptığı konuşmada; herkesin 8 Mart'ını kutlayarak sözlerine başlayan Berktaş; "Kadınlar, her yerde olduğu gibi cezaevlerinde de farklı uygulamalarla karşılaşılıyor. Kadın tutsaklar, kadın olmalarından kaynaklı ek sorunlar yaşıyor. F Tip'lerine geçişle kadın ve erkek tutsakların birbirinden koparılması, kadın hapishanelerinin açması, bu sorunları daha da büyümüşür" dedi. Kendisinin de çok uzun yıllar diğer kadın tutsaklar gibi zor koşullarda içeride kaldığını belirten Nevin Berktaş, Nazım Hikmet'ten şu dizeleri okudu: "Yatılmaz değil, yatılır/onuyl, onbeş yıl, daha da fazla/yeter ki karamasın sol memenin altındaki cevahir" Buna karşılık, dışarıdakilerin kadın tutsakları manevi yönden güçlendirmeleri gerektiğini, onlara sahip çıkılmasını istedi. Onlar adına kürsüde bulunmanın, onu ayrıca onurlandırdığını belirten Nevin Berktaş, herkesin 8 Mart'ını tekrar kutlayarak konuşmasını bitirdi.

İstanbul'da aynı gün, feministlerin ağırlıkta olduğu bir miting de Çağlayan'da yapıldı. Çağlayan'daki miting karnaval havasında geçerken, Ankara'da 400 kişi Abdi İpekçi Parkı'na yürüdü. Ayrıca Bursa, İzmir, Adana, Malatya, Diyarbakır ve diğer illerde de yapılan mitingler ve basın açıklamalarıyla 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlandı.

Ankara'da 8 Mart mitingi

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Ankara'da 4 Mart günü, Sakarya Caddesinden Abdi İpekçi Parkına düzenlenen bir yürüyüşle kutlandı. Sakarya Caddesinde toplanan kitle, "Direnen Kadın Özgür Kadındır" "Yaşasın Halkların Kardeşliği" "Kadın-Erkek Elele Mücadeleye" sloganlarıyla yürüyüşe geçti.

Yürüyüşe yaklaşık 500 kişi katıldı. Miting alanına gelen kitlenin yerini almasıyla devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Türkçe ve Kürtçe konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü'nün tarihsel ve güncel önemi anlatıldı. Kadınların sorunlarının bitmediği ve hala aynı şekilde sürdüğü ve bunun önüne geçmenin ancak kadın erkek birlikte sömürü düzenine başkaldırmaktan geçtiği söylendi. 19 Aralıkta cezaevinde katledilen, El Kadimiye hapishanesinde idam cezasına çarptırılan üç kadın, Urfa Ceylan Pınarda ölen tarım işçisi 9 kadın ve daha nicelerinin sorumlusunun, bu sistem olduğu bir kez daha vurgulandı.

Klara Zetkin, Rosa Lüksemburg, Nilgün Gök, Leyla Kasım, Lale Çolak, Sabahat Karataş ve adları sayılamayan daha pek çok kadının yolumuzu aydınlatmıştı vurgulandı. Miting, tiyatro gösterisi sonrasında, müzik gurubunun parçalarıyla çekilen halaylar ve mücadelenin süreceği vurgusuyla sona erdi. Devrimci dayanışmanın örneklerinin arttığı bugünlerde yapılan bu etkinliğin büyük bir önemi vardı. Kitlenin coşkusu; alanda ve yürüyüşteki disiplin ile atılan sloganlara katılım, önümüzdeki mücadele günlerinin daha iyi olacağına belirtisiydi.

Ankara'dan PDD okurları

Emekçi Kadınlar Günü'nde Sokağa, Eyleme!

Berlin'de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde çok sayıda etkinlik yapıldı. Ancak genel olarak görülün; 8 Mart'ı alanda kutlayanların sayısının giderek azalması ve mücadeleye içeriğinden uzaklaşması oldu. Bazı feminist kadınlar bile durumun vehametene işaret etmek için, 8 Mart eylemine çağrı yaparken "aslında 8 Mart'ta neden kalmadı, biz kadınlar tüm haklarımızı kazandık zaten"(!) diyorlardı. Anlaşılabileceği gibi 8 Mart'ta çok etkinlik vardı, ama kadını mücadeleye çağıranların sayısı azdı.

Bizler bu sene de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde AGİF- Kadın Komitesi, Bir-Kar, Dest-dan, Demokratik Kadın Hareketi, Roter Oktober (Kızıl Ekim) ve Proleter Devrimci Duruş olarak 8 Mart'ta saat 17.00'de Türkiyelilerin yoğun olduğu Kreuzberg'de miting düzenledik. Mitinge yaklaşık 50 kişi katıldı. Günü anlamına dair Almanca ve Türkçe bildiriler okundu. Kısa sürede örgütlenen eyleme katılım düşüktü.

11 Mart 2007'de ise, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'yle ilgili ortak etkinlik düzenlendi. Saygı duruşuyla başlayan etkinlik, Kadın Hareketini dünden bugüne anlatan film gösterimi ve şiirlerle sürdü. Etkinliğin ikinci bölümünde panel yapıldı. Panelin konusu kadın hareketi ve Almanya'daki kadının durumu ve Almanya'da yaşayan göçmen kadınların sorunlarıydı. İlk konuşmacı, somut olarak günümüzde Alman emekçi kadınların yaşadığı sorunu ve hareketin evrimini anlattı. Diğer iki konuşmacının konusu ise, göçmen kadınlardı. İkinci konuşmacı, emekçi göçmen kadınların koşullarını gözler önüne sererken, diğer konuşmacı arkadaş, kadına yönelik şiddeti anlattı. Tartışma bölümünde emekçi kadınlar işyerlerinde yaşadıklarını sorunlar konuşuldu.

Etkinlik ortak söylenen türkülerle sona erdi. Etkinliğe yaklaşık 70 kişi katıldı.

Berlin-PDD

Tüm engellemelere rağmen Newroz coşkuyla kutlandı

Bu yıl Newroz öncesi devletin estirdiği terör, geçtiğimiz yılları aratır durumdaydı. Son iki ay içinde yüzlerce DTP yöneticisi hakkında soruşturma açıldı, tutuklandı. DTP il ve ilçe binalarına saldırılar düzenlendi.

Newroz'un hafta

sonu kutlanması yasaklandı. Newroz kutlamalarında açılan bayrak ve posterlere yasaklama getirildi. Polisler izinler kaldırdı ve jandarma ile takviye yapıldı. Newroz günü ise, kutlama alanları, polis ve asker birliklerince kuşatıldı, katılanların üstü arandı, yüzlerce kişi gözaltına alındı.

Yine ayrı kutlama vardı. Bir yerde devlet erkanının yumurta tokuşturup, demir dövdüğü Nevruz, bir yerde ise, devasa ateşlerin yakıldığı, halayların çekildiği halkların kutladığı Newroz vardı. Devletin tüm engellerine rağmen, yine onbinlerce kişi alanlara gelmişti. Yine bayraklarını, posterlerini açtılar, yine sloganlarını haykırdılar. DTP'nin binlerce görevlisi de bunları engelleyemedi. Fakat geçen yıla kıyasla mitinglere katılım oranı düşüktü. Özellikle de Newroz'un kalbinin attığı Diyarbakır'da bu düşüş daha net görüldü. Keza İstanbul ve Mersin'de de geçen yıllara göre bir düşüş gözlemlendi.

Uzun bir aradan sonra Diyarbakır'daki Newroz kutlamalarında görünen Leyla Zana, konuşmasında "Kürtlerin üç lideri var. Barzani, Talabani, Öcalan" deyince, bu sözler hakkında da soruşturma açıldı. Aynı şekilde kutlamalarda konuşma yapan birçok kişiyle ilgili soruşturmalar ve tutuklamalar başlatıldı. "Sayın Öcalan" denilmesinin bir suç unsuru haline getirilmesine büyük tepki duyan kitleler, Newroz kutlamalarında "Sayın Öcalan" pankartları açıp sloganlar attılar.

Kutlamalar, birçok yerde olaylı başladı, olaylı bitti. Diyarbakır'da, İstanbul'da, İzmir'de, yer yer polislerle çatışmalar yaşandı. Polisin bazı kişileri gözaltına almaya çalışması, kitleden büyük tepki aldı ve polis kimisini bırakmak zorunda kaldı, alanın dışına çıktı. Miting dağılışlarında da polislerle kitle arasında çatışma çıktı. Yine yüzlerce kişi gözaltına alındı.

Devletin öncesi ve o gün estirdiği teröre ve DTP'li görevlilerin engelleme çabalarına rağmen; alanlara çıkan kitlenin, bayraklarını, pankartlarını açmaları, sloganlarını haykırmaları engellenemedi. Bir kez daha görüldü ki, devletin ne baskı ve yasağı, ne Newroz'u Nevruz'laştırma çabaları, ne de reformizmin yumuşatma girişimleri, Newroz kutlamaları kitlelerin istediği şekilde yapılmasını önleyemiyor. Bu Newroz, bunun görülmesi bakımından anlamlıydı.

Gülsuyu'nda Newroz kutlaması

Kutlama hazırlıklarına bir hafta önceden bölgemizdeki devrimci kurumlarla birlikte başladık. Newroz'a çağrı için hazırladığımız afişleri yaptırarak, el ilanlarını dağıttık, kahve konuşmaları yaptık. Bu arada devlet de boş durmuyordu. Çeşitli semtlerde yakılan belediye otobüslerini bahane ederek, akreplerle otobüslerin arkasından mahallede geziyor, gözdağı vermeye çalışıyorlardı. Son akşam, mahallenin üzerinden helikopterlerle uçmaya, ışık tutarak yolları aydınlatmaya başladılar. Kitlelerin eyleme katılımını düşürmeyi amaçlıyorlardı. Onlara rağmen eyleme katılan insan sayısı 350'yi buldu.

Eylem, her kurumun ayrı yürüyüş kolundan alana girmesiyle, saat 19.30'da başladı. Yürüyüş güzergahındaki minibüs yoluna TİKB(B) imzalı bir pankart asılmıştı. Yürüyüş boyunca sloganlarımız gür bir biçimde atıldı. Yürüyüş kolları meydana toplanınca, bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşu sırasında kitle bir ağızdan "Güneşe akın var" şiirini okudu. Sonra ortak imzalı metin okundu. Davul-zurna eşliğinde halaylar çekildi. Pir Sultan Derneğinin müzik grubu kısa kısa bir dinletti verdi. Bir okurumuz, hazırladığı şiiri sundu. DHP'li bir arkadaş, Mercan şehitleri için yazılan bir türküyü söyledi. Sloganların hep bir ağızdan ve coşkuyla atıldığı eylem, iki saatten fazla sürdü.

Eylem bitirildikten sonra kortejimizle yaklaşık 200-300 metre daha yürüdük ve sloganlarımızı attık.

Gülsuyu'ndan PDD okurları

Gazi Şehitleri Ölümsüzdür!

Gazi Katliamının 12. yıldönümünde binler sokaklara çıktı.

1995 yılında Gazi Mahallesi'nde devletin organizesinde gerçekleşen saldırılarda kahvehaneler taranmıştı. Bu olayı duyan işçi ve emekçiler, sokaklara dökülmüş, Gazi'yi 3 gün boyunca barikatlarla savunmuş ve devletten hesap sormuştu. Kurulan barikatların karşısında acizleşen devlet, suçlu olmanın psikolojisiyle, kitlenin üzerine ateş açarak onlarca kişiyi katletmişti.

Geçen süre zarfında değil katilleri bulmak, onları aklamak için tüm gücünü ortaya koyan devlet, cenazelerine sahip çıkan, sorumluların bulunmasını isteyenleri cezalandırmayı seçmiş, katillerin "yargılandığı" mahkemeleri, Trabzon'a alarak, kitlelerin sahip çıkmasını engellemeye çalışmıştı. Ancak, her yıldönümünde olduğu gibi, devrimciler, işçi ve emekçiler, Gazi katliamını ve direnişini unutmadığını gösterdi. 11 yıldır olduğu gibi bu yıl da Gazi'de kitleler sokağa dökülerek katillerden hesap sorulacağını haykırdı.

Sabah, ilk anma, Alibeyköy mezarlığında gerçekleşti. Gazi şehitlerinin aileleri, Alibeyköy mezarlığında bulunan şehitlerin mezarlarını ziyaret ederek sloganlarla şehitlerini sahiplen-di. Gazi'de ise, HÖC Gazi Cemevi önünde toplanırken, diğer devrimci yapılar Eski Karakol'da toplanmaya başladı. Sabah saat 10'dan itibaren kortejler oluşturmaya başlayan kitle, buradan Gazi Cemevi'ne doğru yürüyüşe geçti. Önde "Yaşasın Devrimci Dayanışma" pankartının yer aldığı yürüyüşte, "Katil Devlet Hallka Hesap Verecek", "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Türk, Kürt, Ermeni Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Halkımız Saflara Hesap Sormaya" sloganları atıldı. Buradan Cemevi önüne kadar yürüyen kitle, verilen

yemeğin ar-

dından mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. Grup Yorum, yürüyüş öncesi bir dinletti verdi.

Mezarlığa doğru yürüyüşte en önde Gazi Şehit ailelerinin pankartı yer aldı. Burada Gazi'de şehit düşenlerin aileleri şehitlerin resimlerini taşıdılar. Mezarlığa gelindiğinde ise ilk etapta basın açıklaması okundu. Açıklamada; "aradan 12 yıl geçmesine rağmen, ne suçlular cezalandırıldı, ne de yakalandı. Dahası, suçlu olarak Gazi halkı ve şehit aileleri gösterildi. Gazi'den sonra da katliamlar, linç saldırıları devam etti. Son olarak Hrnt Dink'e kadar uzanan bir sürece girildi" denilirken, eninde sonunda bu işin sorumlularının cezalandırılacağına vurgu yapıldı. Açıklamanın ardından, Gazi şehitlerinin şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Mezar başında "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları atıldı. Eyleme katılan gruplardan kendi anmalarını gerçekleştirenler oldu ve tekrar Gazi Cemevi'ne doğru yürüyüşe geçildi.

Yürüyüş güzergahına ise TİKB (Bolşevik) militanları, TİKB(B) imzalı "Zeynep ve Hakan Yoldaşlar Ölümsüzdür" pankartını astılar. Ayrıca güzergah boyunca, TİKB(B) imzalı "Gazi'nin Hesabını Soracağız!", "Yaşasın Gazi Direnişimiz!", "Zeynep ve Hakan Yoldaşlar Ölümsüzdür!" yazılılamaları yapıldı, birçok yere TİKB(B) imzası atıldı.

Devletin tüm baskı ve önmelerine rağmen, bir Gazi anması daha hesap sorulacağı kararlılığıyla gerçekleştirildi. Aynı günün akşamı ise Gazi'de barikatlar kurularak, devrimciler tara-

findan bir eylem gerçekleştirildi. Ankara'da da Gazi'nin yıldönümünde bir yürüyüş yapıldı.

Berlin'de Newroz

Her yıl Almanya'da merkezi olarak yapılan Newroz, bu yıl Berlin'de gerçekleşti. Alman devleti, Berlin'de yapılacak olan Newroz'u son ana kadar engellemeye çalıştı. Son güne kadar Newroz'un Berlin'de yapıp yapılmayacağı belli değildi, bir akşam öncesinden ancak mahkeme kararıyla yeri ve saati kesinleşebildi. Newroz sabahı da polisin engelleme çabaları sürdü.

Bu yıl Newroz'a çağrı Türkiye'de olduğu gibi "Öcalan'ın sağlığı sağlığımızdır" şiarıyla yapıldı. Newroz'u düzenleyenler "bu yıl Newroz bayram değil, kavga günü" diye açıklama yapsa da Newroz, daha çok bir bayram havasında geçti. Buna rağmen 18 kişi PKK yasağını ve eylemlere konulan kıyafet yasağını (yüzlerin kapatılması vb. yasak) çiğnediği için gözaltına alındı. Newroz'a katılım, beklenen 50 bin rakamının çok altına kaldı. Bunda Berlin'in diğer illerden çok uzakta olması da etkeni. Fakat eylemlere katılım oranında, eskiye göre bir düşme eğilimi olduğu da bir gerçektir.

Berlin PDD

Gazi şehitleri anıldı

Gazi antifaşist halk direnişinin 12. yıldönümünde Gülsuyu'nda meşaleli yürüyüş yapıldı. Yürüyüşü PDD, BDSP, HKM, ESP, Partizan, DHP ve SDP birlikte örgütlediler. 11 Mart günü saat 18'de, Dinler sokak'tan başlayan yürüyüşe, yaklaşık 250-300 civarında insan katıldı. "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür, Kahrolsun MİT, CIA, Kontrolleri" yazılı pankartta, eylemi örgütleyen bütün kurumların imzası yer aldı. Ayrıca her kurum kendi flamalarını açtı. Yürüyüş sırasında coşku yükseldi, gür bir biçimde sloganlar atıldı. Heykel meydanında, Gazi katliamını anlatan konuşmanın arkasından, yürüyüş Fatma Hanım meydanına kadar sürdürüldü. Bu, Gülsuyu'ndaki eylemler açısından önemli bir gelişmeydi. Meydana kadar hiç ortada görünmeyen polisler de burada kitlenin karşısına çıkarak tedirgin etmek istediler. Ancak başarılı olamadılar. Ortak imzalı metin burada okundu. Sonra yeniden sloganlar atılarak eylem bitirildi.

Yaşasın Gazi Direnişimiz!
Zeynep Hakan Yoldaşlar Kavgamızda Yaşıyor!
Gazi Şehitleri Ölümsüzdür!

Gülsuyu'ndan PDD okurları

“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarıyla 1 MAYIS'TA ALANLARA!

2007 1 Mayısı yaklaşıyor. Günler yaklaş-
tıkça 1 Mayıs çalışmaları da hız kazandı.

1 Mayıs, işçi emekçilerin birleşik müca-
dele günüdür. İşçilerin birliğini, halkların
kardeşliğini sağlayan, onları ortak düşma-
na karşı aynı cephede birleştiren kavga
günü! Proletarya enternasyonalizminin
bayrağı altında tüm emekçilerin ortak ta-
leplerle alanlara çıktığı gündür 1 Mayıs!

Bu yıl da dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçi-
ler, proleter enternasyonalizmi bayrağını yükselterek,
emperyalizme, kapitalizme, faşizme, şovenizme ve
her türden gericiğe karşı güçlerini birleştirecekler.
Ağırlaşan sömürü ve yaşam koşullarına dikkat çeke-
cek ve kendi taleplerini haykıracaklar. Özgürlük, de-
mokrasi, bağımsızlık mücadelesini yükseltecek, dev-
rim ve sosyalizm özlemlerini dile getirecekler. Egemen
sınıfların yüreklerine korku salacak, dostlarına güven
ve moral aşılayacaklar.

Saldırıları artarak sürüyor

Günlerin 1 Mayıs'a doğru akmaya başladığı bugün-
lerde, emperyalist savaş Irak, Afganistan ve Filistin'de
tüm vahşetiyle devam ediyor. Fakat hiç birinde, haki-
miyetlerini tam olarak sağlayamıyor.

Öte yandan dünyanın her yerinde işçi ve emekçilere
dönük ekonomik ve siyasi baskılar artmış durumda.
Ülkemizde de işçi sınıfı, bu saldırılardan payını fazla-
sıyla alıyor. Özelleştirme saldırısı devam ediyor. Bu
saldırıları sonucu on binlerce işçi, haklarını kaybetti,
binlercesi işsiz kaldı. Bedeller ödeyerek kazandığı
sağlık, eğitim gibi temel hakları paralı hale getirildi.
Yeni iş yasasıyla birlikte çalışma hayatı iyice ağırlaş-
tı. Sağlığı özelleştirip paralı hale getiren “Genel
Sağlık Sigortası” şimdilik ertelendi fakat iptal edilmedi.
Sözleşmeli personel uygulamasıyla emeklilik imkansız
hale getiriliyor. Emekçi memurların başındaki sözleş-
meli kadro saldırısı devam ediyor. Küçük üreticiler,
emperyalist tekellerin sömürü kurumları olan İMF ve
Dünya Bankası'nın dayatmaları, kotaları sonucu borç-
la yatıp, borçla kalkıyorlar.

Çalışma ve yaşam koşulları böylesine ağırlaşırken,
sınıfın sınırlı örgütlülüğü de dağıtılıyor. Örgütlenmenin
önüne faşist yasalarla barikatlar dikiliyor. Sendikalaş-
ma faaliyeti yürüten işçiler, faşist yasaların yanı sıra,
işten atılma tehlikesini yaşıyorlar. Fabrika önü direniş-
ler, patron ve devletin kolluk güçlerinin baskısıyla ezil-
meye çalışılıyor. TİS süreçlerinde “ya esnek üretim ya
da ücretlerde, sosyal haklarda taviz” dayatılıyor. Sen-
dika ağaları da alabildiğince geri noktalarda TİS'lere
imza atıyor.

Her yerde direniş, her yerde mücadele

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin ezilen halklara, işçi
ve emekçilere dönük çok yönlü saldırısı, her yerde di-
renişlerle isyanlarla karşılaşıyor.

Irak işgalinin yıldönümünde başta işgalci ülkeler
ABD ve İngiltere olmak üzere, dünyanın dört bir ya-
nında milyonlarca kişi, emperyalist savaşa karşı mey-
danları doldurdu. Ayrıca hak gasplarına, düşük ücret-
lere, ağır çalışma koşullarına karşı azımsanmayacak

**Taksim, 1 Mayısların en kitlesel ve devrimci kutlandığı bir
alandır. '77 1 Mayısı kitleselliğiyle, devrimci coşku ve mili-
tanlığıyla tarih sayfalarına geçmiştir. Yine aynı 1 Mayısta 36
işçi, bu alanda katledilmiş, kanlarıyla alanı sulamıştır. '80
sonrası 1 Mayıslarda zorlanan, uğruna şehitler, gaziler veri-
len bir alandır ve bu mücadele sonucu, yasal 1 Mayısların
önü açılmıştır. Bunun içindir ki, Taksim, 1 Mayısla özdeşleş-
miş, 1 Mayıs alanı olagelmıştır.**

biçimde işçilerin eylemli gösterileri oldu. Almanya'da
metal sektöründe yaşanan TİS süreçlerinde örgütlen-
nen grevler, Yunanistan'da hak gasplarına karşı işçi
emekçilerin birlikte örgütledikleri genel grev, Latin
Amerika ülkelerindeki halk hareketlerinin sonucunda
düşen hükümetler vb. ilk anda sıralayabileceğimiz ey-
lemlerdir.

Ülkemizde artan faşist saldırılara karşı kitlelerde bi-
riken öfke, artık eyleme dönüşmüş durumda. Bunun
son örneğini, Hrant Dink'in cenazesinde yaşadık. Ke-
za, devletin devrimci kurumlara saldırmaması, emekçi
semtlerde sokak çatışmalarıyla, barikat savaşlarıyla
karşılandı. Gazi, 8 Mart, Newroz eylemlerine, faşizme
ve şovenizme karşı halkların kardeşliği rengini verdi.

İşçi sınıfının, özelleştirme başta olmak üzere artan
saldırıları karşı biriktirdiği öfke ve tepki de çeşitli ey-
lem ve direnişlerle kendini ortaya koydu. SEKA ve TE-
KEL'den sonra, son olarak İGDAŞ'ta yaşanan işgal, bu-
nun göstergesidir. 1 Mayısın öngününde Mersin Ser-
best Bölge'de 3 bin tekstil işçisi çalışma koşullarının
iyileştirilmesi talebiyle iş durdurma eylemindeler. İs-
tanbul İbrahim Ethem İlaç Fabrikası'nda çalışan işçiler
bir hafta üretimden gelen güçlerini devreye soktular.
Yoğun işgücü sömürsü ve baskılara karşı işçilerin
sendikalarda örgütlenme isteği devam ediyor. Emekçi
memurların Mart ayı içinde özlük hakları için mücade-
leleri, sağlık alanında bir günlük genel grev ve “torba
yasası”na karşı yürüttükleri kampanya sürüyor...

2007 1 Mayısına, 2006'nın direniş birikimleriyle,
Mart eylemlerinin coşkusu ve Hrant Dink katliamını la-
netleyen yüzbinlerin ayak sesleriyle giriyoruz.

2007 1 Mayıs'ının anlamı

2007 yılı, Irak'ta kilitlenen emperyalist savaşın başta
İran olmak üzere diğer ülkelere sıçrama ve Türkiye'yi
savaşın içine çekme yönüyle de, cumhurbaşkanlığı ve
genel seçimlerin yapılacağı bir yıl olmasıyla da, içte
ve dışta kritik bir yıl özelliğini taşıyor. Bu yüzden fa-
şist-şoven saldırılar had safhaya çıkmış durumda. Yı-
lın ilk ayında Hrant Dink cinayeti, artan faşist örgütlen-
meler, gözaltı ve tutuklamalar, boşuna değil. Ayrıca
bu yıl, '77 1 Mayıs katliamının 30. yılı! Bütün bunlar,
2007 yılını ve 2007 1 Mayıs'ını daha özgün kılıyor.
Dolayısıyla 2007 1 Mayıs'ının işçi ve emekçiler açısın-
dan çok daha görkemli geçmesini gerektiriyor.

Onun içindir ki, 2007 1 Mayıs tartışmaları, aylar ön-
cesinden başladı. DİSK'in 40. kuruluş yılı vesilesiyle
Taksim'i dillendirmesi, ardından “Devrimci 1 Mayıs
Platformu”nun Taksim açıklaması ve bunu takip eden
bazı kurumların açıklamaları, bu yılki 1 Mayıs'ın daha
farklı bir anlam ve misyon taşıdığını gösterdi.

Taksim, 1 Mayısların en kitlesel ve devrimci kutlan-

dığı bir alandır. '77 1 Mayısı kitleselliğiyle,
devrimci coşku ve militanlığıyla tarih say-
falarına geçmiştir. Yine aynı 1 Mayısta 36
işçi, bu alanda katledilmiş, kanlarıyla alanı
sulamıştır. '80 sonrası 1 Mayıslarda zorla-
nan, uğruna şehitler, gaziler verilen bir
alandır ve bu mücadele sonucu, yasal 1
Mayısın önü açılmıştır. Bunun içindir ki,
Taksim, 1 Mayısla özdeşleşmiş, 1 Mayıs
alanı olagelmıştır.

Kitlesel devrimci 1 Mayıs'ın, aynı zamanda yıllardır
işçi-emekçilere yasaklı olan Taksim'de kutlanmasının
anlamı büyüktür. Kuşkusuz 1 Mayısın devrimci geç-
mesi, tek başına mekanla sınırlandırılmaz. Bu içerik-
te hangi alanda kutlanırsa kutlansın, devrimci özün-
den bir şey kaybetmez. Fakat Taksim, herhangi bir
mekan değildir. 1 Mayıslardaki tarihsel yeri bir yana,
'77 1 Mayıs'ından beri yasaklanmış olması, devrim ile
karşı-devrim arasındaki mücadelede, ona ayrı bir an-
lam yüklemiştir. O yüzden bu yasağın, 2007 yılında,
'77 katliamının 30. yılında delinmesi, oldukça önemli-
dir.

Bu tarihsel gerçeklerden ve 2007 1 Mayıs'ının öne-
minden hareketle, işçi ve emekçilerin sendika yöne-
timlerine 1 Mayısı Taksim meydanında kutlama yö-
nünde baskı kurmaları şarttır. Ancak böyle bir basınç
oluşursa ve sendika şubelerinden bu yönde kararlar
çıkarsa, konfederasyonlar sıkışacak ve son anda çark
etme ihtimalleri zorlaşacaktır. Devrimci-demokrat şube
yöneticileri, kendi merkez yöneticilerine muhalefeti
yükseltmeli, Taksim kararı çıkartmasalar da safını
Taksim'den yana belirlemelidirler.

Eller şaltere, ayaklar Taksim'e!

Kendimizi yasallıkla sınırlamayan bir meşruiyet an-
layışıyla hareket etmeli, özgürlük alanlarını kendi mü-
cadele gücümüzle açmalıyız. Her fabrika ve işletmede
1 Mayıs komiteleri oluşturmali, bu komiteler, 1 Mayı-
sın önemini anlatan toplantılar ve etkinlikler düzenle-
melidir. Ne kadar çok taban komitesi oluşturursa, 1
Mayıs'a doğru o denli güçlü bir hareket yaratılacaktır.

İşçi-memur birlikteliği her işyerinde sağlanmalıdır.
Her işyeri ve fabrika önü, 1 Mayıs alanı haline getiril-
meli, işçiler fabrikada şalterleri indirmeli, semtlerden,
okullardan, slogan ve marşlarla alanları zaptetmelidir.
Emekçi memurlar, sendikal bürokrasiyi aşarak “Grevli
TİS'li sendika hakkını” haykırmalı, “Grev hakkı grevle
kazanılır” sloganını 1 Mayısta yaşama geçirmelidir.

Bu 1 Mayısta, emperyalist savaşa, faşizme, şove-
nizme, artan hak gasplarına karşı şalterler inmeli, dev-
rim ve sosyalizm şiarları yükselmeli, alanlarda prole-
taryanın bayrağı dalgalanmalıdır. 1 Mayıs, bir kez da-
ha proletarya enternasyonalizminin somut olarak ya-
şandığı bir gün olmalıdır! Faşist-şoven saldırılara karşı
Kürt, Türk, Arap, Çerkez tüm işçi-emekçi kitleler, kol
kola alanlara akmalı, “işçilerin birliği halkların kardeşli-
ği” şiarı yaşam bulmalıdır!

İşçi ve emekçiler, artan saldırılara, hak gaspların
karşı '77 1 Mayısının ruhu ve coşkusuyla Taksim'e
çıkma kavgasını vermeli, eller şaltere, ayaklar Tak-
sim'e yönelmelidir!

“Bu 77 1 Mayıs’ının rövanşıdır!”

DİSK’e bağlı Genel-İş Anadolu Bölgesi Başkanı Veysel Demir ile DİSK’in 1 Mayıs kararı ve işyerlerinde 1 Mayıs çalışmaları üzerine konuştuk. DSB- DİSK Başkanı Süleyman Çelebi’nin bu yıl 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak istediklerine dair demeçleri oldu. Bu konuda ne düşünüyorsunuz? Şubenizin tutumu nedir?

Veysel Demir: Biz DİSK’e bağlı bir şubeyiz. Onun kararlarına uygun hareket ederiz. Bu yıl 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama, DİSK Başkanlar Kurulu’nda karar altına alındı, bize de bildirildi. Biz de bu karar doğrultusunda çalışmalara başladık.

★ *Ne tür çalışmalar bunlar?*

İşyerlerinde toplantılar yapıyoruz . Yaptığımız toplantılarda 1 Mayıs’ın anlamı ve önemini anlatıyoruz. İşçileri Taksim’e çağırıyoruz. Diyoruz ki, bu 77 1 Mayıs’ının rövanşıdır. ‘77 1 Mayıs’ında 3 işçi orada katledildi. Bu yıl Taksim’de olacağız şeklinde anlatıyoruz. Tabanı Taksim’e çıkma yönünde hazırlıyoruz. Merkezden gelen yazılar var. Sabah iş başı yapmadan önce birimlerde (mü-lürlükler) bu yazıları okuyoruz.

İşyerlerinde yemeklerinde toplantılar yapıyoruz. İşçilerin görüşlerini alıyoruz. Yaptığımız toplantılarda o gün bir eylem varsa, işçileri eyleme çağırıyoruz. Eyleme katılacakların listesini çıkarıyor ve eylem için aç temin ediyoruz.

★ *Peki işçilerin tepkileri nasıl?*

Devletin medya üzerinden saldıdığı bir korku var. Bu korkuyu kırıyor. Çalışıyoruz. Ayrıca yeni hazırladığımız TİS taslaklarında 1 Mayıs’ın “ücretli izin günü” olmasını talep ettik. Daha öncekilerle “ücretsiz izin” şeklinde geçiyordu. Bize bağlı işyerlerinde 1 Mayıs’ta “ücretsiz izin” kabul edilmiş durumda. Geçen sene, üye sayımızın yüzde 80’ini alana taşımayı başarmıştık. Bu sene ne kadarını götürebileceğimizi bugünden bilemiyoruz. 1 Mayıs yaklaşıp, daha net ortaya çıkar. Buna rağmen 1 Mayıs hazırlıklarımız iyi gidiyor. Temsilcilerimiz iş yerlerinde yaptıkları toplantılarda, işçilere 1 Mayıs’ta Taksim’de olacağımızı, bunun kontrgelekle bir hesaplaşma olacağını söylüyorlar. Alanda işçilerin dışında, emekçi memurların da olacağını, ayrıca komünistlerin, sosyalistlerin, anarşistlerin her anlayıştan insanın bulunacağını anlatıyoruz.

★ *Bu konuda DİSK’e bağlı şubelerde bir bütünlük var mı ?*

DİSK’te ayrı bir ses çıkmaz, bütün şubeler birlikte hareket eder. Genel-İş’in Genel Başkanı, zaten DİSK başkan yardımcısı. İş sıkı tutuyoruz. Bu yıl Taksim olmasından dolayı belki 1 Mayıs’a katılım az olabilir, ama 1 Mayıs’a katılan işçiler kavga ruhuyla gelecekler.

★ *2004’te Saraçhane için de katılımın az olacağı yönünde endişeler vardı. Türk-İş, Hak-İş Çağlayan diyerek sınıfı bölmüştü de. Çağlayan’a 10 bin kişi, Saraçhane’ye 40 bin -kişi geldi.*

Herkesin haklısınız. O yüzden bugün bir şey söylemek erken olur. Sadece toplumdaki 1 Mayıs havasına girmedi. 1 Mayıs’a 20 gün kala tartışmalar hızlanacaktır. Medyanın gündemine girecek, yetkililer açıklamalar yapacak... İşçileri korkutmak isteyecekler. Engellemeye çalışacaklar... Bu da işçileri hareketlendirecek.

★ *Diğer konfederasyonlara bağlı devrimci-demokrat şube yönetimleriyle ilişkiniz var mı? 1 Mayıs’ta birlikte hareket etmek yönünde bir çabanız, girişiminiz oldu mu?*

Devrimci bir skiden bir araya gelmeler oluyordu. Şube Platformları vardı. Fakat son dönemde ilişkimiz yok. 1 Mayıs’la ilgili de görüşmelerimiz olmadı. Belki ileriki günlerde olabilir. Türk-İş içerisinde emek dostu şube başkanları var. Türk-İş’in siyasi çizgisi belli. Halkın Belediye-İş’in bazı şubeleri, Yol-İş, Deri-İş, Hava-İş vb gibi şubelerden Taksim’e katılım bekliyoruz. Ben isterim ki, devrimci, demokratik kitleden çok, sınıf Taksim’e gelsin. Türkiye’nin her yerinden yöresel giysileriyle, işletme ve fabrikalardan işçiler işyerleriyle alanla aksın. Böyle bir birliğin yaşanması çok önemli.

★ *Son olarak ekleyeceğiniz bir şey var mı?*

İşyerlerinde artlar ve zeminler ne olursa olsun konfederasyonun kararına uyacağız. DİSK’in bu konuda yanlış yapmayacağına inanıyorum.

İşgalin Yıldönümünde Eylemler

ABD emperyalizminin Irak’ı işgal saldırısının 4. yılında dünyada ve Türkiye’de sokaklara dökülen kitleler, süren işgali protesto ederek, bu savaşın ve işgalin bir an önce durdurulmasını istedi. Başta emperyalist ülkeler, ABD, İngiltere, İspanya, İtalya ve Almanya olmak üzere tüm dünya halkları aynı şiarı haykırarak, tepkilerini dile getirdiler.

Türkiye’de ise İstanbul, İzmir, Ankara, Adana başta olmak üzere birçok ilde yapılan yürüyüşler, basın açıklamalarıyla kitleler emperyalist işgale ve onun işbirlikçisi olan Türkiye işbirlikçilerine tepkilerini ve öfkelerini dile getirdiler.

İstanbul’da 17 Mart’ta Dolmabahçe ve Kadıköy’de miting ve yürüyüşler gerçekleştirildi. Taksim’de 14.30’dan itibaren toplanmaya başlayan aralarında HÖC, HKM, BDSP, Partizan, DHP, TKP, Halkevleri’nin de bulunduğu devrimci ve ilerici kurumlar, Dolmabahçe’ye yürüdüler. En önde kurumların imzalarının yer aldığı pankartın taşındığı yürüyüşte "Katil ABD Ortadoğu’dan Defol", "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Mücadelemiz", "Siyonist İsrail Filis-

tin’den Defol", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Dolmabahçe’ye kadar yürüyen kitle, burada yapılan konuşmanın

ardından devrim ve sosyalizm şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yaptı. Bu arada yürüyüşün arkasında "Kerkük’e Girme Kardeş Kanı Dökme" yazılı pankartı açan Öğrenci Kolektifleri kitesine saldıran polis, bir kişiyi yaralayarak gözaltına aldı. Bu durumu protesto eden kitle "Baskılar Bizi Yıldramaz", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganlarını attı. Gözaltına alınan kişi daha sonra serbest bırakıldı. Yapılan konuşmaların ardından sırasıyla Grup Şehir Işıkları, İlkey Akkaya ve Grup Yorum müzik dinletisi verdiler. Verilen dinletinin ardından eylem bitirildi. Eyleme 2500 civarında bir kitle katılım gösterdi.

Kadıköy’de ise Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu bir miting düzenledi. Mitinge yaklaşık 2 bin kişi katılırken, emperyalist işgale karşı tepki sloganlar ve konuşmalarla dile getirildi. Burada da kitle müzik dinletilerinin ardından mitingi bitirdi.

20 Aralık akşamı ise DİSK, TMMOB, KESK’in organize ettiği bir meşaleli yürüyüş gerçekleştirildi. Meşalelerle Gümüşsuyu Caddesi’nden Dolmabahçe’ye yürümek isteyen 500 kişilik kitleye polis izin vermedi. Yapılan pazarlıklar sonucunda arka taraftan İnönü Stadyumu’na kadar sloganlarla yürüyen kitle, eylemi burada bitirdi.

HKP ile ilgili açıklama

Aralarında dergimizin de bulunduğu, çeşitli devrimci demokrat kurumların, Halk Kurtuluş Partisi (HKP) yayın organında, Hrant Dink cinayeti vesilesiyle kaleme alınan ve devrimci kurum ve değerlere yönelik saldırısına karşı ortak bir tutum alınmış ve bu, bir metin ile devrimci kamuoyuna açıklanmıştır. Aşağıda bu metne yer veriyoruz:

Halklarımızal

Biz, devrimci, demokrat ve yurtsever kurumlar, birbirimize dönük eleştirilerde yapıcı, değiştirici ve dönüştürücü bir üslup ve tarz kullanmak zorundayız. Eleştiri adı altında politik olmayan, hatta küfür ve hakarete varan ifadelerin kullanılması kesinlikle kabul edilebilir bir tarz değildir. Böyle bir yaklaşım, doğru olmadığı gibi, ilerici kurumların varlık gerekçesine de aykırı düşmektedir.

Sınıf mücadelesinde dost güçlerle düşmanı bir tutarak, dost kurumları düşmanmış gibi itham etmek, devrimcilerin beslendiği değerlerle bağdaşmamaktadır. Ayrıca böyle bir yaklaşımın düşmana hizmet ettiği de çok açıktır.

Halkın Kurtuluş Partisi’nin yayın organı olan “Kurtuluş Yolu” gazetesinin 24. sayısında yer alan, “Bu cinayetin sebebini yaratan ABD ve AB emperyalistleridir” başlıklı başyazıda kullanılan dil ve üslup, yukarıda bahsettiğimiz yaklaşıma denk düşmemektedir. Bu yazıda Hrant Dink’in cenazesine katılan halkımız ve devrimci, demokrat, yurtsever örgütlenmelere yönelik küfür ve hakaret dolu 32 sayfalık yazı kaleme alınmıştır. Bu yazının ardından Ankara’da yaşanan gerginlikten sonra HKP üyelerinin organize şekilde devrimcilere yönelik bıçaklı saldırısı sonrası iki devrimci bıçaklanmıştı. Bu saldırı HKP tarafından saldırının meşru olduğu şeklinde savunulmuştur.

Tüm bu nedenlerden dolayı, biz aşağıda imzası bulunan kurumlar Halkın Kurtuluş Partisi ile olan ilişkilerimizi askıya alıyoruz.

2 Mart 2007

HÖC, BDSP, HALKEVLERİ, PDD, KALDIRAÇ, DEVİRİMCİ HAREKET, DHP, SODAP, ÖMP, KÖZ, ESP, ODAK, EHP, PARTİZAN, SOSYALİST BARİKAT, ÖDP, Yeni Dünya için ÇAĞRI Dergisi

ANKARA HİLTON GREVE GİDİYOR

Ankara Hilton Oteli işvereni ile yaklaşık beş aydır yapılan TİS görüşmelerinin tıkanması sonucu DİSK\OLEYİS Sendikası tarafından greve gitme kararı alındı. Yaklaşık 300 kişinin çalıştığı otelde, grev kararının açıklandığı basın açıklamasına 200’den fazla işçi katıldı. İşverenin yüzde 5’lik zammına karşılık, enflasyonu da dikkate alınarak % 18 zam talep eden sendika, ayrıca kadrosuz çalıştırılan işçilerin kadroya alınması ve daha önce kazanmış oldukları sosyal ve ekonomik hakların kırılmamasını, "Kölelik Yasası" olarak bilinen 4857 sayılı iş kanununda öngörülen seviyeye geri çekilmemesini talep ediyor.

Oleyis İç Bölge Temsilcisi Hasan Yağız, yanımıza gelerek, yaptığı açıklamada işverenin kendilerine "ekstra" işçiliği dayattığını (kadrosuz çalışma) ve esnek zamanlı çalışılmasında ısrar ettiğini, bunun kabul edilemez olduğunu, 450 işçinin çalıştığı bu işyerinde; İşverenin bunu 200'lere çekmeye çalıştığını mücadelelerinin sonuna kadar süreceğini ve haklarının verilmemesi durumunda geri adım atmamakla greve çıkacaklarını belirtti. Bir işçi ise Otellerinin, Avrupa’daki oteller bazında, en çok tasarruf eden otel seçtiğini ve performansından dolayı bütün işçilere 300 Avro değerinde birer bisiklet hediye edildiğini, ancak Türkiye’deki patronun bunu görmezden gelerek haklarını kırpmaya çalıştığını anlattı.

Daha önce de grev deneyimi olan Hilton işçileri, basın açıklamasında sık sık "Vur Vur İnlesin İşveren Dinlesin " sloganları attı. "İnadına Oleyis İnadına Disk" sloganları da atan işçiler coşkulu bir şekilde sürekli alkış tuttu.

Türkiye’nin turizm sektöründe örgütlülüğünün çok zayıf olduğu böylesi bir dönemde Hilton işçileri, doğru yolun örgütlülüğünden geçtiğini göstermektedir. Ancak siyasal bilincin, sınıf perspektifli öncü işçilerin azlığı, bu mücadelenin yaygınlaşmasında ve gelişmesinde önemli bir engeldir. Hilton işçisi, sınıfın diğer kolları gibi, mücadele içerisinde eksikliklerini görecektir ve siyasal bilinci almaya daha açık hale gelecektir.

Sağlığın özelleştirilmesinde bir adım daha;

Torba Yasası

Hükümetin Temel Sağlık Yasası'nda bir çok değişiklik yapan "torba yasası", Cumhurbaşkanı Sezer tarafından veto edildi. Veto edilen maddeler, 1, 2, 6, 7 ve 8. maddeler. 1. Madde, doktorlara dayatılan "Zorunlu Mali Sorumluluk Sigortası"nı; 2. Madde, şef ve şef yardımcılığı atamalarını; 6. ve 8. Maddeler, yabancı doktor çalıştırılmasını; 7. Madde ise anestezi teknisyenlerinin bir uzman gözetiminde çalışmasıyla ilgili düzenlemeleri içeriyordu. Hükümet, veto edilen maddeleri, "torba"dan çıkararak, Yasa'yı, Meclis'ten yeniden geçirmeye hazırlanıyor. Bunu yaparken Sağlık Bakanı vetolu maddelerin yasadan çıkartılmasının geri adım olmadığını belirtti. Başbakan T. Erdoğan ise, yabancı doktor çalıştırılmasının arkasında olduğunu söyleyerek, bu maddelerden vazgeçmediklerini açıkça ilan etti.

"Torba yasası" neleri içeriyor?

Aslında bu "torba"ya doldurulan maddelerin çoğu, daha önce de çıkartılmaya çalışılmış, ya Cumhurbaşkanı ya da Anayasa Mahkemesi'nden dönmüş olan maddeler. Şimdi de Cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesi gerilim yaratmamak için geri çekildi. Bu saldırılar, hükümetin öncelikler listesinde şimdilik bekleme alını. Ama ilk fırsatta yeniden gündeme getirileceklerdir.

Şef ve şef yardımcılarının atanması: Yasa, eğitim hastanelerinin şef ve şef yardımcılarının atanmasının sınavsız olarak ve tamamen hükümetin tercihleriyle belirlenebilmesini getiriyor.

AKP, bu konuyu birkaç defa daha gündeme getirdi ve Anayasa Mahkemesi'nden geri döndü. Anayasa Mahkemesi tarafından kendi yandaşlarının atanmasının engellendiği kadrolara, yine kendi adamlarını vekaleten atadılar. Bugün, eskiden boş bırakılan kadrolara ek olarak, açılması planlanan 25 yeni eğitim hastanesine gerekli olan bin 500'e yakın yeni şef ve şef yardımcısı kadrosu daha eklendi. AKP, büyük bir rant alanında böylesine geniş bir kadrolaşma imkanını elinden kaçırmak istemiyor. Bu yasanın başka bir maddesiyle de, eğitim hastanelerindeki asistan eğitiminin koşullarının ve öğretim üyelerinin belirlenmesini Sağlık Bakanlığı'na, yani kendisine bağlamak istiyor. Böylece eğitim hastanelerinde tam bir hakimiyet kurmayı hedefliyor.

Sosyal güvenliği tasfiye yasası yürürlüğe girdiğinde, araştırma hastanelerinin özelleştirilmesi de gündeme getirilecek. Özelleştirme sürecinde, "özerkleştirme" adı altında, hastanelerin, mevcut yöneticilerine devredilmesi gibi yöntemler de kullanılacak. İşte AKP'nin amacı da bu sürece hazırlanmak için köşe başlarını tutmak. Bu tür adımlarla, belediye şirketlerinde olduğu gibi, hastaneleri de kendi yandaşlarına peşkeş çekmenin zeminini hazırlamaya çalışıyorlar.

Doktorlara zorunlu sigorta dayatması: Yasa ile, tüm doktorlara, "tıbbi uygulamalardaki hatalarından dolayı, hastaların her türlü tazminat talebinin karşılanması" için "Zorunlu Mali Sorumluluk Sigortası" getiriliyor.

Primleri, özel çalışan doktorlar kendisi ödeyecek. Böylece aile hekimliği sistemine geçince, bütün aile hekimleri kendi yerinde çalışacağından, primini de kendisi ödeyecek. Özel hastanelerde çalışanların primlerini, hastane ödeyecek deniliyor. Ama hastaneler, bu parayı doktorlardan keseceklerdir. Kamuda çalışan doktorların primlerinin yarısını kendisi ödeyecek. Yarısı da döner sermayeden ödenecek. Ancak hatadan dolayı mahkemeye veri-

Sağlık çalışanlarının özlük hakları ile atama mevzuatını değiştiren "Torba Yasa", 11 Martta Ankara'da düzenlenen eylemle protesto edildi. Eylem, Türk Tabipleri Birliği, TMMOB, KESK'e bağlı sağlıkçı sendikaları ve çeşitli kurumlar tarafından düzenlendi, eyleme binlerce kişi katıldı.

len doktorların artan prim farklarını yine kendisi ödeyecek. Sonuç olarak her koşulda primi doktorun kendisi ödeyecek.

Prim miktarı sabit olmayacak. Araba kasko primleri gibi, doktor her mahkemeye verildiğinde katlanarak artacak. Bu uygulamanın yapıldığı Amerika'da yıllık prim tutarı, yıllık kazancını aşan doktorların olduğu bildirilmektedir.

Bu uygulamayla, sağlık sektöründeki altyapı, malzeme, personel ve eğitim eksikliklerinin olduğu bir ortamda, bütün eksikliklerin faturası doktorlara yıkılmaya çalışılıyor. Çünkü yasada hataların nasıl tespit edileceği vb. düzenlemeler bulunmuyor. Hastanın şikayetçi olduğu her hatadan doktor sorumlu tutuluyor.

Bütün bunlara rağmen, hastaların doktor hatalarına karşı güvenceye kavuşturulduğu düşünülerek en azından bu açıdan olumlu karşılanabilir. Ancak, durum hiç de öyle değil. Primi zorla toplayan sigorta şirketi, hastalara tazminat ödememek için de elinden geleni yapacaktır.

Öncelikle, hastaların şikayet prosedürü aynen korunuyor: Hasta mahkemeye başvuracak. Bu tür mahkemeler en erken 6-7 yılda bitiyor. Sigorta şirketi bu süre içinde ödeyeceği tazminat miktarının kat kat fazlasını doktorlardan kesecek zaten. Çünkü tazminat miktarlarında da yeni bir düzenleme yapılmamıştır. Bu tür davalarda komik miktarlarda tazminat verildiği basına defalarca yansıdı. Kaldı ki, bu konularda uzmanlaşmış yüzlerce avukat çalıştıran sigorta şirketleri tazminatı ödememek için elinden geleni yapacaktır.

Yeni uygulamadan bir yararı olmayan hasta zararlı bile çıkartılabilecek. Tazminattan korkan doktorlar, hata yapma kaygısıyla daha fazla tahlil ve tetkik isteyecek bu da tedavi ücretlerini katlayacaktır. Bir de tazminat korkusuyla doktorlarda, riskli vakalara müdahale etmekten ve sorunlu hastaları tedavi etmekten kaçınma eğilimi ortaya çıkacaktır. Yani faturanın yine en ağır hastaya çıkartılacaktır.

İthal doktor dönemi başlıyor: Yasa, kamuoyunda ithal doktor olarak ifade edilen, yabancı doktorların çalıştırılmasına izin veriyor.

Mevcut yasada, Türkiye'deki tıp fakültelerinden mezun olanlar dahil, yabancı uyruklu doktorun çalışmasına izin verilmiyor. Çünkü yasada, Türkiye'de doktorluk yapabil-

mek için T.C. vatandaşı olma koşulu getiriliyor.

"Torba yasası" ile T.C. vatandaşı olma koşulu kaldırılıyor. Buna göre, Türkiye'deki herhangi bir tıp fakültesinden mezun olan bir doktora çalışma izni otomatik olarak veriliyor. Başka bir ülkede bir tıp fakültesini bitiren doktorun ise, diplomasıyla birlikte denklik belgesini getirmesi çalışma izni almaya yetiyor. Yasada, yabancı doktorların yeterliliğini araştıran

hiçbir sınav, denetleme mekanizması ya da başka bir düzenlemeden bahsedilmiyor.

Yabancı doktorlara çalışma izni verilmesinin, iki önemli etkisi olacak. Birincisi, yerli doktorların zaten düşük olan ücretleri "ucuz ithal doktorlar" sayesinde daha da geriye çekilecek ve işsizlik tehlikesiyle karşı karşıya kalacaklar. Zaten bugün de, özel hastane ve polikliniklerde hiç de azımsanmayacak sayıya ulaşan kaçak doktorun çalışmasına bakanlık göz yummaktadır.

İkinci etkisi ise, hastalar üzerinde olacaktır. Niteliği ve yeterliliği belli olmayan ve denetlenmeyen büyük bir yabancı doktorlar kitlesi, emekçilere hizmet verecek. Üstelik de hastanın dilini bile bilme zorunluluğu olmayan bu doktorların, hatalı tedavileri karşısında, hastaların haklarını koruyacak hiçbir düzenleme yoktur.

Bu maddenin gerekçesinde, ülkedeki doktor açığından bahsediliyor. Doktorun en yetersiz olduğu bölge Kürt illerinin olduğu bölgedir. Ama yabancı doktorlar buralarda çalıştırılmayacak. Çünkü Anayasa'ya göre yabancıların devlet memuru olması yasaktır. Yeterli rant bulamadıkları için, sağlık şirketleri Kürt illerine yatırım yapmamaktadır. Öyleyse bu doktorlar nerelerde çalışacaktır?

Birincisi, yasa, emperyalist tekellerin ve büyük sermaye sahiplerinin yaptırdığı ve zengin bir avuç kesime hizmet verecek hastanelerin dünya çapında ünlü doktorları ülkeye getirmesine olanak sağlayacaktır.

İkincisi ise, büyük bir oranda emekçilere hizmet verecek olan hastanelerin, Başbakanın deyimiyle, "aylık 100-150 dolara çalışan" ucuz doktor ihtiyacını karşılamasını sağlayacaktır. Bugün üç kuruşa kaçak çalışan doktorların önemli bir çoğunluğunun emekçilerin oturduğu kenar semtlerde çalıştırılması da bunu doğrulamaktadır.

Sağlık personeline kanser dayatması: Mevcut düzenlemede, röntgen ve herhangi bir şekilde radyasyona maruz kalacak şekilde çalışan sağlık personeli günde 5 saatten fazla çalıştırılmıyor. Yeni yasal düzenleme ile eski makinelerin hala ağırlıkta olduğu, yeterli denetimlerin ve önlemlerin alınmadığı bir ortamda bilimsel hiçbir gerekçe olmadan sağlık personelinin günlük çalışma saatinin 7.5 saate çıkartılması, "kanseri ol" demekten başka bir şey değildir.

Anestezi teknisyenlerine ağır sorumluluk: Anestezi teknisyenleri, mevcut uygulamada anestezi uzmanlarının gözetiminde, onların olmadığı yerde ise ameliyatı yapan uzmanın gözetimi altında ve onun direktifleriyle çalışabiliyor. Yeni yasal düzenleme ile bu kaldırılıyor. Ameliyat sırasında hastanın bütün hayatı sorumluluğu, bu işin gerektirdiği donanıma yeterince sahip olmayan anestezi teknisyenlerine veriliyor. Bu anestezi teknisyenlerine kalıdırabileceklerinden daha büyük bir sorumluluk verdiği gibi, hastaların sağlığını da riske atmaktadır.

* * *

Bütün bu maddelerden de görüldüğü gibi, "torba yasası"yla hükümetin amacı, sağlığın özelleştirilmesine ve özelleştirilmiş bir sağlık piyasasına ucuz iş gücü sağlamaktır. Bir taraftan da sağlık personelinin haklarını tırpanlayarak ve tazminat yükünü de sağlık personelinin üzerine yıkarak sağlık alanına yatırım yapacak olan sermayeye dikensiz bir gül bahçesi hazırlıyorlar. Tabi bunu yaparken de şef ve şef yardımcısı atamaları konusunda olduğu gibi "kendi payına düşen" rantı da sağlama almayı ihmal etmiyor. AKP'nin "torba yasası"nın özü budur.

Mortgage (Tutsat) Yasası, sermayedarların kendi aralarındaki keskin tartışmaları da açığa vurarak Meclis'te kabul edildi. Tam da ABD ekonomisinin mortgage sistemi nede niyle krize girdiği bir dönemde!

"Kira öder gibi ev sahibi olma" sloganı atarak "Kentsel Dönüşüm Projesi" içeriğinde Mortgage sisteminin propagandasını epeydir yapıyorlardı. Fakat emperyalist sermayenin çekilmesi, ipotek finansmanı kuruluşlarının kurulması, fon oluşturulması vb. konularda hazırlıkları tamamlamadıkları için ertelemek zorunda kaldılar. Ancak kitleleri bu "cazip" fikre hazırlamak ve onları beklentiye sokmaktan da vazgeçemediler, oysa "kira öder gibi" sözünün altında büyük tuzaklar gizliydi. Geçtiğimiz ay, ABD banka ve borsası, mortgage sistemi nedeniyle önemli bir sarsıntı geçirdi, buna bağlı olarak dünya ekonomisi de yeni bir kriz beklentisine girdi. Bu gelişmeler, mortgage sistemi ile Türkiye'deki emekçilerin nelerle karşılaşacağını da göstermiş oldu.

10 trilyonu bulan ABD mortgage pazarı, tıpkı Türkiye'de olduğu gibi büyük vaatlerle açılmıştı. Ancak geçen yıl, geri ödenmeyen kredilerden dolayı, ABD'deki mortgage şirketlerinin yüzde 25'ten fazlası iflas etti. Toplamda mortgage kredilerinin yüzde 20'lik kısmı batık duruma geldi. Üstelik bütün bunların bir başlangıç olduğu, bu yıl çok daha sert bir dalgalanmanın yaşanarak, önceki yıllarda verilen yüksek faizli kredilerin yüzde 20'sinin geri ödenemeyeceği tahmin ediliyor. Bunun sonucunda 2 yıl içinde 2 milyondan fazla Amerikan ailesinin evsiz kalacağı bekleniyor.

ABD'de kitlelerin mortgage kredi faizlerini ödeyemez hale gelmesi, burjuvazinin bir kesimi için sermaye birikimi sağlıyor elbette ki, keza başlangıçta bankalar ve mortgage kurumları için de bir avantaj yarattı. Ancak kredi ödeyememe sorununun toplumsal bir

Mortgage Soygun Yasası

soruna dönüşmesi, el koydukları ev için yeni bir alıcı bulmanın yarattığı sıkıntılar, piyasadaki nakit paranın hızla azalmış olması, geri dönmeyen kredi borçlarının banka ve mortgage kurumunun kasasında yarattığı boşluk gibi etkenler, ekonominin genel olarak altüst olmasına neden oldu.

Amerika'da bunlar yaşanırken, Türkiye'de işbirlikçi burjuvazi, sonrasında kriz yaratacağı kesin olan Mortgage sistemine bel bağlayarak krizi karşılamaya hazırlanıyor. Ve daha fazla kar esasına göre ekonomiye yeni düzenlemeler getiriyor.

Mortgage sisteminin işleyişi

* İpotekli Gayri Menkul Senedi demek olan Mortgage Sistemine (İpotek Bankacılığı) göre, bir işi olanlara, iş sahibi bir vekilin kefil olması şartıyla uzun vadede banka kredisi verilecek.

* Böylece bir ev satın alması sağlanan iş sahibi kişiye, krediler ödenmeden verilecek olan ev ipotek altında tutulmuş olacaktır.

* Evin bedelini finans kuruluşları belirleyecek. Bu belirlemenin evin gerçek değerinin çok üzerinde olması kuşku götürmez. Diyelim ki, "Uzun taksitlerle evinizin parasını ödediniz, kalan sürede de faiz ödeyece-

ğinizi unutmayınız"... Mortgage Sistemi de çok farklı işlemeyecektir, çünkü sistem esas olarak faiz ödemelerine dayanmakta, bedelinin çok üzerinde bir maliyet çıkarılmaktadır.

* Eğer kredinin ödenmesi çok değil iki ay gecikirse, eve, bedelini belirleyen finans kuruluşu tarafından el konulacak. Finans kuruluşunca geri alınan bu ev bir başkasına aynı sistemle yeniden satılabilecek. Hiçbir gelecek ve iş güvencesi olmayan biri için evi kaybetmek çok büyük bir olasılık. En küçük bir "dara düşme"de kredisini ödeyemeyen biri, evin gerçek bedelini çoktan ödemiş olmasına rağmen sadece faizlerini ödeyemediği için, satın aldığı evi kaybedebilecektir.

Aslında sistemin ne kadar büyük handikaplarının olduğunu burjuvazinin kendisi de çok iyi biliyor. Ancak vuracakları vurgun o kadar büyük ki, o yüzden uygulamaya sokuyorlar. Başbakan Yardımcısı A. Şener bile; "bu sistemin ödeme gücü olmayanlara hitap etmediğini kabul etmek gerekir. Asgari ücretli ya da dar gelirli bu sistemle konut sahibi olamazlar" dedi. Buna rağmen dargelirlilere bu sistemin ne kadar cazip olduğunu anlatmaya, onları sisteme dahil etmeye çalışıyorlar.

Saldırı çok yönlü

"Kentsel Dönüşüm Projesi" kapsamında işçi ve emekçilerin evleri başlarına yıkıldı. Aynı zamanda emekçi semtleri dağıtıp bir direniş odağı olmaktan çıkarmış oluyorlardı. Tüm sosyal, kültürel yaşamlarını parçalamaya giriştiler. Yetmezmiş gibi halkı "konut kredileri"nden yararlanmaya teşvik ettiler. Mortgage sistemi şimdi bunu tamamlayan bir sistem olarak, burjuvaziye yeni kar alanları açmış olacak. Bankaları ihya edilecek, inşaat sektörü ve ona bağlı sektörleri canlandırılacak. Kaldı ki Mortgage yasası çıkmadan sisteme geçiş yapılmış olması bile sektörleri canlandırmaya yetmişti.

Amaçlananları yaşama geçirmek için, sessiz bir toplum gerekiyor burjuvaziye. Mortgage Sistemi, bunu başarma noktasında kozlar da sunuyor. Başlangıçta "cazip" görünen ev sahibi olma şartları, gelecekte işçi ve emekçileri prangaya vurma sonucuna götürüyor çünkü. Onları soymak, sömürmek yetmiyor, harekete geçemez hale getirmek, bağımlı bir kişilik yaratmak her şeyden çok önem kazanıyor. En önemlisi Bakan A. Şener'in ifadesiyle; "gelecek kuşaklar için de güçlü kredilendirme mekanizması" oluşturuyor.

Hesaplarına göre, uzun vadede yerleşecek olan sistem, borçla yaşamaya mahkum bir toplum yaratacak. Hem tıpkı kredi kartlarının da ortaya çıkan durumda olduğu gibi, buna

lıma sürüklenen, intihar edenler artacak, böylece zaten hiçbir şey yapamaz hale gelen yığınlar oluşacak; hem de en küçük bir hak arayışında işten atılma korkusu yaşayan ve borcundan başka bir şey düşünemez hale gelen işçi-emekçi ordusu yaratmış olacak. Kısaca onları hareketsiz bırakmanın yolu düzenlenmiş olacak.

Mortgage ekonomik programın içinde

Yukarıda saydıklarımız sorunun en önemli yönü. Ama sadece bir yönü. Bunlarla iç içe geçen başka bir yönü de uygulanan ekonomik programdan bağımsız olmaması: Mali sermayenin güçlenmesi için emperyalist tekellerin dayatmaları... Türk ekonomisinin dünya emperyalist ekonomisine entegre olması, dolayısıyla en büyük tekellere dizginlerinden boşaltılmış bir sömürü ortamının yaratılması ile oluşan büyük servetler sunulması... İşbirlikçi burjuvazinin önüne de kısırlıklar atılması... Finans sektörünün, emperyalistlerin istediği şekilde yeni baştan düzenlenmesiyle ortaya çıkan yoğun sömürü ortamı...

Kısacası bir avuç tekel, artı değer sömürüsünden elde ettikleri sermaye fazlasını akıtıp karşılığında kölelik koşulları dayatırken, yaşamımızın her alanını ipotek altına alıyorlar. Mortgage Sistemi de bunlardan biri. Emperyalistler, konut sektörünü de tamamen ellerinde bulundurmaya amaçlıyor. Daha 2006 yılının ortalarında 63 bine yakın yabancı, 58 bine yakın taşınmaz mülk edindiler bile. Bunun arkası çığ gibi gelecek.

Ekonomik programla bağlantısı düşünüldüğünde, saldırının boyutu daha da kapsamlı. 2006 yılının son aylarından itibaren, kur politikası da dahil (sabit mi yoksa dalgalı mı olsun), faiz sistemi, bankacılık sektörünü düzene sokarken, ortaya çıkan sorunlar, yüksek cari açık gibi konular, daha fazla tartışılır olmuştu. Emperyalist sermaye, Türk bankacılığını (ve sanayisini) tümüyle kendisinin hizmetinde görmek, sermayenin merkezileşmesini sağlamak istiyor. Mortgage sisteminin buna hizmet edeceği kesin. Öte yandan burjuvazi, cari açık ve yüksek faiz gibi sorunları da 2007'de yeni düzenlemelerle "çözmeyi" planlıyordu. Şimdi Mortgage sisteminin inşaat sektörünü canlandıracağı, bunun da faizlerin aşağı çekilmesinde etken olacağı dillendiriliyor. Alman Commerzbank'ın yönetim kurulu üyesi olan Bernd Knobloch, Mortgage Sistemi'nin başarılı olması için, "faizlerin düşmesi ve sabit faiz oranlarının sağlanması" gerektiğini söylüyor. Ve Erdoğan, Yabancı Sermaye Derneği'nin (YASED) düzenlediği konferansta bu kişiyle uzun uzun görüşüyor. Meclis'ten geçmiş olan Mortgage Sistemi ile ilgili bilgiler alıyor.

* * *

Marks'ın yüz yıl önce söylediği gibi, bir yanda yoksulluk ve sefalet birikirken, diğer yanda sermaye birikiyor ve merkezileşiyor. Konut sorunu da dahil kitlelerin en canalıcı sorunları, daha fazla kar güdüsüyle sömürünün araçları haline getiriliyor. Kapitalizm, işçi ve emekçiye insanca yaşama hakkı tanımıyor. Bunun ancak devrim ve sosyalizmle gerçekleşeceğini bilerek, tüm engellere karşı kıran kırana bir mücadele gerekiyor.

Mortgage ile konut kredisi arasındaki farklar

* Konut kredilerinde uygulanan yüzde 5 oranındaki BSMV (Banka ve Sigorta Muameleleri Vergisi), mortgage'de uygulanmıyor. Bu da mortgage'nin daha avantajlı görünmesine neden oluyor. Örneğin 100 bin YTL'lik krediyi yüzde 1.55 faizle 120 aya varan vadede kullanan kişi, aylık 1901 YTL taksit öderken, bu miktar mortgagede 1.840 YTL'ye gerileyecek.

* Ancak konut kredisinde uygulanan sabit faiz oranı, mortgagede kaldırılacak ve döneme, koşullara, ekonominin içinde bulunduğu duruma, bankanın kendi keyfi tutumuna bağlı olacak biçimde değişken faiz uygulaması başlatılacak. Bu durumda, faizlerin bankanın tek yanlı kararına bağlı olarak değiştirilmesi sonucu, her geçen gün borç oranı artacak.

* Konut kredisi kullanımında, borcunu vadesi dolmadan önce kapatmak gibi bir seçenek de var. Ancak mortgagede, borcunu vadesi dolmadan önce kapatmak isteyen biri, anapara artı yüzde 2 erken ödeme cezası ödeyecek. Yani banka, parayı geri almayı değil, yıllar boyunca borçlu tutmayı tercih ediyor, çünkü böylece daha çok kar edeceğini hesaplıyor.

* Konut kredisinde peşinat şartı getirilmiyordu. Mortgagede ise peşinatı olmayanlar sistemden yararlanamayacak. Peşinatın belirlenmesi ise 'piyasa şartlarına' bırakılıyor. Böylece kitlelerin elindeki birikimler de bir anda buharlaştırılacak.

* Konut kredisinde, kredi kullanan kişinin hayat sigortası yaptırması isteniyor, ancak zorunlu tutulmuyor. Mortgagede hayat kredisi zorunlu hale getiriliyor. Yani krediyi kullanan kişi bir de hayat sigortası primlerini ödemek zorunda kalıyor. Bu durumda, sigorta şirketleri de ek gelir elde ediyorlar.

* Gayrimenkulle ilgili yaş, semt, kredi vadesi gibir sınırlamalar, mortgagede kaldırılıyor. Bankaların, yoldan geçen herhangi birine bile kredi kartı satmaya çalışmaları, kredi kartı limitlerinin kişinin maaşının bile üzerine çıkartılmasının, kredi kartlarının borçlarını nasıl devasa rakamlara ulaştırdığı ve geri ödemeleri zorlaştırdığı biliniyor. Şimdi aynı şey, daha da katlanmış olarak mortgagede yapılacak. Mortgagede kullanılan kredinin boyutu çok yüksek olduğu için, bu sorun daha da önem kazanacak.

RAF militanları “pişmanlık” dilemiyor ALMAN BURJUVAZİSİ ÇILDIRIYOR

Alman hapishanelerinde, normal yasal süre içinde şartla tahliye olacak olan RAF (Kızıl Ordu Fraksiyonu) militanlarından Brigitte Mohnhaupt'un yanı sıra Christian Klar, Eva Haule ve Birgit Hogefeld halen tutsak.

Alman kamuoyunda özellikle CSU (Hristiyan Muhafazafar Partisi) ve polisler tarafından “pişmanlık göstermeyen, ifade vermedikleri için bugüne kadar hala aydınlatılamamış olaylar varken bu katiller af edilebilir mi?” tartışması başlatıldı. Bu tartışma, Brigitte Mohnhaupt konusunda saçmalıklı, çünkü onun af edilme gibi bir talebi yoktu. Ancak Alman yasalarına göre 26 Mart 2007’de şartlı tahliye edilmesi gerekiyordu. Şimdi bu gerçekler hasır altı edilmeye çalışılıyor.

Brigitte Mohnhaupt konusunda burjuvazinin öfkesi büyük. Mohnhaupt, RAF’ın yönetici kadrolarından. 1971’de yeraltına geçmiş, 1982’de yakalanmasından sonra ifade vermemiş, uzun yıllar en ağır tecrit koşullarında RAF’ı birarada tutmaya çalışmış ve direnişi, kararlılığı ve inancı sonucu “Çelikten Lady” adını almış bir militan. RAF’ın tüm eylemlerinin Mohnhaupt tarafından bilindiği, ama bu konuda ifade vermeyi hep reddettiği söyleniyor. Şu an 57 yaşında olan Mohnhaupt, on yıllardır ağır tecrit koşullarda yaşayan eski RAF tutsakları gibi, “pişmanlık duyacak bir şey yapmadım” diyor. Ancak RAF’ın ’97 yılında kendini fesh etmesi ile kendisi ve RAF arasına mesafe koyuyor.

Almanya’da aylardır öldürülenlerin eşleri, oğulları TV kanallarına çıkartılarak ve “bunlar katil, bizden özür bile dilemediler, babamın hala kim tarafından öldürüldüğünü bilmiyorum” vb. türü programlar yapılarak, hep bir ağızdan “pişmanlık getirmeyen, devletle işbirliği yapmayan yasalardan yararlanamaz” diye bağırıyorlar. Burjuva devlet, hapishanelere kapatmış ancak beyinlerini ve inançlarını teslim alamadığı devrimcilere karşı, toplumu kışkırtarak bunu elde etmeye çalışıyor. Yani kin ve nefretini konuşturuyor. Bu tartışmayı özellikle kışkırtan CSU, kendi içinde önemli sorunlar yaşıyor ve bunu kullanarak gündemi değiştirmeye de çalışıyor. Bu partinin etkin olduğu Bavyera Eyaleti, en ağır tecrit koşullarını uygulayan, göstermelik mahkemelerle devrimcilere beş kez ömür boyu hapis cezası veren bir eyalet.

Brigitte Mohnhaupt konusunda tartışmayı daha fazla uzatamadılar, çünkü yasalara göre bırakılması gerekiyordu ve böylece şartlı tahliye kararı da verildi. Ancak hedefine ulaşamayan burjuva medya, silahlı mücadele ve direngenliğe duyduğu kin ve nefretini kışkırtmak için, bu kez Christian Klar’ı hedefe çaktı. Mohnhaupt, tüm karşı kampanya boyunca demeç vermemişti, Klar ise hemen demeç verdi. Klar’ın tecrit koşullarının hafifletilmesi için savcılıkta bekleyen bir belgesi de vardı. Bu sefer Klar şahsında histeri tekrar başladı. Klar’ın başvurusu tabii ki reddedildi. Klar’ın buna cevabı ise “toplumu yine zehirlemeye çalışıyor-

lar” oldu. Klar konusunda tartışmalar devam edeceğe benziyor, çünkü onun şartlı salıverilme tarihi de 2009.

Christian Klar: “Yeraltında özgürlüğü yaşadım”

Öğretmen anne ve babanın çocuğu olan Christian Klar, liseyi 1972’de bitiriyor. 1974’te ilk olarak RAF tutsaklarının hapishane koşullarına dikkat çekmek için Hamburg Af Örgütü’nün binasının işgalini gerçekleştiriyor. 1976’da RAF’a üye oluyor ve kısa süre içinde RAF’ın yönetici kadroları arasında yer alıyor.

Klar’ın 1977 “Alman Baharı” denilen dönemde İşverenlerin Başkanı olan Nazi döneminin önemli adamlarından Hanns-Martin Schleyer, Federal Başsavcı Siegfried Buback ve Dresner Bankası Yönetim Kurulu Sözcüsü Jürgen Ponto’nun öldürülmesinde baş rolü oynadığı iddia ediliyor, ancak bugüne kadar bu eylemlerde hangi RAF üyesinin ne yaptığı hala bilinmiyor.

1979’dan itibaren tutuklama kararıyla aranan Klar, 1982’de Hamburg’da RAF’ın silah deposuyla birlikte yakalanıyor. 1985’te Klar, Brigitte Mohnhaupt’la birlikte altı kez ömür boyu, ayrıca 15 yıl hapis cezasına çarptırılıyor. 1992’de bir itirafının ifadesi sonucu tekrar ömür boyu hapse mahkum ediliyor. Klar’ın cezası toplam 26 yıl olarak hesaplanıyor ve serbest bırakılma tarihi olarak da 3 Ocak 2009 tarihi belirleniyor.

Klar, 2001’de Cumhurbaşkanı’na af başvurusunda bulunuyor. Ve Klar’a pişmanlık duyup duymadığı soruluyor. Klar; “Bu politik ortamda, bizim mücadelemiz gözönünde bulundurulduğunda, bu kavramı tanımlıyoruz” diyor.

Klar’ın pişmanlık göstermemesi üzerine bu başvurusu bekletiliyor. 2005 yılında Klar, Berliner Ensembles’inde sahne teknisyeni olarak meslek eğitimi yapmak için başvuruyor ve hapishaneden bu süreler içinde dışarı çıkmayı talep ediyor. Yani kıyameti koparan “tecrit koşulları hafifletilsin mi hafifletilmesin mi” tartışmaları, bu talep üzerine iyice alevleniyor.

Ocak 2007’de Klar’ın başvurusu, tam da hapishane koşullarının hafifletilmesi, yani tecritin kaldırılması kararı öncesi politikacıların gündemine girdi. Bunun önemli bir nedeni de, Klar’ın Rosa Luxemburg Konferansı’na gönderdiği mesaj. Mesajın en önemli bölümü Klar’ın; “*Kapitalizmin yenilgisi için planların tamamlanması ve başka bir gelecek için kapının aralanması gerekiyor*” sözleri. Burjuva basının büyük bir kısmı, bu sözler üzerine saldırıya geçti. “Bu adam hala kapitalizmi eleştiriyor, akıllanmadı, serbest bırakılamaz” diye. Bazı sosyal demokrat basın organları da, “kapitalizmi eleştirmek suç ise o zaman Papa’yı da hapse atın” deyince, düşünce özgürlüğü tartışması başladı. Siyasi tutsakların kapitalizmi tartışma hakkı var mı vb...

Asıl öfkenin, boyun eğmezliğe, 54 yaşında 24 yıl ağır tecrit koşullarına rağmen sergilenen dik duruşa olduğu çok açık. “Aileler sizden pişman olmanızı istiyor” sorusuna Klar’ın verdiği yanıt; “Onlar böyle his-

sedebilir, ama bu duygular benim duygularım değil” oldu. Burjuvazi “pişmanlık belirt” çığlıkları attıkça, Klar’ın sesi daha net çıktı: “Ben yeraltında özgürlüğü yaşadım. Bizim için illegalite siyasi mücadelenin koşullarını yarattı. Öyle ki, yaptığın her şeyden sen sorumlusun, her şey senin elinde.”

Bu sözler ve bu duruş, burjuvaziyi ve onun sözcülerini çılgına çevirmeye ve saldırganlıklarını arttırmaya yetiyor.

Tecrit, devrimci kimliği yok edemez!

RAF, ’70’li yıllarda kurulan ve sosyalizmden etkilenen küçük-burjuva bir örgüt ve maceracı bir eylem çizgisine sahip. Burjuvazi, RAF’ı, kurucuları arasında yer alan Andreas Baader ve Ulrike Meinhof’un soyisimlerini biraraya getirerek “Baader-Meinhof Çetesi” şeklinde lanse etti ve bu isim, çok yaygın bilinir oldu. Faaliyet gösterdikleri dönem boyunca bir çok önemli eyleme imza attılar ve o yılların belli başlı örgütleri arasında yer aldılar. Sadece eylemleriyle değil, gözaltı ve tutukluluk süreçlerinde izlediği direnişçi tutumla da adlarından bahsettirdiler. Örgütün liderleri, Alman devleti tarafından hücrelerde katledildi. Ve bunu “intihar ettiler” diyerek kapatmaya çalıştı. Başta Almanya olmak üzere Avrupa’nın “demokrasisi”nin ne olduğu, bu olayla birlikte tüm çıplaklığı ile gözler önüne serildi. Almanya’nın “demokrasi” dersi vermeye çalıştığı bir çok ülke, sıkıştıkları her durumda “siz de RAF liderlerini hücrede öldürmediniz mi?” diye sordu. Tıpkı 80’li yıllarda Türkiye’nin söylediği gibi... Geçtiğimiz yıllarda RAF’ın liderlerinden Ulrike Meinhof’un katledildikten sonra beyinin alınarak Alman doktorlarına incelenmesi için verildiği açığa çıktı. Alman devletinin Nazi geleneğini sürdürdüğü, yeni Mengeneler’in işbaşında olduğu, bu olaylarla bir kez daha ispatlandı.

Diğer yandan Almanya’nın RAF militanları için hazırladığı “yüksek güvenlikli cezaevleri”, bir çok faşist devlet gibi, Türkiye’nin de F Tipi Cezaevleri modelini geliştirmesinde büyük bir rol oynadı. F Tipi Cezaevi tartışmalarında, burjuvazinin örnek gösterdiği yerler arasında, Almanya ilk sırayı aldı.

Fakat son gelişmeler bir kez daha gösterdi ki, “yüksek güvenlikli cezaevleri”, on yıllara varan tecrit koşulları, RAF militanlarına “pişmanım” dedirtemediği gibi, F tipleri de Türkiye zindanlarında yatan devrimci ve komünistleri, teslim almayı başaramadı.

Bu zulüm, sömürü ve zorbalık sürdüğü müddetçe, burjuvazi hangi tip cezaevi modelini yaratırsa yaratсын, komünist ve devrimcileri teslim alamayacak! Emperyalist-kapitalist sistemin varlığı, her tür isyanın ve başkaldırının asıl nedenidir çünkü. Ne yeni başkaldırıları bitecek, ne de direnişçiler tükenecek! Aldıkları önlemler, uyguladıkları yöntemler, devrim ve sosyalizm mücadelesini durduramayacak ve bunun korkusunu hep enselerinde hissedecekler! RAF militanı Klar gibi, bir çok komünist ve devrimci, bu gerçekleri onlara hatırlatmaya devam edecek!

Cezaevinde öldürülen RAF önderlerinden Andreas Baader ve Gudrun Ensslin, 31 Ekim 1968’de, Frankfurt’taki mahkeme salonunda.

‘Karanlık’ Afrika’yı yakan ışıltının filmi; “Kanlı Elmas”

Bir ülke, Sierra Leone: Afrika’nın pekçok ülkesi gibi zengin elmas madenlerine ve aç-yoksul bir halka sahip. İngiltere’nin sömürgesi olarak dünyaya gözlerini açmış, pekçok darbe yaşamış, 1992 ile 2002 yılları arasında korkunç-kanlı bir iç savaşın pençesinde kıvrılmış.

Bir baba, Solomon Vandy (Djimon Hounsou): Yoksul bir balıkçı. Hükümete karşı savaşan gruplar tarafından ailesi dağıtılmış, oğlu kaçırılmış, kendisi elmas madenlerinde çalışmaya zorlanmış. Feodal toplumların genel bir özelliği olarak ailesine, özellikle de oğluna çok bağlı.

Bir elmas kaçakçısı, Danny Archer (Leonardo DiCaprio): Afrika doğumlu bir beyaz. Eski paralı asker. Elmas ticaretinin büyüüne kendisini kaptırmış, bu uğurda kendi yaşamı da dahil olmak üzere herhangi bir değer tanımaz hale gelmiş.

Bir gazeteci, Maddy Bowen (Jennifer Connelly): Amerikalı, ‘idealist’ ve ‘hümanist’! Yasadışı elmas ticaretinin sırlarını açığa çıkaracak bir makale yazmaya çalışıyor.

Filmin hikayesi, bu üç kişinin üzerinden geliyor. Solomon Vandy, elmas madeninde çalışırken büyük pembe ve çok değerli bir elmas buluyor ve saklıyor. Bu elmasın varlığını duyan Danny Archer, Solomon’u bu elması kendisine vermeye ikna etmeye çalışıyor. Ancak Solomon önce ailesini ve oğlunu bulmak, sonra elması sakladığı yere gitmek konusunda kararlı davranıyor. Burada da Maddy Bowen, gazeteci olmanın avantajlarını kullanarak, BM’nin kamplarına kapatılmış olan ailesini buluyor.

Leonardo diCaprio ile Djimon Hounsou’nun Oskar’a da aday gösterilen oyunculukları, filmin en güçlü yanını oluşturuyor. Bunun yanında Afrika kıtasının hala emperyalistler tarafından bozulmamış olan olağanüstü güzel görüntüleri; çatışma sahnelerinin yarattığı çarpıcı aksiyon atmosferi ve sıradan insanlar üzerinde estirilen terörün, insanın kanını donduran dehşeti kullanılarak oldukça etkileyici bir film yaratılmış. Konu öylesine çarpıcı ele alınmış ve filmin akışı öylesine ustalıkla işlenmiş ki, pekçok ödüle aday gösterilmesi şaşırtıcı olmuyor. Ancak diğer taraftan, filmi klasik Hollywood klişesi haline getiren unsurlar, perde arkasından fazlasıyla sırtıyor.

Başroldeki Danny, çok küçük yaşta yaşadıkları yüzünden duygularını yitirmiş birisi(babası katledilmiş, annesi tecavüze uğradıktan sonra öldürülmüş), ama ‘aslında iyi çocuk!’ (Solomon’un durumundan etkileniyor, ona yardımcı oluyor ve son sahnede elması ona bırakacak kadar yüce gönüllü(!) davranıyor). Bir beyaz olmasına rağmen, Afrika’nın her metrekaresinde kışkırtılmakta olan iç savaşlar, onu da fazlasıyla etkilemiş ve bir ‘kurban’ haline getirmiş. Solomon’un oğluna ve ailesine yürekten bağlılığı ve Maddy’nin idealizmi, onu etkiliyor, vicdan hesaplaşmasına sokuyor ve bir ‘kahraman’ haline getiriyor. Çarpıcı aksiyon sahnelerindeki güçlü performansı da onun ‘kahraman’laşmasının bir başka unsurunu oluşturuyor.

Maddy gerçekten de Danny’nin ona söylediği (“siz gazeteciler laptoplarınız ve sıtma ilaçlarınızla Afganistan’a, Afrika’ya geliyor ve yazacağınız yazılarla birşeyleri değiştireceğinizi düşünüyorsunuz”) gibi, gerçekte insanların değil, hikayelerin peşinde. Zaten kendisi de “ben artık gözlerine sinek üşüşmüş bebekleri değil, gerçek bir hikayeyi istiyorum” diyerek bunu onaylamış oluyor. Çünkü “gözlerine sinek üşüşmüş bebekler, Af-

rika’daki açlığı ve çaresizliği anlatan bir gerçek; ancak çok işlendiği için haber değerini yitirmiş bir konu. Ama elmas kaçakçılığı fazla üzerinde durulmamış, çok yazılmamış, yeni bir “hikaye”. Filmde ‘vicdan’ı temsil ediyormuş gibi görünüyor; gerçekte ise, Afrika’nın sömürgeci tarihine geç girmiş, bu nedenle de daha az pay almış, ancak bu payı almak için herşeyi yapmaya hazır Amerikan emperyalizmini temsil ediyor. ABD’nin ‘insanlık’ ve ‘demokrasi’ argümanları onda cisimleşiyor. Zaten bu ‘vicdan sahibi’ ve ‘idealist’ gazetecinin, neden başka bir ulustan değil de Amerika’dan formüle edildiğinin cevabı, filmin anafikrini de ortaya koyuyor.

Zaten daha filmin başlarında gösterilen G-8 toplantısı da bunu güçlendirmeye hizmet ediyor. Toplantıdaki konuşmada ‘kanlı elmas’ ticaretinin, yani elmas kaçakçılığının Afrika halkına ne kadar büyük bir zarar verdiği söylenerek, “bu duruma artık bir son vermek” üzere elmas tekellerinin harekete geçmesi isteniyor. Yani, Afrika’nın bugün yaşadığı bütün acıların gerçek sorumlusu olan emperyalistler, bu acıların bitmesinin tek yolu olarak sunuluyor.

Burada bir şeyin altını çizerek geçelim. ‘Kanlı elmas’ sorunu 1990’ların sonlarından itibaren emperyalist ülkelerin gündemine girmeye, bu kaçakçılığı durdurmak için tartışmalar yürütülmeye başlandı. 2002 yılında imzalanan Kimberley anlaşması ile ülkeler ve elmas tekelleri, kanlı elmasları almayacaklarını, sadece resmi kurumlar tarafından çıkartılan, menşei belli elmasları alacaklarını taahhüt ettiler. Bu sürecin yürütücüsü, Kimberley anlaşmasını hazırlayan ve diğer ülkeleri bunu imzalamaya zorlayan ülke ABD emperyalizmiydi. Afrika pazarındaki payı son derece sınırlı olan ABD, diğer emperyalistleri sıkıştırmak ve pazardaki sözünü artırmak için böyle bir yol izlemişti. Filmde, sorunu en gündeme getiren kişinin Amerikalı olması da bununla çakişiyor zaten.

Filmde Devrimci Birleşik Cephe (DBC) adındaki hükümet karşıtı güçler ise, klasik ‘komünist düşmanı’ Hollywood bakışıyla, en ‘kötü’yü temsil ediyor. Köylüleri küçümseyen, çocukları kaçıran, onlara uyuşturucu veren, beyinlerini yıkayan, insanların kollarını kesen, elmas için herşeyi yapan insan kıyııcılar olarak resmediliyor DBC. Gerçekte ise adında ‘devrimci’ kelimesi geçen bu hükümet karşıtı güçlere maledilen bütün bu kötülüklerin kaynağında kapitalizmin kar hırsı olduğu gizleniyor.

Mesela, uyuşturucunun asıl olarak kapitalizme özgü bir bataklık olduğu ve asıl olarak kapitalizmin kar hırsı uğruna çocuklara bile uyuşturucu vererek onları bu bataklığa çekmeye çalıştığı gözetilmiyor. Mesela kol keserek cezalandırma yönteminin asıl olarak sömürgeci devletlere ait olduğu, İngiltere’nin sömürgesi olan Hindistan’da 18. ve 19. yüzyıllarda çocuk işçilerin yeterince hızlı çalışmadığı durumlarda ellerinin kesilerek cezalandırıldığı unutturuluyor.

Hepsi bir yana, filme adını veren ‘kanlı elmas’ kavramı bile, hükümet karşıtı grupları hedef tahtasına çakmak için kullanılıyor. Filmin daha başında G-8 toplantı salonunda geçen sahnede yapılan konuşmada “elmas kaçakçılığından kazanılan para hükümet karşıtı grupların silahlanmasına yarıyor” açıklaması yapılıyor. Elmas kaçakçılığı da dahil olmak üzere, bir bütün olarak elmas ticaretinden ve pırlanta sektöründen kazanılan paranın en önemli bölümünün emperyalist tekellerin cebine gittiği gerçeği bu sözlerle, açıkça çarpıtılıyor.

Filmin tanıtımlarında, filme adını veren ‘kanlı elmas’

ticaretinin kaynağını açıklarken “iç savaşı finanse etmek için” deyiminin kullanılması bile, aslında kapitalizmin kar hırsını perdeleyen, asıl sorumluluğu iç savaşı yürüten grupların üzerine atan bir işlev görüyor. Filme göre bu gruplar, madenlerde zorla işçi çalıştırıyor, onlara büyük bir şiddet uyguluyor, en ağır koşullarda yaşamalarına neden oluyorlar(!) Gerçekte ise, bir bütün olarak elmas ticareti ve pırlanta sektörü, Afrika kıtasının kanı ve teri üzerinden ışıltıyor.

Film oyuncularını ve yönetmeni, yaptıkları röportajlarında “kanlı elmasları almayın, takmayın” çağrısında bulunuyor. Ancak kaçakçılık ürünü olmayan, resmi elmas madenlerinden çıkartılmış ve resmi olarak piyasaya sürülmüş, menşei belli elmasların alınmasında bir sakınca olmadığını özellikle vurguluyorlar. Oysa kanlı elmaslar, bu sektörün son derece küçük bir parçasını oluşturuyor. PAC organizasyonunun verilerine göre 1990’lı yıllarda dünyadaki elmasların yüzde 15’i kanlı elması ve bununda sadece yüzde 20’si hükümet karşıtı grupları finanse etmeye yarıyordu. Aynı dönem için World Diamond Council’in verdiği kanlı elmas oranı ise yüzde 3.06 kadardı.

Diğer taraftan, elmas sektörü, son derece cazip bir pazar oluşturuyor. National Geographic dergisinde 2002 yılında yayınlanan bir makaleye göre; dünyada her yıl çıkartılan toplam elmas miktarı 24 ton. Yazı, bunun tek bir kamyon ağırlığında olduğunu özellikle belirtiyor. Bu 24 ton elmasın çıkartılması 2 milyar dolara maloluyor, üreticiler tarafından 7 milyar dolara satılıyor, son müşteriye ulaştığında ise, bu bir kamyon taşın değeri 50 milyar doları aşılıyor. Aradaki 43 milyar dolar emperyalist tekellerin cebine giriyor.

Bu pazardaki en büyük pay, İngiliz elmas tekeli De Beers’e ait. Dünya üzerinde tam 14 elmas madeni var. Tüm dünyanın ham elmaslarının yüzde 80’inin sınıflandırma, değer biçme ve satış işlemlerini gerçekleştiriyor. Alrosa, Rio Tinto gibi firmalar ise, De Beers’den kalan pazarı büyük oranda paylaşmış durumdadır.

Elmas sektöründe dünya genelinde yaklaşık 10 milyon insan çalışıyor. Ve bu insanların ezici çoğunluğu, Afrika’daki elmas madenlerinde, binlerce metrelik derin kuyuların içinde, çamura batmış olarak çalışıyorlar. Kamplarda kalıyor, ailelerini görmüyor, açlık sınırında yaşıyor, her türlü haktan yoksul olarak en ağır çalışma koşullarına katlanıyorlar. Yani sadece kaçak elmaslara değil, resmi madenlerden çıkartılan, etiketli olarak satılan elmaslara da yoksul ve çaresiz Afrikalıların kanı bulaşılıyor. Elmas madenlerinin olduğu ülkelerin hakiyetini eline almak için emperyalistler tarafından finanse edilen iç savaşlarda, milyonlarca Afrikalı ölüyor. Zenginler pırlantaların ışıltısıyla gözleri kamaştırsın diye, milyonlarca Afrikalı yok oluyor.

Ve onlara en güzel sözü, John Lennon ‘70’lerde verdiği bir konserde söylüyor. Şeref locasında oturan İngiliz Kraliyet üyelerine dönerek şu sözleri söylüyor: “Siz alkışlamayın, kanlı elmaslarınızı şakırdatın yeter.”

İran-İngiltere krizi tırmanıyor KÖRFEZ ISINIYOR

İran'ın, 23 Mart tarihinde 15 İngiliz askerini esir alması, Ortadoğu'daki havanın birden ısınmasına neden oldu. Basra Körfezi'ndeki güvenliği sağlamakla görevle İngiliz firkateyninden şişme botla ayrılan 15 denizci, yaklaşan bir İran gemisi tarafından esir alındı. İran, İngiliz askerlerinin kendi karasularına geçtiğini ve bu 'sınır ihlali'nden dolayı gözaltına alındıklarını açıkladı.

Bugüne kadar gelişmeler, asıl olarak ABD emperyalizminin İran üzerinde baskı oluşturma çabası biçiminde yaşanıyordu. İran'ın nükleer tesislerini bahane eden ABD emperyalizmi, BM başta olmak üzere çeşitli emperyalist kurum ve ülkeleri İran'a karşı kışkırtmaya, İran saldırısı için zemin hazırlamaya çalışıyordu. Son dönemde, Irak üzerinde artan İran hegemonyasından da rahatsız olan ABD emperyalizmi, çeşitli biçimlerde bu rahatsızlığını göstererek, provakatif saldırılar gerçekleştirmekteydi.

Üç aydan beri ABD'li askerlerin Irak'ta bulunan İranlı diplomatlara yönelik yürüttüğü operasyonlar, bu amacı taşıyordu. Aralık ayında Cumhurbaşkanı Talabani'nin İran'dan gelen resmi konukları tutuklanmış, 11 Ocak'ta Erbil'deki İran Konsolosluğu basılarak 8 İranlı diplomat gözaltına alınmıştı. Bunun yanı sıra, ABD ordusu, Kürt lider Barzani'nin verdiği listeye dayanarak, "İran adına casusluk faaliyeti yürüttükleri" gerekçesiyle, Kuzey Irak'ta İran ile ekonomik, ticari ve siyasi açıdan ilişkisi bulunan işadamları, siyasetçiler, yerel yöneticiler ve sanatçılar dahil olmak üzere pek çok kişiyi operasyon kapsamına aldı. ABD bu operasyonlarla, bir taraftan da İran ile Irak arasında yürütülen ticari ilişkileri de durdurmak istiyordu.

Bir başka saldırı ise, eski İran Savunma Bakan Yardımcısı ve Devrim Muhafızları Komutanı Ali Rıza Asgeri'nin İstanbul'da birden ortadan kaybolması oldu. 9 Aralık 2006 tarihinde İstanbul'da birden ortadan kaybolan Asgeri için, önce Batı'ya sığındığı iddiaları ortaya atıldı. Ancak sonrasında, Türkiye tarafından İsrail'e teslim edilmiş olması ihtimali ağırlık kazanmaya başladı. Türkiye bu iddiayı reddediyor. Ancak ortadan kaybolmanın Türkiye'de gerçekleşmiş olması şüpheleri derinleştiriyor. Asgeri, İran'ın nükleer programıyla ilgili önemli istihbaratlara sahip bir yetkili olarak tanınıyor, Devrim Muhafızlarının Lübnan'daki faaliyetlerinden sorumlu tutuluyor ve 1986'da Lübnan'da uçağı düştükten sonra Şii Emel örgütü tarafından kaçırılan İsraili pilot Ron Arad'ı esir aldığı iddia ediliyor. İsraili bir kuruluş, 2004 yılında Ron Arad'ın akıbetiyle ilgili inanılır bilgi getirene 10 milyon dolar ödül vaat etmişti.

İsrail iç güvenlik servisi Şin Beth, Hamas'ın eğitim için İran'a militanlarını gönderdiğini ileri sürerek, İran'a dönük saldırı için zemin hazırlama faaliyetine katkıda bulunuyor.

Saldırı hazırlıkları

ABD artık İran saldırısı için gün sayıyor ve uygun anı yakalamayı bekliyor. Bu anı yakaladığında, kendisini hazır hissettiğinde, bir bahane bulacak ve saldırı-

İran saldırısının Nisan ayında gerçekleşeceği yönündeki iddialar giderek artıyor. ABD'li askeri uzmanlar, İran saldırısının planlarını bile hazırlamış durumda. Buna göre, İran hava üsleri, deniz üsleri, füze fabrikaları ve komuta kontrol merkezleri, ABD'nin ilk saldıracağı hedefler. Çünkü ABD, öncelikle İran'ın askeri gücünü çökertmeyi hedefliyor. Tabi ki, İran'ın nükleer tesisleri de ilk saldırı hedefleri arasında yer alıyor.

cak. Bu bahane, İran'ın nükleer silah ürettiğinin ortaya çıkması ya da Irak'ta Amerikan askerlerine yönelik bir saldırının arkasında İran'ın olduğu iddiası ya da başka herhangi bir şey olabilir.

Şubat ayının son günlerinde ABD istihbarat birimleri İran'a ait bir çalıntı dizüstü bilgisayarın içinde, nükleer silah geliştirdiklerine dair kanıtların bulunduğunu iddia etmişlerdi. UAEK (Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu) yetkilileri ise, "gizli bir program yürütüyorsanız, bunu kolayca çalınabilecek bir dizüstü bilgisayarda yapmazsınız. Üstelik bilgisayardaki belgelerde Farsça tek kelime olmaması da şaşırtıcı" açıklamasını yaptılar. Irak'ta kitle imha silahları bulunduğu dair elinde kanıtlar olduğunu ileri süren, savaş başladıktan sonra ise, kitle imha silahlarını kullanan asıl gücün kendisi olduğu ortaya çıkan ABD, şimdi de İran'a saldırı gerekçesi yapabilmek için bu türden uydurma bahaneler yaratmaya çalışıyor.

Bu arada İran saldırısının Nisan ayında gerçekleşeceği yönündeki iddialar giderek artıyor. ABD'li askeri uzmanlar, İran saldırısının planlarını bile hazırlamış durumda. Buna göre, İran hava üsleri, deniz üsleri, füze fabrikaları ve komuta kontrol merkezleri, ABD'nin ilk saldıracağı hedefler. Çünkü ABD, öncelikle İran'ın askeri gücünü çökertmeyi hedefliyor. Tabi ki, İran'ın nükleer tesisleri de ilk saldırı hedefleri arasında yer alıyor.

ABD'nin ikinci uçak gemisi Şubat ortasında Ortadoğu'ya ulaştı. Bölgedeki diğer uçak gemisi Eisenhower'le buluşan Stennis uçak gemisi, Umman Denizi'ndeki yerini aldı. ABD'nin Körfez'den yürüteceği bir saldırıda bu uçak gemileri kullanılırken, Irak'taki güçleri de Irak sınırından İran'a girebilecek. ABD açısından önemli bir başka nokta da İncirlik hava üssü. ABD Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Michael Moseley, 20 Şubat'ta yaptığı bir konuşmada, İncirlik'in ABD Merkezi Komutanlığı için kilit bir role sahip olduğunu belirtmiş, Ortadoğu, Basra Körfezi ve Güney Asya'daki ABD hareketlerini kolaylaştıracağını söylemişti. ABD, üssün kullanım alanını genişletmek ve İran savaşına da uygun hale getirmek için Türkiye ile görüşmeleri sürdürüyor.

ABD ayrıca, Türkiye'ye nükleer füze kalkanı kurmak için de baskısını artırmış durumda. Ancak Rusya'nın, füze kalkanının kurulmasını kabul eden ülkelere yönelik tehditleri Türkiye'yi durduruyor. Türkiye, hem İran'la hem de Rusya ile ilişkilerinin bu kadar hızlı bozulmasını istemediği için ABD'nin füze kalkanının kurulmasına onay vermiyor.

İsrail de İran'a saldırı planına son şeklini veriyor. İsrail, İran'a saldırmak için Irak hava sahasını kullanmayı planlıyor, bununla ilgili olarak ABD ile görüşme-

ler yürütüyor. İran saldırısının İsrail'in yürüteceği bir hava bombardımanı ile başlaması da olasılıklar arasında.

Tırmandırılan kriz

23 Mart'ta 15 İngiliz askerinin esir alınması ise, İran'ın, ABD'nin saldırı hazırlıklarına verdiği cevap oldu. İran, İngiltere'ye ve ABD'ye meydan okurcasına, bu askerleri bir haftadır elinde esir olarak tutuyor, sorguluyor, "suçlarını itiraf ettiler" diye açıklamalar yapıyor. Üstelik, İngiltere'nin bütün baskısına rağmen, askerleri henüz kimseyle görüştürmüyor.

İran'ın bu tutumu tırmandırıcı bir etki yaratıyor. İngiltere, gözaltındaki askerleri serbest bırakılmadığı koşullarda "farklı bir aşamaya" geçeceklerini açıklıyor. ABD ise, İngiltere'yi yeterince sert tutum almakla eleştirerek kışkırtmaya çalışıyor. İngiliz askerlerinin esir alınmasının hemen arkasından ABD'nin Basra Körfezinde büyük bir tatbikata başlaması, İran üzerinde baskı unsuru olmayı hedefliyor.

Bu arada, Türkiye de arabulucu olmak üzere devreye girdi. Esir askerlerle görüştürülmek, kadın askerlerin serbest bırakılması gibi taleplerle İran'la görüşmeler yapan Türkiye, henüz bir cevap alamadı. Ancak hem Türkiye, hem de İran, ikili ilişkilerini bozmak istemiyorlar. Kimi zaman İranlı eski Komutan Asgeri'nin kaçırılması olayında olduğu gibi perde arkasından çeşitli adımlar atılsa da, iki ülke de aradaki iplerin tümüyle koparılmasından yana değiller. Kürt sorununa ve Irak'ın bölünmesine ilişkin olarak iki ülke de aynı tutumu izlediği için, yarın belli noktalarda ortak hareket etmeleri gündeme gelebilir diye hesaplar yapıyorlar.

İran'ın İngiliz askerlerini esir almasıyla başlayan kriz, bölgedeki dengeler açısından oldukça önemli bir gelişmeyi gözler önüne seriyor. Bu esirlerle İran, son aylarda giderek artan bir biçimde kendisine yönelen saldırıların intikamını alıyor. İngiltere'ye meydan okuyacak kadar kendine güvenli olduğunu gösteriyor. Zaten İngiltere'nin, çeşitli tehdit sözleri dışında, bir haftayı aşan süredir doğru düzgün bir karşılık vermemiş olması, İran'ın gücünü ortaya koyuyor.

ABD ve İngiliz emperyalistleri ise, sert bir karşılık vermeyerek, İran'a saldırıyı başlatma konusunda henüz tam anlamıyla hazır olmadıklarını ortaya koyuyorlar. Gerçekten de İran, Irak'tan çok daha zor bir hedef. Hem İran halkının taşıdığı anti-Amerikancı bilinç ve kendi hükümetlerine verdikleri destek, hem de Çin ve Rusya gibi emperyalistlerin İran'ın arkasında olması; bunlara dayanarak misilleme yapacağını söyleyen İran'ın gücünü fazlasıyla artırıyor. Ancak diğer taraftan, Irak bataklığında boğulan ABD için İran'dan açılacak yeni bir kapı büyük bir önem taşıyor.

İşgalin 4. Yılında Irak

Irak işgali 20 Mart günü, 4. yıldönümünü geride bıraktı. Ve geride kalan 4 yıl içinde, ABD emperyalizmi için Irak çıkışsız bir bataklığa dönüşürken, Iraklı kitleler için yaşam koşulları daha da zorlaştı. İşgale başlarken ABD emperyalizmi Irak'ı bir diktatörlük altında yönetildiğini söyleyerek Iraklılara 'demokrasi' ve 'özgürlük' getireceğini iddia ediyordu. Gerçekte ise, her işgalci gibi, katliam ve sömürden başka bir şey getirmedi.

4 yıl sonra bilanço

'91 yılında 1. Körfez Savaşı'nın öncesinde, Irak okuma yazma oranının yüksekliği, çocuk ölümlerinin azlığı gibi konularda, diğer Ortadoğu ülkelerine göre oldukça ileri bir durumdaydı. Her ne kadar başında geri bir diktatör olsa bile, Irak'ta ekonomik ve sosyal anlamda gelişkin uygulamalar vardı. BAAS yönetiminin Sovyetler Birliği ile yürüttüğü ilişkiler ve oradaki sosyal uygulamalardan etkilenmesinin bunda önemli bir payı vardı. Ancak '91 yılında yaşanan savaş, bu dengeyi altüst etti. Sonrasında Irak'a uygulanan ambargo, kitlelerin gıda ve ilaç sıkıntısı yaşamasına, çocuk ve bebek ölümlerinin artmasına neden oldu. 2003 yılında başlayan savaş ise, Irak halkı için bir karabasan anlamına geliyordu.

Dört yıllık savaşta ölen Iraklıların sayısı 1 milyona ulaştı. Iraklılar için ölüm, sıradan günlük bir olay haline geldi. İşgalciler büyük bir pervasızlıkla sivil halka saldırarak çeşitli gerekçelerle insanları öldürdüler. Emperyalistlerin paramiliter kontra örgütleri de sistemli bir cinayet ve işkence kurumu olarak çalıştılar. Çöplüklerde, yol kenarlarında, elleri ve gözleri bağlanmış ve işkenceyle öldürülerek atılmış insanlar bulundu. İşbirlikçi Irak hükümeti de bu işkence ve katliamların bir parçası oldu. İçişleri Bakanlığı başta olmak üzere, çeşitli devlet kurumlarının bahçelerinde, mahzenlerinde insanlara işkenceler yapıldı, kimisi kurşuna dizildi. Ebu Garip hapishanesi gibi resmi işkencehanelerde gerçekleştirilen vahşet, yapılanlar gözler önüne serildikten ve tüm dünyaya yayıldıktan sonra da azalmadı, arttı.

4 milyona yakın insan ise, bulunduğu yeri terk ederek mülteci konumuna düştü. Bunlardan 2 milyonu Irak'ı terketti, 1,7 milyonu ise, Irak içinde bulunduğu yerden kaçarak başka bir bölgeye sığındı. Milyonlarca insan gözüaltına alındı, işkence gördü, çeşitli sürelerde cezaevinde yattı. Ev baskınlarında evde bulunan insanlar, yol çevirmelerde arabaların içinde olanlar, bir biçimde işgalcilerin yakınından geçmek zorunda kalanlar bile, gözü dönmüş bir saldırganlığın kurbanı oldular.

Bombardımanlar ve sonrasında işgalcilerin bilinçli politikaları nedeniyle, Irak'ta işgal sonrasında altyapı neredeyse tamamen çöktü. İngiliz BBC ile Amerikan ABC News adlı basın kuruluşları tarafından yapılan ve 20 Mart günü yayınlanan bir araştırmaya göre, Iraklıların yüzde 88'i elektrik üretim ve dağıtım konusunun

kötü ya da çok kötü yönetildiğini düşünüyor. Yüzde 69'luk bir kesim ise, su temin etmenin zor olduğunu söylüyor.

Ekonominin çökmesi, işsizliğin had safhaya çıkmasına neden oldu. Irak'ta bugün pekçok insan karne ile yaşamaya, beslenmeye çalışıyor.

Bütün bunlar direnişi büyüten bir etki yarattı. Irak halkının ABD emperyalizmi başta olmak üzere işgalci devletlere karşı kini ve öfkesi büyüdü. Bu da direnişin daha fazla yayılmasına, kitleleri daha fazla etkisi altına almasına neden oldu.

Ancak geçen yıldan bu yana, özellikle 2006'nın son günlerinde Saddam'ın idam edilmesinin arkasından derinleşen bir biçimde, direnişin rotasında ve hedeflerinde bir sapma ortaya çıktı. Etnik ve mezhepsel ayrılıklar, ABD'nin körüklemesiyle derinleşti ve bu ayrılıklara göre yapılan eylemler arttı. Yaklaşık bir yıldır, ABD'nin sistemli yürüttüğü politikalar, provokasyonlar sonucunda, iki kesim arasına düşmanlık tohumları ekilmeye başlandı. Şiiler ve Sünniler birbirlerini hedef alan eylemler yapmaya başladılar, Irak direnişi, işgal karşıtı içerikten mezheplerarası iç savaşa dönüşmeye başladı.

ABD bu bataklıktan kurtulamıyor

ABD emperyalizminin Irak savaşında inisiyatifi eline almak için yürüttüğü bütün politikalar, dönüp yine ABD emperyalizmini vuruyor. ABD, Irak'ta mezhepler savaşının gelişmesi için provokasyonları gerçekleştirirken, bir taraftan da Irak'ın üçe bölünmesinin hazırlıklarını yapıyordu. Zaten Irak'taki tek işbirlikçisi Kürt kesime daha ilk günden verdiği söz de buydu.

Ancak bu politika, İran'ın Irak üzerindeki etkisinin güçlenmesine yol açtı. Iraklı direnişçilerin İran'da eğitim aldığı, İran'ın çeşitli maddi ve askeri yardımlarda bulunduğu artık sır değil. İran, Ortadoğu'da Lübnan'dan Irak'a uzanan bir Şii cephesi kurma yolunda önemli adımlar attı.

Bu durum, bir yanıyla Ortadoğu'daki Sünni ülkeleri yeniden ABD ile yakınlaşmaya itti ve bu yanıyla da ABD'nin işine geldi. Mesela Suudi Arabistan, son aylarda ABD ile ilişkilerini yakınlaştırmaya, Ortadoğu'daki Sünni ülkeleri kendi etrafına toplamaya, hatta Türkiye ziyaretinde Türkiye'yi de bu saflara dahil etmeye çalıştı. İran'ın çevresinde gücünü artıran Şii blokun karşısına Suudi Arabistan'ın çevresinde oluşacak bir Sünni blokla çıkma çabaları arttı.

Ancak bu saflaşma, İran'ın etkisini artıracak bir olgu olduğu için, ABD açısından ayrı bir handikap yarattı. Bu durumda, Irak'ta merkezi yapının güçlendirilmesini ve bölünmenin engellenmesini savunan Irak Çalışma Grubu'nun raporu devreye girdi. Türkiye'deki hükümet de ABD ile paralel bir biçimde, Irak politikasını yeniden "Irak'ın toprak bütünlüğü ve siyasi birliği" olarak şekillendirdi.

Oysa bu durum, Irak içinde ABD'nin en yakın işbirlikçisi Kürt kesimin tepkisini çeken bir etki yarattı.

Mart ayının ortasında, Bağdat'ta aralarında ABD, Suriye ve İran'ın da bulunduğu 13 ülkenin katıldığı bir toplantı yapıldı. Toplantı hiçbir sonuç alamadan dağıldı.

ABD'li askeri yetkililerin Irak'taki savaşın 6 ay içinde kazanılmaması durumunda Vietnam'daki gibi bir bozgunla, büyük bir hezimetle karşılaşılacağı uyarısında bulunmaları, ABD açısından tabloyu daha da zorlaştırıyor. Dahası İngiltere'nin askerlerini çekeceğini açıklaması, işgal güçleri üzerinde çok daha fazla etkili oldu. Bir moral bozukluğu ve dağılma havası işgal güçlerine sirayet etmeye başladı.

dı, ancak ABD, başdüşmanı olarak gördüğü ülkelerle aynı masaya oturmak zorunda kalmıştı.

ABD'yi sıkıştıran bir başka etken ise, ülkede giderek yükselmekte olan savaş karşıtı hareket. Bir taraftan savaşın ekonomik yükünün her geçen gün artması (Eylül 2001'den bu yana 290 milyar doları buldu. Sadece 2006'da yapılan savaş harcaması 30 milyar doları aştı) diğer taraftan savaşta ölen ABD askeri sayısının 3 binin üzerine çıkmış olması, savaşa karşı tepkileri yükseltiyor. Irak'ta ve Afganistan'da yaralanan ABD askerlerinin doğru düzgün tedavi edilmediği ve kaderlerine terkedildiğinin ortaya çıkması, öfkeyi büyüten bir etken oldu. Bu haberler üzerine ABD Kara Kuvvetleri Bakanı Francis Harvey, istifa etmek zorunda kaldı; ancak bu istifa da tepkileri yatıştırmaya yetmedi.

Kitleler bu tablodan rahatsızlıklarını, savaşın 4. yıldönümünde ABD'nin çeşitli kentlerinde gerçekleştirdikleri eylemlerle protesto ettiler. Gallup'un yaptığı bir araştırmaya göre, "Irak savaşı bir hataydı" diyen Amerikalıların sayısı, yüzde 60'a yükselmışti.

"Ya zafer, ya hezimet"

ABD'li askeri yetkililerin Irak'taki savaşın 6 ay içinde kazanılmaması durumunda Vietnam'daki gibi bir bozgunla, büyük bir hezimetle karşılaşılacağı uyarısında bulunmaları, ABD açısından tabloyu daha da zorlaştırıyor. Bugüne kadar işgalci güçler içinde askerlerini geri çeken pekçok ülke oldu. Ve askerlerini geri çeken her ülke, siyasal olarak ABD açısından önemli bir kayıp yarattı. Ancak İngiltere'nin askerlerini çekeceğini açıklaması, işgal güçleri üzerinde çok daha fazla etkili oldu. Bir moral bozukluğu ve dağılma havası, işgal güçlerine sirayet etmeye başladı. Savaşta kayıpların ABD için 3 binin üzerine çıkması, işgalcilerin toplam kayıplarının ise 3 bin 500'e ulaşması da moral bozukluğunu artıran bir etken oldu. Bu tabloyu ortaya koyan ABD'li askeri yetkililere göre, işgalin başarıya ulaşması için asker sayısı oldukça yetersiz. Sadece Bağdat için 120 bin işgalci askere ihtiyaç olduğunu söylüyorlar. Oysa ABD'nin Irak'taki toplam asker sayısı, 140 bin civarında ve bu sayıyı azaltmak için üzerinde büyük bir baskı var.

Tablonun vehameti karşısında ABD Savunma Bakanı Gates, Irak için 2 bin 200 kişilik ek bir birlik hazırlanmasına onay verdi. ABD'nin amacı, Bağdat başta olmak üzere yoğunlaştırılmış operasyonlar düzenleyerek direnişi bastırmak. Ancak şubat ayının ortasından beri sürdürülen bu operasyonlarda çok fazla yol aldıklarını söylemek mümkün değil. ABD'nin saldırılarına karşılık, direnişçiler de eylemlerini artırıyorlar.

ABD için Irak savaşı her geçen gün daha zor bir hale geliyor. Ve ABD'nin, Irak savaşını Irak dışında kazanma çabaları artıyor.

Günlerin bugün getirdiği
Baskı zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez
Sömürü devam etmez
Yepyeni bir güneş doğar
Bizde ve ülkelerde

1 Mayıs, 1 Mayıs
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkların bayramı

Vermeyin insana izin
Kanması ve susması için
Hakkını alması için
Kitleyi bilinçlendirin
Bizlerin ellerindedir
Gelen ışıklı günler

1 Mayıs, 1 Mayıs
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkların bayramı

Yepyeni bir güneş doğar
Dağların doruklarında
Mutlu bir hayat filizlenir
Kavganın ufuklarında
Yurdumun mutlu günleri
Mutlak gelen gündedir

1 Mayıs, 1 Mayıs
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkların bayramı

Halkların gürleyen sesi
Yeri göğü sarsıyor
İşçinin nasırlı yumruğu
Balyoz gibi patlıyor
Devrimin şanlı dalgası
Dünyamızı kaplıyor

1 Mayıs, 1 Mayıs
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkların bayramı
Gün gelir, gün gelir
Zorbalar kalmaz gider
Devrimin şanlı yolunda
Bir kağıt gibi erir gider

yılır. Tutuklanan işçilerle dayanışma eylemleri, her yerde yükselir.

Bu olaydan üç yıl sonra, 1889 yılında toplanan Enternasyonal, işçi sınıfının 8 saatlik işgünü talebini desteklemek ve ölen işçileri anmak için 1 Mayısı, “birlik, mücadele, dayanışma” günü ilan eder. Ve 1890 yılından itibaren 1 Mayıslar, işçi ve emekçilerin mücadele günü olarak tüm dünyada kutlanmaya başlar. Devrim ile karşı-devrimin güçlerini sınadığı, birbiriyle hesaplaştığı bir gün olur 1 Mayıs...

Ülkemizde de 1 Mayıslar, Osmanlı devleti döneminden beri kutlanıyor. Bunlardan en kitleseli, 1921-1922 yıllarında kutlanan 1 Mayıslarıdır. Bu yıllarda Osmanlı’nın emperyalist işgal altında olması, 1 Mayıs kutlamalarını, işgale karşı protesto gösterilerine dönüştürür.

İşçiler, emekçiler, gençler!

İşçi ve emekçilerin, yüreği emekten yana olanların bayramı, birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşıyor!

Her yıl olduğu gibi bu 1 Mayıs’ta da, işçi ve emekçiler, dünyanın dört bir yanında alanları dolduracak, taleplerini haykıracak!

Ülkemiz işçi sınıfı ve emekçileri de dünya işçi ve emekçi ordusunun bir bölümü olarak bu büyük günde yerini alacak! Çeşitli ulus ve topluluklara mensup işçi ve emekçiler, kol kola, omuz omuza yürüyecekler, emperyalizmin ve faşizmin üzerine...

Özgürlük ve demokrasi için...

Devrim ve sosyalizm için...

İnsanın insana kulluğuna son vermek, sömürsüz, savaşız bir dünya kurmak için...

Tarihten geliyoruz...

Yüzyıl öncesinden...

Yüzyılı aşkın bir zamandır 1 Mayıs, işçi sınıfının kavga günü olarak kutlanıyor. Tarihi, bir o kadar eski, kökleri bir o kadar sağlam ve derin...

Amerika işçi sınıfı, 8 saatlik işgünü talebiyle 1886 yılının 1 Mayıs günü büyük bir grev başlatır. Burjuvazi, grevci işçilere azgınca saldırıya geçer. Onlarcasını katleder, binlercesini tutuklar, dört işçiyi ise dağacına yollar. Böylece bir ilde başlayan grev, bu katliam üzerine tüm ülkeye, sonra da dünyaya yayılır.

Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonraki ilk yıllarda da 1 Mayıslar “amele bayramı” olarak kutlanır. Ancak sonrasında ‘70’li yıllara dek yasaklıdır. Kimi zaman yakalara takılan bir karanfille, kimi zaman yasa-dışı gösterilerle, ama mutlaka bir biçimde kutlanmaya devam eder...

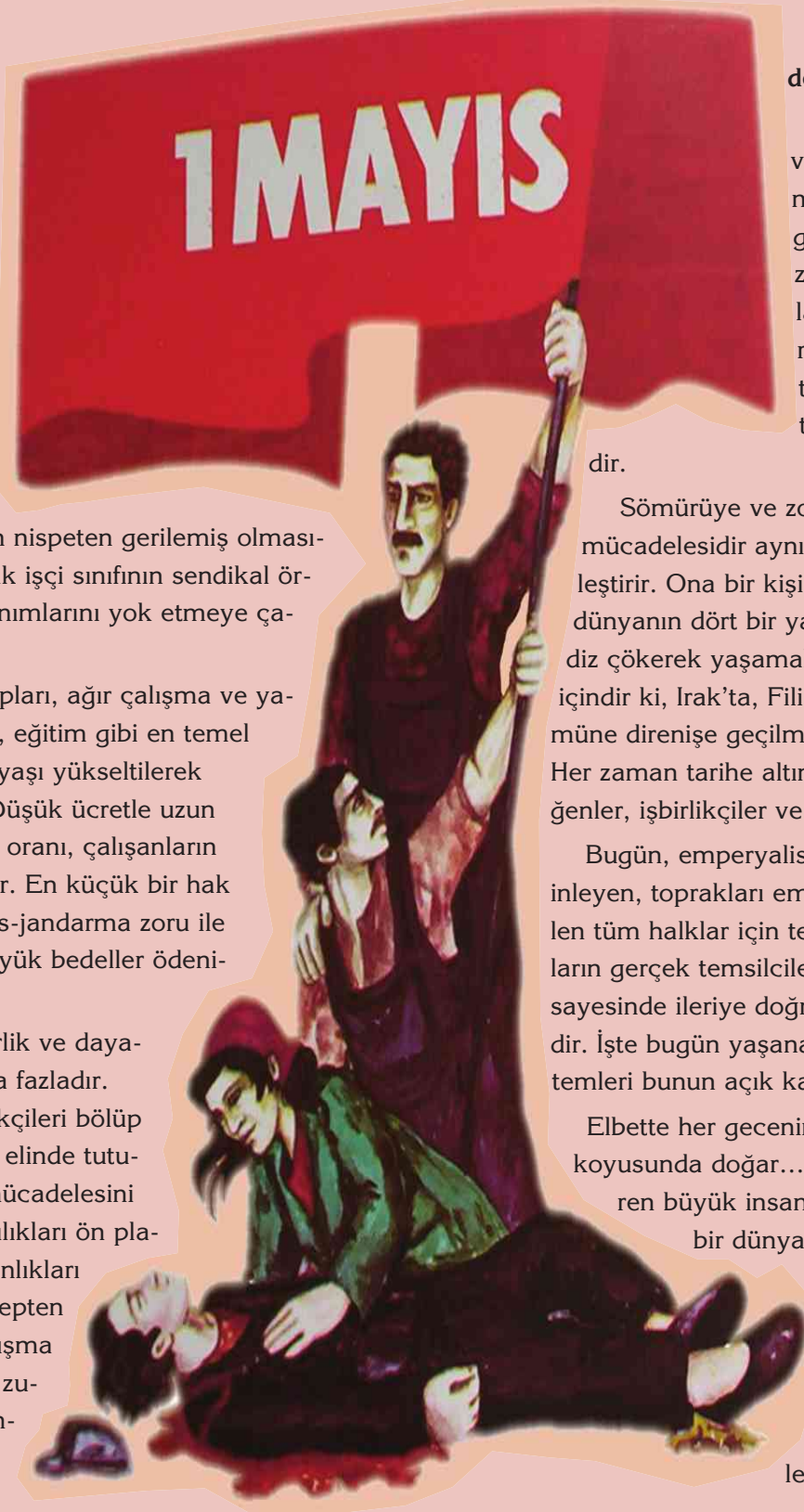
‘76’da, meydanlara çıkılır yeniden. ‘77 1 Mayısı ise, devletin provokasyonu ile kana bulanır. Taksim meydanı yasaklanır. Fakat kitlesel kutlamalar devam eder. Ta ki ‘80 cuntasına dek... ‘88 yılından itibaren yeniden başlar kitlesel ve açık kutlamalar. ‘89, ‘90, ‘91 yılın-da Taksim’e açılan cadde ve sokaklar, işçi ve emekçilerle, gençlerle dolar. Dövüşe dövüşe yürünür, şehitler, yaralılar, tutsaklar verilir... Yasal 1 Mayıs kutlamalarının yolu böyle düzlenir...

Vermeyin insana izin,
susması ve kanması için...

1 Mayıs’ın doğuşu, işçi sınıfının 8 saatlik işgünü talebiyle başlattığı mücadeledir. Aradan 100 yılı aşkın bir zaman geçmesine rağmen bugün hala işçiler, 8 saati aşkın bir süre, 10-12 saat çalışıyor. Bu süre zarfında mücadele ile elde ettiği kazanımlar; 8 saatlik işgünü dahil, birçok sosyal, siyasal hak ve özgürlük, birer birer gaspediliyor. Bunun en büyük nedeni; sosyalist devletlerin yıkılmış, devrim ve sosyalizm dalgasının nispeten gerilemiş olmasıdır. Burjuvazi, bu durumdan yararlanarak işçi sınıfının sendikal örgütlülüğünü bile sınırlamakta, tüm kazanımlarını yok etmeye çalışmaktadır.

‘90’lı yıllardan itibaren artan hak gaspları, ağır çalışma ve yaşam koşullarıyla birlikte sürüyor. Sağlık, eğitim gibi en temel haklar, paralı hale getiriliyor. Emeklilik yaşı yükseltilerek ‘mezarda emeklilik’ haline dönüşüyor. Düşük ücretle uzun süreli mesailer dayatılıyor. Artan işsizlik oranı, çalışanların başında Demoklesin Kılıcı gibi sallanıyor. En küçük bir hak alma mücadelesi, işsizlik tehdidi ile polis-jandarma zoru ile karşılaşıyor. Sendikalaşmak için bile büyük bedeller ödeniyor...

Bu koşullarda işçi ve emekçilerin, birlik ve dayanışmaya ihtiyacı, her zamankinden daha fazladır. Burjuvazi, yönetim gücünü, işçi ve emekçileri bölüp parçalayarak, örgütsüzleştirip dağıtarak elinde tutuyor. İşçi ve emekçilerin kendine karşı mücadelesini önlemek için, ulusal ve mezhepsel farklılıkları ön plana çıkarıyor, bilinçleri çarpıtıyor, düşmanlıkları körüklüyor... Oysa hangi ulus ve mezhepten olursa olsun, işçi ve emekçiler, aynı çalışma ve yaşam koşullarında, aynı sömürü ve zulüm çarkında inim inim inletiliyor. Sorunları, düşmanları ortak! Ne var ki, mücadelesini ortaklaştıramıyor, birleşik bir

karşı duruşu örgütleyemiyor.

1 Mayıs, birlik, dayanışma, ille de mücadele günü! Tüm dünya halklarının, işçi ve emekçilerin, ortak düşmana, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı kol kola girip birlikte yürüdükleri gün... İşçi ve emekçilerin, ezilen halkların, kime karşı, neden ve nasıl mücadele etmesi gerektiğini gösteriyor. Gerçek düşmanın kimler olduğunu hatırlatıyor.

Bölgemizde emperyalist savaşın, ülkemizde faşist-şoven saldırıların arttığı bir dönemde 1 Mayısın bu mesajlarını çok iyi almalı ve yaşama geçirmeliyiz! Savaşı ve faşizmi yok etmenin yolu; birlik, dayanışma ve mücadeleden geçmektedir çünkü...

Yepyeni bir güneş doğar, bizde ve ülkelerde...

Nerede sömürü ve baskı varsa, orada isyan ve başkaldırı vardır. Yüzyıllardır ezilen ve sömürülenler, sömürücü zorbalara karşı direnişe geçmişler, ancak bu sayede özgürlüklerini kazanabilmişlerdir. Kölelerin ayaklanmasını sağlayan Spartakist’ten bu yana, insanlığın sömürü ve zulme karşı isyanı ve devrimleri sürmektedir. Uygarlık tarihi böyle gelişmiştir. Çünkü tarihin motoru sınıf mücadelesidir, devrimlerdir.

Sömürüye ve zorbalığa karşı mücadele, insanın insanlaşma mücadelesidir aynı zamanda. Mücadele, insanı ve toplumu güzelleştirir. Ona bir kişilik, bir saygınlık kazandırır. Onun içindir ki, dünyanın dört bir yanında komünist ve devrimciler, yurtseverler, diz çökerek yaşamaktansa, ayakta ölmeyi yeğlemişlerdir. Onun içindir ki, Irak’ta, Filistin’de emperyalist-siyonist işgale karşı ölümüne direnişe geçilmiş, tüm ezilen halkların onuru korunmuştur. Her zaman tarihe altın harflerle kazılanlar bunlardır. Kölece boyuneğenler, işbirlikçiler ve hainler değil...

Bugün, emperyalist-kapitalist sistemin azgın sömürüsü altında inleyen, toprakları emperyalist-siyonist asker postalları altında ezilen tüm halklar için tek yol; direniştir, mücadeledir. Sınıfın ve halkların gerçek temsilcileri, direnenlerdir. İnsanlık ancak bu direnişler sayesinde ileriye doğru gider. Aksi her gelişme, insanlığın gerileyişidir. İşte bugün yaşanan vahşi kapitalizm ve ilkel sömürgecilik yöntemleri bunun açık kanıtlarıdır.

Elbette her gecenin bir sabahı vardır. Ve güneş, karanlığın en koyusunda doğar... Spartakistlerle başlayıp Ekim devrimiyle süren büyük insanlığın mücadelesi, savaşız, sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurulana kadar devam edecektir! Bu kavga, insanlığın en sonuncu kavgası olacak; ülkemizde ve tüm dünyada yepyeni bir güneş doğacaktır...

1 Mayıs, bu güneşi doğurmak isteyenlerin, bu güneşin doğması için mücadele edenlerin günüdür!

İşçiler, emekçiler, gençler!

Bu yıl, ‘77 1 Mayıs katliamının 30. yılı! 1 Mayıs kutlamalarına, 1 Mayıs şehitlerini anarak başlayacağız! ‘77’den bu yana 1 Mayısılara yasaklanan TAKSİM meydanını, 30. yılda yeniden zaptetmek için zorlamalıyız! 1 Mayıs, 1 Mayıs alanında kutlanmalı!

Emperyalist savaş, ülkemizin bir biçimde bu savaşa dahil edilme planlarına karşı 1 Mayıs’ta alanları doldurmalıyız!

Artan faşist-şoven saldırılara set oluşturmak, halkların kardeşliğini haykırmak için 1 Mayıs’ta alanlara çıkmalıyız!

Vahşi kapitalizmi aratmayan sömürü koşullarını, artan hak gasplarını durdurmak için 1 Mayıs’ta alanlarda olmalıyız!

Gençliğin, çürüme ve yozlaşma içinde erimesini, faşist-mafya çetelerinde birer katil ve gangster haline dönüşmesini engellemek için 1 Mayıs’ta alanlara çıkmalıyız!

Dünyanın, zehirli gazlarla, kimyasal bombalarla yok olmasını durdurmak için, 1 Mayıs saflarında yerimizi almalıyız!

Kısaca, sömürü ve zorbalığa karşı çıkan herkes, 1 Mayıs günü, birlik ve dayanışma içinde olduğunu göstermeli; emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleye omuz vermelidir! Çünkü 1 Mayıs, emperyalizme, kapitalizme, faşizme, şovenizme ve her türden gericiliğe karşı olanların günüdür! Çünkü 1 Mayıs, sömürü ve zorbalığı yerle bir etmek isteyenlerin, bu uğurda savaşanların günüdür! Kendini böyle tanımlayan her kişi, 1 Mayıs’ta, yerini almalı, 1 Mayıs alanına akmalıdır!

Proleter Devrimci Duruş, tüm halkımızı 1 Mayısa, kendi saflarına çağırmaktadır! İşçi ve emekçiler **Devrimci Sendikal Birlik**, gençler **Proleter Devrimci Gençlik** pankartı altında, devrim, sosyalizm ve sınıfsız toplum uğruna savaşanların yanında yerlerini almalıdır!

Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Uyan artık uykudan uyan
Uyan esirler dünyası
Zulme karşı hıncımız volkan
Bu ölüm dirim kavgası
Yıkılım bu köhne düzeni
Biz başka alem isteriz
Bizi hiçe sayanlar bilsin
Bundan sonra herşey bizim

**Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonalle kurtulur insanlık**

**Tanrı, paşa, bey, ağa, sultan
Bizleri nasıl kurtarır
Bizleri kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır
İsyan ateşini körükle
Zulmü rüzgarlara savur
Kollarının bütün gücüyle
Tavı gelen demire vur**

**Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonalle kurtulur insanlık**

**Hem fabrikalar hem de toprak
Her şey emekçinin malı
Tufeyliye tanımamız hak
Dünya emeğin olmalı
Cellatların döktükleri kan
Birgün onları boğacak
Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak**

**Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonalle kurtulur insanlık**

Zehirleme, soruşturma, sansür... KÜRT KURUMLARINA BASKILAR ARTIYOR!

Newroz arifesi, son 20 yıldır devletin, Kürtler üzerinde baskılarını daha da arttırdığı bir kesittir. Bu kez de öyle oldu. Hatta çok daha şiddetli ve kapsamlı bir şekilde ve Mart ayına gelmeden, Şubat'tan itibaren başlayan bir saldırı furiasıyla...

Elbette bu saldırı sağanağı tek başına Newroz'un yaklaşmasıyla bağlantılı değildi. Kuzey Irak'taki Kürt Federe Bölgesi'nin attığı adımlar, 2007 sonunda Kerkük referandumu, Türk egemenlerini yeterince germiş ve saldırganlaştırmıştı. Öyle ki, "Terörle Mücadele Özel Temsilcisi" Edip Başer, "Türkiye'nin birinci önceliği PKK değil, Kuzey Irak'ta Kürdistan kurulması" diyordu. Başer, Mart ayı başında ABD'li meslektaşları Ralston'la görüşükten sonra yaptığı söyleşide; "PKK'yi etkisizleştirmek taktik düzeydeki tedbirlerle halledilecek bir konu, ancak diğeri stratejik boyutta öncelikli uğraş konusudur" saptamasında bulundu.

DTP Diyarbakır İl Başkanı Hilmi Aydoğdu'nun "Kerkük'e yapılan saldırıyı Diyarbakır'a yapılmış sayarız" sözlerine büyük bir tepki gösterilmesi ve hemen ardından tutuklanması, bu bakışın doğal sonucuydu. Yine aynı Başer, Aydoğdu için "yaratık" diyecek kadar saldırganlaşacak ve onu tutuklamaları için savcılarını göreve çağıracaktı.

Dolayısıyla başta DTP yöneticileri olmak üzere genel olarak Kürtlere dönük saldırıların artmasında, her zaman Newroz öncesi yapılan bildik saldırı furiasından farklı bir durum sözkonusuydu. Türkiye'nin bölüneceği fobisi, Irak'ta Kürt Federe Devleti'nin kurulmasından bu yana giderek artan bir şiddette kendini gösteriyor, bu durum içte Kürtlere dönük baskı ve saldırıların dozunu iyice arttırıyor.

Türk egemenlerinin kabusu: Kürdistan

Son olarak Genelkurmay Başkanı Büyükanıt, Amerika ziyaretinde, "Iraklı Kürt liderlerin PKK'yi desteklediğini, o yüzden onlarla görüşmeyeceğini" söylemişti. Bu konuda AKP hükümetinin ve Edip Başer'in ise farklı açıklamaları olmuştur. Bunun üzerine "iki ayrı devlet mi var" tartışmaları başlamış, Erdoğan ise Büyükanıt'ın kişisel görüşlerini açıkladığını söylemişti. Büyükanıt, kişisel görüşlerini değil, Genelkurmay'ın düşüncesini ifade ettiğini söyleyerek Başbakanı bir yerde tekzip etti. Böylece Erdoğan'ın Mart ayı içinde Irak'a yapacağı gezi de iptal edildi.

Aynı günlerde Irak'a bulunan ve Kürt liderlerle de görüşen ABD Dışişleri Bakanı Rice, "Kürt liderlerle Türkiye'nin görüşmeler yaptığını" söyleyince, yapılan gizli görüşmeler bir kez daha açığa çıktı. Fakat asıl fırtına, Rice'ın Kuzey Irak'a "Kürdistan" demesiyle

koptu. Rice'tan kısa bir süre önce Barzani de Türkiye'ye kastederek, "artık herkes Bağımsız Kürdistan'a alışmalı" demişti ve bunun üzerine Barzani'ye dönük hakaretler alıp başını gitmişti. Barzani'den sonra Rice'ın da "Kürdistan" demesi, egemen sınıfları iyice hiddetlendirdi, kaygılarını arttırdı. AKP hükümeti, "tercüme hatası", "sürcü lisan" olarak durumu hafifsetmeye çalıştıysa da durum ortadaydı. ABD'li yetkililer ise, Rice'ın Kürdistan'ı coğrafi bölge olarak kullandığını, kendilerinin o bölgeye "Kürdistan" dediklerini yineledi.

Türk egemenleri ve onun sözcüleri, "Kürdistan" sözcüğünden, adeta kırmızı görmüş boğa gibi korkuyor. Bunu her vesileyle açığa vurmaktan da geri durmuyorlar. Birçok devletin Kürdistan olarak kabul ettiği bölgeye "Kuzey Irak" demekte ısrar ediyorlar. Öyle ki, bu ısrar, alay konusu olacak şekilde hikayelere dönüşüyor. Geçtiğimiz yıl bir Kürt konferansında anlatılanlar bu açıdan oldukça çarpıcıdır: "Güney Kürdistan'da '90'lardan itibaren kız çocuklarına artan biçimde 'Kürdistan' ismi konuluyormuş. Bu ismi alanlardan genç bir kadın, Türkiye'deki akrabalarını görmek için sınırı geliyor ve doğal olarak kimliğini Türk askerine gösteriyor. Asker, kimlikte Kürdistan ismini görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor ve büyük bir hiddetle 'adın ne senin' diye soruyor. Genç kadın önce afallıyor, sonra Türk askerinin bu hiddetin nedenini anlayarak telaşla 'Kuzey Irak' diyor!"

Elbette bu olayın gerçek olup olmadığını bilmiyoruz, zaten bunun çok önemi de yok. Önemli olan, Türk resmi görüşünün, varolan gerçekler karşısında düştüğü komik durumu resmetmesidir.

DTP yöneticileri hedefte!

Şubat ayından itibaren basılan DTP il ve ilçe merkezlerinin, gözüne alınan, tutuklanan DTP yöneticilerinin, belediye başkanlarının haddi hesabı tutulamaz hale geldi. Gün geçmiyor ki, bir il ve ilçede DTP'ye baskın düzenlenmemiş, bir yöneticisi hakkında soruşturma açılmamış olsun.

Diyarbakır İl Başkanı'nı apar topar tutukladıktan sonra, Van ve Hakkari'de de DTP yöneticileri tutuklandı. Mahkemelerin aynı anda tüm illerde harekete geçmesi, bir yerlerden düğmeye basıldığının açık kanıtıydı. Soruşturma, gözaltı ve tutuklama için gerekçe bulmakta zorlanmadılar da. Öcalan'a "sayın" diye hitap etmek, yeterliydi örneğin. DTP eşbaşkanı Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk başta olmak üzere birçok yönetici "Sayın Öcalan" dediği için çeşitli cezalara çarptırıldı. Hatta Başbakan Erdoğan bile yıllar önce Avustralya'da bir radyo söyleşisinde, Öcalan'a "sayın" diye hitap ettiği için, Baykal tarafından saldırıya uğramış, en sonu Erdoğan hakkında da dava açılmıştı.

"Sayın"ın yetmediği yerde, Kürtçe her konuşma ve yazışma, soruşturma sebebi oldu. 8 Mart için hazırlanan Kürtçe afişler, Newroz davetiyesi, DTP yöneticilerinin Kongre'deki, Newroz'daki konuşmaları vb. her şey soruşturma gerekçesi olabiliyordu. Bunun yanı sıra Elazığ'da, Sakarya'da görüldüğü gibi birçok yerde DTP binaları bombalanıyor, toplantıları sivil faşistler tarafından basılıyordu. Gündem gazetesine arka arkaya toplatma cezaları verildi ve Newroz öncesinde kapatıldı. DEP milletvekilleri hakkında verilen 15 yıllık hapis cezası da aynı dönemde yinelenildi. 10 yıl tutuklu kaldıktan sonra AİHM kararıyla serbest kalan DEP milletvekillerinin yeniden yargılanma başvuruları reddedilerek eski kararda ısrar edildi.

Elbette bu saldırıların yukarıda sıraladığımız gibi Güney Kürdistan'daki gelişmelerle, yaklaşan Newroz'la çok yakın bağlantısı vardı. Ek olarak DTP'nin Olağanüstü Kongresi ve orada alınan kararlar da DTP'ye yönelik saldırıların artmasına vesile oldu. Kongrede yine İstiklal Marşı söylenmediği, Atatürk resmi asılmadığı vb. bildik nedenlerle faşist ve şoven propaganda yükseltildi, saldırıya geçildi. Ama daha da önemlisi, kongrede yeniden başkan seçilen Ahmet Türk'ün, seçimlere bağımsız adayla girebileceklerini söylemesi oldu. Bu durum, başta AKP ve CHP olmak üzere düzen partilerinin bölgeden çıkaracağı milletvekili sayısını önemli oranda etkileyecekti. Dahası DTP, mecliste 15 ile 30 arasında bir milletvekili ile grup kuracak güce ulaşabilecekti. Böylece sıkça korkarak ifade ettikleri, "Kürt hareketinin siyasallaşması" gerçekleşecek, en fazla 4 partili (AKP, CHP, DYP ve MHP'den oluşan) meclis hesapları tutmıyacak.

Şubat ayı başında yapılan DTP'nin Olağanüstü Kongresi'nde Ahmet Türk, "üniter yapı içinde coğrafik bölge veya eyalete özerklik tanınması" görüşünü yineleni. Yeni oluşturulan DTP MYK'sında yer alan eski DEP milletvekillerinden Orhan Doğan ise, "birinci hedeflerinin meclise girmek olduğunu" söyledi ve "dört Kürt seçmenden üçü oyunu bize vermiyor, Türk seçmen de bize oy vermiyor. Bu durum Türkiye partisi olma hedefimize yakışmıyor" dedi.

Aynı gün bir gazetede yayınlanan röportajında Kenan Evren'in "DTP'nin meclise girmesinin iyi olacağı"ni söylemesi ve "Türkiye 8 eyalete bölünebilir"

demesi, korku ve telaşı daha da arttırdı. Öyle ki, Evren bile bölücülükle itham edildi. 12 Eylül dönemi boyunca onca katliam ve cinayetlerin sorumlusu iken “dokunulmazlık” zırhı ile korunan Evren’in bu sözlerinden sonra hakkında soruşturma açılması bile istendi. Kürt reformistleri ise, Evren’in ‘80’li yıllarda Kürtleri tanımlarken “karda yürürken kart kurt sesleri çıkaranlar” demesinden, bugün eyalet sistemini savunmasına geçişini, “büyük bir gelişme”, “bir olumluluk” olarak nitelediler. Gerçekte Evren ‘80’de olduğu gibi yine ABD politikaları doğrultusunda konuşuyordu. Evren’in sözlerini DYP’nin sahiplenmesi de bunun bir başka göstergesiydi.

Gündem gazetesine arka arkaya toplatma cezaları verildi ve Newroz öncesinde kapatıldı.

Böyle bir durumda, başta mesleki örgütler olmak üzere kitle örgütlerinden oluşan bir heyetin gitmesi, en akla yatkın olanıdır. Diğer yandan asıl olarak, Öcalan üzerinde 8 yıldır süregelen tecridin kaldırılması, İmralı’dan herhangi bir cezaevi-ne nakledilmesi şarttır. Çünkü Öcalan’ın tutulduğu koşullar, üzerinde her tür deneyin yapılmasını mümkün kılmaktadır ve bu tehlike bundan sonrası için de geçerlidir. O yüzden “bağımsız heyet” talebinin yanı sıra ve esas olarak “Öcalan’ın tecridinin kaldırılması” talebini yükseltmek, daha doğru olacaktır.

Öcalan’ın Türk devleti tarafından yavaş yavaş zehirlendiği kanıtlanırken, AB de aldığı kararlarla, adeta Türk devletine destek sundu.

Öcalan’ın yeniden yargılanma talebi, Avrupa Konseyi Bakanlar Kurulunca reddedildikten sonra, zehirlenmeye dair kanıtlarla avukatlarının AİHM’e yaptıkları “ihtiyati tedbir” talebi de, aynı şekilde reddedildi.

Başta Adalet Bakanı Cemil Çiçek olmak üzere egemen sınıf sözcüleri de AB’nin aldığı bu kararlarının üzerine daha rahat konuşmaya başladılar. Zehirlenme olayını, “Öcalan’ın yeniden yargılanması konusunun AİHM tarafından verilen kararla gündemden düşmesi”ne bağlayan Çiçek, “Öcalan’ı gündemde tutmak için bu tür oyunlar oynanıyor” dedi. Keza burjuva medya da AB’nin son kararlarını büyük bir sevinçle karşıladı, “PKK’nin terörist bir örgüt olduğu” savlarının, artık Avrupa ülkelerince de benimsendiğini söyleyerek adeta zil çalıp oynadı.

Elbette egemen sınıf sözcüleri, her zaman saldırılarına malzeme yapacak bir şeyler bulur ve demagoji yaparlar. Ancak bir kez daha görülmüştür ki, emperyalistlere bağlanan umutlar, yerle bir olmaya mahkumdur. Onların ezilen halklara ilgisi, ya kitlelerin büyük baskısı sonucu, ya da konjonktürel çıkarları gereğidir. AB kurumlarının Öcalan hakkında aldığı bu iki karar, başta Öcalan olmak üzere Kürt reformistlerinin ayaklarını suya değdirmiş midir bilinmez. Ancak Kürt halkında AB’ye beslenen umut ve beklentiler, çoktandır azalmaktadır. AB’nin son kararları, bu düşüşü daha da hızlandırır sadece.

Sınırötesi operasyon hazırlıkları sürüyor

Türk devleti, son aylarda Kürt kurumlarına ve halkına yönelik saldırıları arttırırken, sınırötesi operasyon hazırlıkları da devam ediyor.

Newroz öncesi, Irak sınırına askeri yığınak daha da arttırıldı. Kürt şehir merkezlerinden geçen askeri tanklar, bir yandan Kürt halkına gözdağı amacıyla geçit yaparken, bir yandan da Güney Kürdistan’a askeri müdahale yapılacağı söylentilerini canlı tuttu. Sınır bölgelerinde artan hareketliliği yerinde görmek için Diyarbakır’a giden Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ, gazetecilere verdiği demeçte, “ihtiyaç gerektirdiğinde sınırötesi hareket yapılacağını” tekerarladı. Başbuğ, önceki yıllara göre PKK’nin güç kaybettiğini de iddia etti.

Bu arada HPG gerillaları ile İran güvenlik güçleri arasında çatışmalar şiddetlendi, karşılıklı kayıplar verildi. İran devleti de tıpkı Türkiye gibi Irak sınırına askeri yığınak yapmaya başladı. İran askerlerinin yer yer Irak sınırına girdiği belirtildi. ABD’nin İran’a saldırma ihtimali arttıkça, İran’ın Kürtlere ve PKK’nin İran’daki kolu PJAK’a baskısı ve şiddeti de artıyor. Irak’ta olduğu gibi Kürt işbirlikçilerin “beşinci kol” olmasından çekiniyor ve şimdiden bu tehlikeyi bertaraf etmeye girişiyor. Ancak Kürdistan’ı ilhak eden diğer devletler gibi, gerici İran rejimi de, geçmişten bu yana Kürt halkı üzerindeki asimilasyon ve baskı politikasını sürdürüyor.

Türkiye ise, Güney Kürdistan’da oluşacak bağımsız bir Kürdistan’ı önlemek, varolan federe Kürt devletini ise zor durumda bırakmak için her yolu deniyor. Her ne kadar ABD’den bu yönde yeşil ışık görmese de, sınırı yaptığı yığınak ile psikolojik savaşı tırmandırıyor. Kürtlere karşı İran ve Suriye ile işbirliği yapıyor. Öte yandan ABD, Türkiye’nin Kürt sorununu kullanarak, onu İran’a karşı kendi safında savaşmaya çalışıyor.

Ortadoğu’da taşlar yerinden oynamaya başladığından beri, Kürt sorununda egemen sınıflar arasında süregelen ayrılıklar, daha fazla su yüzüne çıktı. Mehmet Ağar’dan sonra Evren’in açıklamaları ve ona gösterilen tepkiler, bu çelişkinin önümüzdeki günlerde daha da şiddetleneceğini gösteriyor. Türkiye’nin bölgemizde süren yeni emperyalist savaşta, nasıl bir tutum alacağı ve hangi safta savaşacağı, esas olarak Kürt sorununda düğümleniyor.

Halkların ortak duruşunu sergileyelim!

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin planları ve hesapları, her zaman halkların direnişiyle paramparça olmaya mahkumdur. Bunun son örneğini Irak halkının direnişi vermiştir.

Devletin, Kürt kurumlarına yönelik baskılarında, Kürt halkının yalnız olmadığını göstermek, bu yönde tavırlar ve eylemler geliştirmek, halklar arasında birlik ve dayanışmayı güçlendirmenin en önemli kıstasıdır. Böyle zamanlarda hızlı hareket edilmeli, dayanışma eylemleri hızla örülmelidir. Oysa son saldırılar karşısında iyi bir sınav verilmemiştir. Kürt ve Türk halkı ancak, emperyalist savaşa ve artan faşist-şoven saldırılara karşı birleşik bir mücadele geliştirirse, bu çemberi yarabilir. Aksi halde emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin planlarının aleti olmaktan kurtulamazlar. Bunun acısını da iki halk da çekecektir.

Kürt kurumlarına ve halkına yönelen saldırılara karşı, halkların ortak duruşunu sergilemek, hepimizin görevidir. Faşist-şoven saldırıları durdurmanın en etkili yolu, Kürt-Türk tüm işçi ve emekçilerin kol kola ortak düşmana karşı yürümesidir. 1 Mayıs, savaşa ve faşizme karşı birleşik mücadeleyi yükseltmede önemli bir gün olacaktır. Bunu iyi değerlendirmek herkesin boynunun borcudur.

2007 1 Mayıs, “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını daha da yükselttiği, artan saldırılara anlamlı bir yanıt verdiği gün olmalıdır. Burada sergilenen birlik ve kardeşleşme sonrasına aktarılmalı, egemenlerin halklar arasına kama sokarak planlarını gerçekleştirme hevesleri, kursaklarında bırakılmalıdır.

Bunun üzerine gerek Genelkurmay, gerekse Adalet Bakanı, Öcalan’a kimsenin yaklaşılmadığını, kimseyle temasa geçirilmediğini, saç telinin alınmasının mümkün olmadığını söylediler. İddiaları araştırmak yerine, saç telinin kimler tarafından, nasıl elde edildiğini araştırmaya giriştiler.

Başta Kürt halkı olmak üzere çeşitli kurumların tepkileri ve eylemleri üzerine, Adalet Bakanı Cemil Çiçek, doktorlardan oluşan bir heyetin Öcalan’ı kontrol etmeye göndereceklerini söyledi. Fakat hemen ardından, “bu, uluslararası bir yalandır, bunu ortaya çıkaracağız” diyerek, heyeti hangi amaçlarla gönderdiklerini de ortaya koydu. Böylece heyetin nasıl bir sonuçla döneceği daha başından belli oldu. Ve Adli Tıp Kurumu’nun 12 Mart 2007 tarihli raporunda “hükümlü hakkında ileri sürülen zehirlenme iddialarının tamamen asılsız olduğu kesin olarak tespit edilmiştir” denilmesi şaşırtıcı olmadı.

Adli Tıp Kurumu’nun geçtiğimiz yıllarda AKP hükümeti tarafından nasıl kadrosal tasfiyeye uğratıldığı ve yerine kendine yakın kişileri atadığı biliniyor. Bu kurum meslektaşları ve meslek örgütlerince bile eleştiriliyor, kabul görmüyor. Dahası, hükümetin oluşturduğu bir doktorlar heyetinin ne kadar güvenilir olacağı ortadadır. Öcalan’ın bizzat doktorlar eliyle zehirlenme olasılığı yüksektir. Türkiye’de Nazi döneminin Mengenelerini aratmayacak doktorların olduğu da bir gerçektir. Özellikle siyasi mahkumlar üzerinde deney yapmaya kalkıştıkları bilinen bir şeydir.

G-8 Zirvesi Almanya'da toplanıyor

Bu yıl dünyanın en zengin sekiz ülkesinin devlet erkanı, 6-8 Haziran tarihleri arasında Almanya'nın kuzeyinde, Heiligendamm'da bir araya gelecek.

G-8'in Zirvesi, Almanya'nın Avrupa Birliği dönem başkanlığı ile aynı döneme denk gelince, G-8'e karşı örgütlenme cephesinde, AB ve politikaları önemli bir odak haline geldi. G-8 Zirvesi'ne karşı örgütlenme çalışmaları, yaklaşık bir yıl önce başladı. Zirve karşıtı örgütlenme, istenen katılım düzeyine ulaşamıyorsa da çok yaygın bir faaliyet sürüyor. Ancak "sol"un tüm renkleri arasındaki parçalanma, faaliyetlerin dağınık olmasını da beraberinde getiriyor. Attac, sokakta G-8 Zirvesi'ne karşı yapılacak eylemlere, özellikle de bariyer eylemlerine katılmayacak ve bu eylemlerin gerçekleştirildiği günlerde karşı bir zirve örgütleyecek. Diğer tüm birlikler; anti faşistler, "Müdahaleci Sol" altında toplanan ve kendisine "radikal sol" diyen anti-kapitalistler, daha çok anti-ırkçı grupların içinde olduğu Dissent, Blokade vb. kendi aralarında ayrılıklar olsa da, sokak eylemleri konusunda hemfikirler. Hemen hemen bu birliklerin hepsi, birkaç ayda bir gerçekleştirilen toplantılarda (Eylem Konferansı) birbirlerinden haberdar olma ve merkezi eylemleri birlikte örgütlenme çabası içindeler. Özellikle diğer Avrupa ülkelerindeki gruplar, bu işe başından itibaren dahil edilmeye, en azından Avrupa çapında bir örgütlenme gerçekleştirilmeye çalışılıyor.

Henüz kesin olmayan bir program var. Kesin olansa; eylemlerin bir haftaya yayılması, 2 Haziran'da büyük bir mitingle startın verilmesi. 1 Mayıs'ın bu doğrultuda örgütlenmesi ve kapitalizm eleştirisinin ağırlık kazanması. 1 Mayıs'tan itibaren, karavanların, Almanya'nın güneyinden yola çıkarak şehir şehir eylem yaparak ve çoğalarak zirve karşıtı eylemlerle gelmesi...

Örgütleyenler en kötü ihtimalle on bin katılımcı bekliyor. Bu doğrultuda Zirve'nin gerçekleşeceği bölgede kamp yerleri kiralandı ve binlerce kişinin bir hafta orada kalması için olanaklar yaratılmaya çalışılıyor. Görev bölüşümüne baktığımızda sadece bir grubun bunu örgütlediğini görüyoruz.

G-8 Zirvesi ıssız bir yarım adacıkta yapılıyor

G-8 Zirvesi'nin nerede yapılabileceğine dair Alman devleti uzun araştırmalar yapmış ve Heiligendamm'ı seçmiş.

Heiligendamm, Almanya'nın en kuzeyinde yer alan ve bir yanı deniz olan bir tatil yeri. Heiligendamm'ın en yakın yerleşim alanı, kilometrelerce uzakta ve yarım daire şeklinde olan boş bir arazi. Böylece kontrol edilmesi kolay bir yerleşim yeri. Öyle ki şu an, eylemcilerin Zirve'nin yapıldığı yere yaklaşmamaları için, tüm bölge kilometrelerce, tel örgülerle örülüyor. Tel örgülere karşı "Telörgü Grubu" eylemler düzenlediyse de, bu kamuoyunda fazla yer bulmadı. Bunun bir nede-

ni, eylemcilerin sayısının az olması. Diğer yanı, bölgenin çok ıssız bir yer olması ve devletin eylemcileri, şimdiden ciddi bir şekilde terörize etmesi.

Heiligendamm'a en yakın şehir Rostock liman şehri. Birçok eylem de bu şehirde yapılacak. Ancak Rostock'ta, devrimci-demokrat güçler zayıf. Devlet de şimdiden "eylemciler, şehri yakıp yıkacak" türünden propaganda yapıyor. Eylemciler ise, tersten bu şehirde destekçi parti ve gruplarla bağ kurmaya çalışıyor, yeni gruplar oluşturuyor.

Alman devletin G-8 hazırlıkları

G-8 karşıtı eylemleri örgütleyenleyen grupların çoğu, hazırlıklara erken başladı. Alman devleti de öyle.

Alman polisi, eylem öncesi "önlemeci gözaltı" gerçekleştireceğini söyledi. Münih gibi şehirlerde G-8 karşıtı eylem örgütleyenlerin evleri şimdiden basılmaya başlandı. Yine daha öncesinden gerek Nato Zirvesi, gerekse diğer Zirve karşıtı eylemlerde, Avrupa polisi-nin listesine girmiş kişiler, bilgisayar üzerinden kontrol edilerek, Almanya'ya girişine izin verilmeyecek.

Avrupalı emperyalistlerin bu alandaki işbirliği biliniyor. Örneğin Fransa'da yapılan eylemlerde, devletlerarası sınırların AB üyelerine normalde açık olmasına rağmen, eylem dönemlerinde vagon dolusu insan, ya sınırda eylem bitene kadar bekletilmiş, ya da geldikleri yere polis zoruyla geri gönderilmişti. Vize sorunu olan ülkelere ise, Almanya'nın bu ülkelerin konsolosluklarına direktiflerini şimdiden gönderdiği söyleniyor. G-8 Zirvesi'nin "korumasında" yer alacak polis ve askerlerden ise hiç bahsetmiyoruz.

Alman devletinin, bu uygulamaları aylar öncesinden açıklamasının önemli bir nedeni, göz korkutmak ve kitlelerde Zirve'yi engelleme şanslarının olmadığı duygusunu uyandırmak. Diğer yandan Alman kamuoyunda "bu eylemcilerin niyeti kaos yaratmak, yakıp yıkmak" korkusu uyandırarak, eylemlere yönelik tepkiyi arttırmak. Tabi ki aynı zamanda, eylemleri en iyi şekilde kontrol ederek, dünya basınının yeralacağı Zirve'de, devletin "demokratik" görüntüsüne zarar vermemek(!)

Avrupa'daki göçmenler ve G-8 Zirvesi

Bazı sendika şubeleri, özellikle Attac çerçevesi, kapalı salonda tartışmalar yapmak üzere katılacaklar. Ancak bir yandan işçi sınıfını mücadeleye çağırması değil, diğer yandan sendikaların içinde çalışan göçmen sayısı çok az ve sendikalarda göçmenler konusu en alt sıralarda bile yer almıyor.

Diğer birlikler içinde, özellikle G-8'in göç politikasına karşı oluşan birliklerde, göçmenler var. Fakat hem sayıları, hem de etkinlikleri zayıf. Çünkü Almanya ve Avrupa'da yaşayan göçmen işçilere ulaşamıyor, onlar eylemlere dahil edilemiyor. Devrimci yapılar, yer yer birlikler içinde olsalar da ortak çalışma yürütme geleneği çok zayıf. Böylece Alman gruplarla birlikte hareket eden göçmenlerin çoğu, Afrikalı, Latin Amerikalı mülteciler oluyor. AB'de gittikçe iltica hakkının altının oyulmasına, ağır koşullarda yaşamalarına rağmen, bu birliklere katılımlarının az olmasının önemli bir nedeni, herhangi bir para ve ha-

pis cezası durumunda oturma haklarını kaybetmeleri. Diğer ise, iltica başvurusu sırasında dağıtıldıkları bölgenin 30 km sınırını, "Yabancı Polisi"nden özel izin almadan terk etmelerinin yasak olması. O bölgede beş yıldır yaşıyor olsalar da bu geçerli. İlticacılar, genel olarak bir örgütlülükten yoksun oldukları için, tüm bu baskılar etkisini gösteriyor.

Diğer önemli bir sorun ise, göç konusunda çalışan yerel Alman grupların, göç dendiğinde daha çok ilticacıları görmeleri. Şu dönemde de AB'nin tüm göçmenlere sınırlarını açması konusu üzerine tüm güçlerini harcamaları. Bunu yaparken çoğu, göçün asıl nedenlerini dile getirmeyi dahi unutabiliyor. Yani emperyalistlerin Afrika politikası sonucu Afrika'da bu kadar savaş ve yoksulluğun hüküm sürdüğünü. Bunu Afrikalı gruplar, "siz ülkemizi yıktığınız için biz buradayız" diye ifade ediyorlar.

Yine savaş karşıtı eylemlerin en düşük olduğu Avrupa ülkesi Almanya'da, G-8'e yönelik güçlü bir savaş karşıtı hareketi oluşturma ihtimali zayıf. Kesinleşmemiş eylem haftası programına göre, bir gün "savaş karşıtı gün" olacak. Özellikle savaş karşıtı mücadeleyi geliştirmek için, bu güne yüklenmek gerekiyor. Bunda diğer AB ülkelerinden gelenlerin etkin olacağı tahmin ediliyor.

Berlin, G 8 Zirvesi'ne karşı örgütlenmenin merkezi olmasına rağmen birbirinden bağımsız yapılan eylem ve toplantılardan dolayı, zayıf bir görüntü sergiliyor. Ancak özellikle 1 Mayıs faaliyetlerinin şimdiden yoğunlaşması ve temel konusunun G-8 Zirvesi olmasıyla, yine de önemli bir yol alınmış durumda.

G 8'lerin Göç Politikasına Karşı Birlik- Berlin

Berlin'de G-8 Zirvesi'ne karşı birliklerden biri de "G-8'lerin Göç Politikasına Karşı Birlik- Berlin".

Bu birliğin temel hedeflerinden biri, G-8 Zirvesi'ni değerlendirerek her ulustan ve renkten göçmene ulaşmak, özellikle onların içinde örgütlendiklere birliklere. Diğer hedefi ise, işçi göçmenleri, ilticacıları, kağıtsızları vb. biraraya getirmeye çalışmak ve hepsinin emperyalist ülkede yaşadığı sorunların ortaklığını göstermek, birlikte hareket etmelerini sağlamak.

Birlik, Ağustos 2006'da anti-ırkçılık konusunda çalışan ARI'nin çağrısı ile kuruldu. "Farklılığımızı değil birlikteliklerimizi görelim" şiarıyla işe koyuldu. Birlik, göçmenlerin genel olarak nasıl yaşadıklarını konu alan panel ve tartışma toplantıları düzenliyor. Birliğin şubat ayının başında yaptığı ilk toplantının konusu, "AB kalesinin" sınırlarını nasıl koruduğu ve göçü nasıl engellemeye çalıştığı üzerinedir. Bu toplantıda, AB'de kurulan özel şirketlerin, Avrupa'nın sınırlarının nasıl korunması gerektiği üzerine yürüttükleri stratejiler, AB sınır polis teşkilatının nasıl çalıştığı vb. ortaya kondu. İkinci konu, AB ve özellikle Almanya'da iltica yasasının nasıl içinin boşaltıldığı ve çıkarılmak üzere olan Anti-Terör yasası üzerinedir. Her iki toplantıya da ilgi iyiydi.

Birliğin Nisan ayında 1 Mayıs öncesi yapacağı toplantının konusu ise, işçi göçmenler. AB ülkelerinde onyıllardır yaşanan işçi göçü ve şu anki koşulları, belli olan konulardan biri. Almanya'da oturumu olmayıp kaçak çalışan Kolimbiyalı kadınlar. Bu kadınlar, 2002'de sendikayı bastıktan sonra, oturumları olmayıp da kaçak yaşayan işçilerin nasıl mücadele verdiklerini anlatacaklar.

Birlik'in şu anki bileşenleri; ARI Berlin, Bir-Kar, ADHF, AGIF, Proleter Devrimci Duruş

Almanya'da yaklaşık iki milyon 500 bin Türkiyeli göçmen yaşıyor. Bunlardan ortalama 500 binini, Türkiye kökenli Alman vatandaşları.

Almanya'da yaşayan göçmen kadınların sayısı ise, 900 bin. Göçmen kadınlar arasında ki burjuva kadın sayısı dikkate alınmayacak kadar az. Yine yüksek kademelerde çalışan kadın sayısı, yüzde 3'den az, üniversite okumak için gelenlerin sayısı oldukça düşük. Yani göçmen kadınlar, ağırlıklı olarak ya işçi emekçi, ya da işsiz.

Kendi aralarında 1. kuşak, 2. kuşak, burada doğanlar, evlenip gelenler, ilticacılar vb. olarak farklılıklar gösteriyorlar. Maruz kaldıkları koşullar ise, hemen hemen aynı. Hepsisi benzer sorunlarla karşı karşıyalar, ancak örgütsüzlüklerinden dolayı çoğu bu durumun farkında bile değil.

Göçmen kadınların belli başlı sorunları

Genel olarak kadınlar, çifte sömürüye maruz kalıyor; sınıfsal ve cinsel sömürü.

Göçmen kadın için ise, her iki sömürü biçimini ağırlaştıran, göçmenlik sorunu karşımıza çıkıyor. Durum böyle olunca, burjuva demokrasisinin göbeğinde göçmen kadınların çoğunluğu kağıt üzerinde

Çalışan göçmen kadınlar, ortalama Alman kadınlardan yüzde 41 daha az kazanıyor. Son çıkan Hartz IV sosyal yıkım yasaları ile, bir Euroluk işlere en çok onlar zorlanıyor ve mesleki eğitim alma hakkı da ortadan kaldırılıyor. Yani Alman kadınlar kendi alanlarında iş bulamadıkları durumda, ek mesleki eğitim yaparken, göçmen kadınların bu hakkı da ellerinden alınmış oluyor.

varolan haklarla, dört duvar arasında geleneksel aile yaşamını sürdürüyor. Gelişmiş kapitalist toplumlarda bulunan tüm çarpıklıkları görerek, yaşayarak...

Türkiye'den Almanya'ya işçi göçünün tarihi, 40 yıldan fazla bir süreye uzanıyor. Ancak en gelişkin kapitalist ülkelerden biri olan Almanya'da, göçmen kadınların çoğunun koşulları, Türkiye'nin ekonomik olarak en geri bırakılmış bölgelerine benziyor.

40 yılda ne değişti?

Almanya'ya gelen göçmen işçiler arasında, kadın sayısı az. Kadınlar daha çok '80 ve '90'ların başında aile birleşiminden dolayı gelmişler. Ancak o dönem gelen kadınlar arasında yapılan bir çalışma, kadınla-

Almanya'da yaşayan Türkiyeli göçmen kadınlar

rın hemen hepsinin işçi olarak çalıştığını gösteriyor. Bugün kadının durumuna baktığımızda ise, vahim bir tablo ile karşılaşılıyor.

2002'de yapılan bir araştırmaya göre (göçmenler hakkında yapılan araştırmalar yok denecek kadar az) 900 bin Türkiyeli kadının sadece yüzde 26'sı sigortalı olarak çalışıyor. Bunların çoğunluğu da hizmet sektöründe, en çok da temizlik işlerinde çalışıyorlar. Kaçak birkaç saat çalışıp da aile bütçesine katkıda bulunanların sayısı, oldukça yüksek. Ancak bunlar, geliri en düşük olan temizlik işleri vb. yapıyor.

Türkiyeli göçmenler arasında işsizlik oranı, yüzde 24. Almanya genelinde ise, yüzde 10. Sadece '98-2006 yılları arasında, sanayide üç milyona yakın işçi, işsiz kaldı. İşçi göçmenler, on yıllardır aşama aşama kaybolan fabrikalarda çalıştıkları için, bu durumdan en çok etkilenenler de onlar oluyor. Ve bugün işsizlikle en fazla boğuşanlar da onlar. Elbette yine asıl vurgunu, kadınlar yapıyor. Rakamlara baktığımızda kadın, eve hapsolmuş durumda.

Çalışan göçmen kadınlar ise, ortalama Alman kadınlardan yüzde 41 daha az kazanıyor. Son çıkan Hartz IV sosyal yıkım yasaları ile, bir Euroluk işlere en çok onlar zorlanıyor ve mesleki eğitim alma hakkı da ortadan kaldırılıyor. Yani Alman kadınlar kendi alanlarında iş bulamadıkları durumda, ek mesleki eğitim yaparken, göçmen kadınların bu hakkı da ellerinden alınmış oluyor.

Okula giden, diplomayla okulu bitiren ve Almancayı genel olarak daha iyi konuşan, kızlar. Ancak gençler arasında Türkiye'de lise diploması alanlarla bir karşılaştırma yapıldığında, Almanya'daki göçmen gençlerin Türkiye'ye oranla yüzde 20 daha az diploma aldığı görülüyor. Meslek eğitim yeri bulmak göçmenler için imkansız hale geliyor. Bunun bir ne-

deni, not ortalamalarında yaşadıkları sorun. Diğerleri ise, her zaman Almanlara bu alanda öncelik tanınması. Yüzbinlerce Alman genci, meslek eğitim yeri bulamazken, göçmen gençlerin durumunu anlatmaya gerek bile kalmıyor. Göçmen kızlar için, erken evlilik ve çocuk yolu gözüküyor ve bunlar genel olarak da Türkiye'den bir akraba ile evlendiriliyor.

Yine Almanya'da üniversiteye gidenler, mutlu azınlık, oranları yüzde 4. Üniversiteden mezun olanlar ise, Almanlara oranla daha zor ve daha düşük ücretle iş buluyor. Ayrımcılık, göçmeni hep işçi ve temizlikçi görüyor. Birçok üniversite mezunu, hem maddi hem de statü olarak daha yüksek pozisyonla-

ra geldiği için Türkiye'de çalışmayı tercih etmeye başlıyor.

Geleneksel aile yapısı

Göçmen kadınlara dair verdiğimiz rakamlar gözönünde tutulduğunda, bunun nelere yol açtığını anlamak zor değil. Dört duvar arasına kapalı, temel görevi çocuk büyütme olan kadınlar çoğunlukta. Bunlar arasında Türkiye'den evlilikle ge-

len, yani Almanca bilmeyen kadınların sayısı yüksek. Almanya'daki koşulları tanımama, dili bilmeme, emperyalizmin göbeğinde hiristyan bir toplum içinde yaşama, Almanlar tarafından her alanda dışlanmanın getirdiği, "kendi kimliğini koruma" adı altında eski geleneklere tutunma başlıyor. Buna aynı köyden gelenlerin, aile ve akrabaların aynı bölgelerde yaşaması eklenince, geleneksel toplumsal baskını dozajı yükseliyor. İslami örgütlenmeleri hiç saymıyoruz. Onlar kadını örgütlemek için, dayak yüzünen evinden ayrılan kadınlara camilerde misafir odaları bile veriyorlar. Almanya'daki sığınma evlerine gitmemeleri için sorunlarını "kendi içlerinde" çözüyorlar.

2001'de göçmen kadınlarla yabancılar hukuku ile ilgili bir anket düzenlenmiş. Buna göre, kadınların yüzde 44'ü, Almanya'da yanlış yapırım diye korku içinde yaşıyor. Yüzde 39'u ise, var olan yasaların anlaşılır olmaktan uzak olduğunu söylüyor. Yani kadınların üçte ikisi bilinmezlik ve korku içinde yaşıyor.

Alman toplumuyla yaşanan uçurum ise, iyice derinleşiyor göçmen kadın için. Daha önce fabrikadayken, hem Alman, hem diğer ulustan kadınlarla ilişki kurarken, eve hapsolmasıyla, -bir de sürekli Türk TV kanalları izlediği düşünülürse- Almanya'da bulunuyor ama aslında orada yaşamıyor. Çarpıklıklar da burada meydana geliyor. Yaşadığı yerden tamamen kopuk kendi içine kapalı bir yaşam sürmesi, onu iyice yabancılaştırıyor.

Göçmen kadının sürekli yaşadığı korkulardan biri, eşini ve çocuğunu kaybetmesi. Bu anlaşılır da, Çünkü kadın, çalışmadığı için eşinden ayrıldığında sosyal yardıma mahkum; yaşlandığında ise emeklilik parası alamıyor. Birinci kuşağın yaşlanması ile birlikte, büyük aile yapısının parçalandığı, yeterince para biriktirmemiş kadınların, yaşlılıkta erkeklere oranla daha da yoksulluğa itildiği ortaya çıktı. Ağır çalışma koşullarından ruhsal ve fiziksel sağlığı bozulmuş kadınlar, artık gözle görülür hale geldi.

Kadınlara yönelik aile içi şiddet konusunda yapılan araştırmalar da çarpıcı. Almanya'da dayak yiyen Türkiyeli kadınların yüzdesi, Diyarbakır, Van vb. şehirlerin yüzdesine eşit. Dayak yiyen Alman kadınların oranı ise, İstanbul'da yaşayan kadınlarınki kadar. Örneğin Berlin'deki sığınma evleri Türkiyeli kadınlarla dolu. Sığınma evlerindeki kadın sayısı, kadınların dayaağ boyun eğmediğini de gösteriyor, ancak genelde bu kadınlar yalnız ve azınlıkta kalıyor.

Göçmen kadın tartışma malzemesi yapıyor yabancılar yasası sertleşiyor

Almanya'da göçmen kadınlar, son dönemlerde zorla evlendirme ve namus cinayetleriyle gündeme geldiler. Bu konu tüm basını süslemeye başladı. Göçmen kökenli reklam düşkünü entelektüel oldu-

ğunu söyleyen Seyran Ateş gibi kadınlar, Alman medyası ile birlikte kolları sıvadı ve göçmen kadını kurtarmaya soyundu(!)

Bunlara göre göçmen kadının baskı altında olmasının nedeni, din ve bir türlü uyum sağlamak istemeyen Türkiyeli erkeklerdi. Bunları uyuma zorlamak, yani asimile etmek gerekiyordu; olmuyorsa gitmeliydiler, buradaki burjuva demokrasisini kirletiyorlardı. vb. vb... İşsizlikten, Almanların çoğunluğu tarafından sosyal olarak dışlanmışlıktan, ayrımcılıktan, yabancılar yasasından ve Almanya'nın göç politikasından, ırkçılıktan, yani kapitalizmin yarattığı sonuçlardan tek kelime bile söz etmeden... Hala tartışma podyumlarına öyle göçmenler çıkarıyorlar ki, onlar Almanlardan daha çok saldırıyor göçmen kadına. Kadının ekonomik özgürlüğünün olması, eğitimde eşitsizliği, temizlik yaptığı işyerinde bile, Polonyalı kadınla rekabet halinde olması, hiç tartışma konusu değil!

Alman burjuvazisinin, kadınları gündeminden düşürmemesinin, tartışılan konuların hep zorla evlilik ve namus cinayeti olmasının, adeta Alman toplumunda bir infial yaratma çabasının mutlaka bir nedeni vardı. Bizleri fazla bekletmediler. Hazırlanan yeni göç yasasında, evlenme ve aile bileşim sınırı 21 oldu ve gelenlerin Almanca bilmesi şartı konuldu. Neden olarak da "zorla evlendirmeleri engellemeye çalışıyoruz" dendi. Hedef belli idi; Türkiye'den en çok göç, evliliklerle geliyor, bunu en aza indirmenin yolu bulundu böylece.

Kadının çalışma koşulları hiç tartışma konusu yapılmıyor. Olup biten her şey, kültür ve dinle açıklanmaya çalışılıyor. Göçmen kadınlar arasında da tartışma, ayrırlıklı bu yönde yürüyor. Kendisi hakkında yürütülen tartışmalara hak veren kadın sayısı, azımsanmayacak düzeyde. Bunu "Atatürkçü kadınlar" da körüklüyor, üretim ve örgütlenme alanlarından uzak kalmışlık, ekonomik bağımlılık, toplumsal mücadeleden yalıtılmışlık vb. gizleniyor.

Göçmen kadınlar ve örgütlülük

Göçmen kadınlar içinde Türkiyeli devrimci örgütler etrafında mücadele veren kadınların sayısı az. Dini örgütlenmelerde ise, kadınların çoğunluğu dikkat çekiyor. 11 Eylül'den bu yana başörtülü kadınların daha çok ayrımcılığa uğraması, -diğer nedenlerin yanında- tepkisel olarak daha fazla genç kızın başını kapatmasına yol açıyor. Bunun dışında sosyal-demokrat örgütlenmelerde yer alan, az sayıda göçmen kadın var. Hakim olan, bireysel kurtuluş anlayışı. Bireysel kurtuluşun, kurtuluş olamayacağını yaşamında en iyi gören göçmen kadın olmasına rağmen, somut durum bu.

2002 yılında oturumu olmayan, yani Almanya'da kaçak yaşayan Kolumbiyalı kadınlar, Ver.di sendikasını basıyor ve kendilerine sendikanın sahip çıkmasını istiyorlar. O günden bu güne mücadeleleri sürüyor. Ne var ki, bu tür örnekler, son derece sınırlı. Genele hakim olan, örgütsüzlük ve içe kapanma...

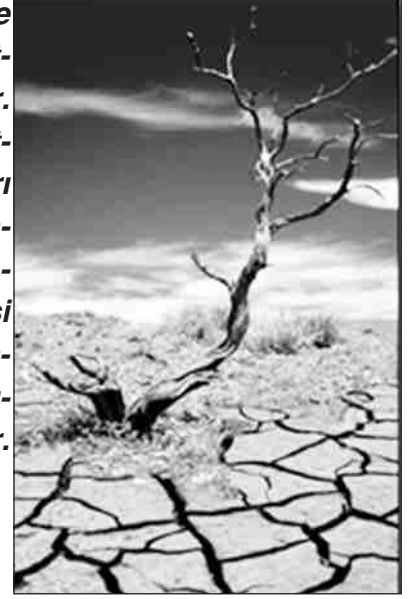
Göçmen kadınlar arasında yapılacak çalışmanın temel maddesi "Çalışma Hakkı", "Eğitim Hakkı" olmalıdır. Kadınların en büyük korkusu, çocuklarının geleceği. Onlarla birlikte "meslek eğitimi hakkımızdır" etrafında çalışma yürütülebilir. "Ayrımcılığa ve ırkçılığa hayır" bu mücadelenin önemli bir parçası.

İşçi ve işsiz göçmen kadınları ve erkekleri, ele ele yaşam koşullarını düzeltmeye, kapitalist sisteme karşı mücadeleye çağırırken, temel sloganlarımız bunlar olmalı.

Dünya hızla ısınıyor

Kapitalizm sadece insanlığı değil dünyayı da yok oluşun eşiğine getiriyor

Sanayi devrimi ve kapitalizmin tarih sahnesine çıkmasından sonra, sera gazı denilen gazların atmosfere salınmasında büyük bir artış olmuştur. Kapitalizmin aşırı kar hırsı nedeniyle, kömür, petrol, doğal gaz gibi fosil yakıtların tüketiminde aşırı ve kontrolsüz bir artış yaşanır. Bir taraftan da kapitalizmin aşırı kar hırsı, doğanın acımasızca tahrip edilmesini doğurmuştur. Böylece sera etkisi yapan gazların atmosferde, doğanın emme kapasitesinden fazla birikmesi, dünyanın ortalama ısısının artmasına neden olmuştur.

Bu kışın özellikle İstanbul ve Marmara'da sıcak geçmesi, küresel ısınma konusunu gündemin üst sıralarına taşıdı. Kışın ortasında çiçek açıp meyve veren erik ağacı, pikniğe çıkan ve Antalya'da denize giren insanların görüntüleri ile Kürt illerinde kardan yollarda kalan araba görüntüleri, haber bültenlerinin magazin bölümlerini süsledi. "Dünyanın çivisi çıkmış" dedirten bu görüntüleri, kah haberlerin magazin havasına kapılarak hayretle, kah endişeyle izledik.

Aslında son birkaç yılı düşündüğümüzde, dünyanın her tarafında yaşanan bu anormal hava olaylarının yeni olmadığını görürüz. Artık isim bulunamayacak kadar çoğalıp sıklaşan kasırgalar, Amerika için olağan hale gelmiş durumda. Hindistan ve Bangladeş'te, bugüne kadar görülmeyen sel felaketleri veya Dubai'ye ilk defa kar yağması gibi haberlere alışmış durumdayız.

Bilim adamları, peş peşe yaptıkları açıklamalarla, bütün bu afet ve anormal hava olaylarını "küresel ısınma"ya bağlıyorlar.

Küresel ısınma nedir?

"Küresel ısınma"yı, atmosfer, okyanuslar ve kara kütleleri yüzeyindeki ortalama sıcaklıktaki yükselme olarak tanımlayabiliriz. Gezegenimiz 4 milyar 650 milyon yıllık tarihi boyunca birçok kez ısınmış ve soğumuştur. Ama bu seferki ısınma, üzerindeki 6 milyar insanla birlikte ve insanlar tarafından yaratılıyor.

Bilim adamlarının açıklamasına göre, dünyanın hızla ısınmasının nedeni, atmosferde biriken bazı gazların "sera etkisi"dir. Bu gazlar, su buharı, karbondioksit, metan, Hidroflorokarbonlar, Diazotmonoksit gibi gazlardır.

Sera etkisi nedir?

Su buharı, karbondioksit, metan gibi gazlar, atmosferde birikir. Güneş ışınları dünyaya ulaştığında bir kısmı dünyaya ulaşırken, bir kısmı da bu gazlar ve bulutlar tarafından savrulur ve ısıyı dönüştürülür. Işınların dünyaya ulaşan kısmı ise

tekrar geri yansır. Bu yansıyan ışınların bir

kısmı, uzay boşluğuna giderken, yine bir kısmını bu gazlar ve bulutlar, tıpkı seraların üzerini örten cam ya da naylon gibi tutarak ısıya dönüştürür. İşte bu etkiye, sera etkisi denir. Atmosferdeki su buharı, karbondioksit ve metan gibi gazların miktarı ne kadar fazla ve yoğun olursa, ışınları tutma oranı o kadar artar. Bu da daha fazla ısı ve daha güçlü sera etkisi anlamına gelir.

Bu gazlardan su buharı ve karbondioksit, bir miktar da metan gazı, dünya var olduğundan beri atmosferde bulunmaktadır. Eğer bu gazların sera etkisi olmasaydı, dünyanın ortalama sıcaklığı 33 derece düşerdi ve bütün dünya buzla kaplı olurdu. Yani, bu gazların belli bir düzeyde atmosferde bulunması, canlıların yaşaması için gerekli olan optimal sıcaklığın sağlanıp korunması için gereklidir.

Doğada karbondioksit, insanlar, hayvanlar, bitkiler, volkanik patlamalar gibi doğal olaylarla üretilir. Ancak normal koşullarda doğada bu gazlar, denge halinde bulunur. Karbondioksitin fazlası fotosentezle bitkiler tarafından ve içinde çözünmesiyle okyanuslar tarafından atmosferden çekilir. Su buharı ise, dünyaya ulaşan güneş ışınları ve ortalama sıcaklık sabit kaldığı oranda, sabit ve dengede olur. Yani insanlar olumsuz etkide bulunmadığı sürece, doğa kendi dengesini sağlar ve dünyanın ortalama ısısı da anormal bir şekilde artmaz. Dünyanın ısınmasının asıl sebebi, insanlar tarafından atmosfere kontrolsüz ve aşırı salınan zararlı gazlardır.

Dünyayı ısıtan gazların artma nedenleri

Sanayi devrimi ve kapitalizmin tarih sahnesine çıkmasından sonra, sera gazı denilen gazların atmosfere salınmasında büyük bir artış olmuştur. Kapitalizmin aşırı kar hırsı nedeniyle, kömür, petrol, doğal gaz gibi fosil yakıtların tüketimi

minde aşırı ve kontrolsüz bir artış yaşanır. Bu da atmosferde, karbondioksit, metan, Hidroflorokarbonlar, Diazotmonoksit ve daha bir çok zehirli gazın hızla birikmesine yol açmıştır. Bir taraftan da kapitalizmin aşırı kar hırsı, doğanın acımasızca tahrip edilmesini doğurmuştur. Ormanların kontrolsüz bir şekilde yok edilmesi, atmosferdeki karbondioksitin emilme kapasitesini de düşürmüştür. Böylece sera etkisi yapan gazların atmosferde, doğanın emme kapasitesinden fazla birikmesi, dünyanın ortalama ısısının artışına neden olmuştur.

Normal koşullarda doğa tarafından dengelendiği için, dünyanın ısınmasında aktif rolü olmayan su buharının atmosferdeki miktarı da, dünyanın ortalama ısısının artmasıyla yükselmeye başlar. Bu da su buharının atmosferde daha da artmasına neden olur. Dünyayı sürekli ısıtan bir kısır döngü, böylece oluşmuş olur.

Nitekim bilim adamlarının atmosferdeki karbondioksit miktarları ve dünyanın ısısının artışı konusunda yaptığı ölçümler de, dünyayı ısıtan etkenlerin asıl olarak kapitalizmin doğayı kirletme ve tahrip etmesinden kaynaklandığını açıkça göstermektedir.

18. yüzyılın ortasından, Sanayi Devrimi'nden bu yana, karbondioksitin atmosferdeki miktarı yüzde 31'lik bir artış göstererek, metre küpte, 281 ppm'den (milyonda bir birim) 368 ppm'e ulaşmıştır. Bilim adamlarının yaptığı araştırmalara göre, atmosferde biriken karbondioksit miktarı, 55 milyon yıl boyunca olduğundan daha fazladır. Dünyayı karbondioksitten 20 kat daha fazla ısıtan metan gazının atmosferdeki miktarı, aynı dönemde iki kat artmıştır. Karbondioksitten 300 kat daha fazla ısıtıcı etkiye sahip olan Diazotmonoksit gazının miktarı ise, yüzde 17 artmıştır. Dünyayı ısıtmasının yanında ozon tabakasını da delen ve buzdolabında soğutucu olarak kullanılan Hidroflorokarbonların atmosferdeki miktarı ise, 20. yüzyıl boyunca büyük bir artış göstermiştir.

Bu gazların kapitalistler tarafından üretilmesinde aşırı bir artışın olmasının yanında, geliştirilen yeni teknolojilerle atmosfere yeni gazlar da bırakılmaktadır. Bunların en önemlisi, 2000 yılında atmosfere bırakılmaya başlanan Triflorometil Sülfür Pentaflorid adlı yeni bir sentetik bileşiktir. Atmosfere birkaç yıldır bırakılmasına rağmen miktarı hızla artmaktadır.

Dünyanın ortalama ısısının artışının bu gazlarla paralellik göstermektedir. Dünyanın sıcaklığı Sanayi Devrimi'nden bu yana 2 derece artmıştır. Başka bir araştırmaya göre de, sıcaklık artışı son yıllarda daha da hızlanmıştır. Buna göre bu 2 derecenin bir derecesi son 30 yıl içinde olmuştur. Gece sıcaklığı da her on yılda, 0.36 derece artış göstermiştir.

Bu ısı artışları küçük gibi görünebilir. Ama daha yakından bakarsak önemli bir artış olduğu görülür: Bu son 30 yıl içindeki bir derecelik artış, son 400 bin yılın en yüksek artışıdır. Dünyanın en sıcak üç yazı olan 1998, 2002 ve 2003 yazları, son on yıl içinde gerçekleşmiştir. Bütün bunlar, dünyadaki ısınmanın daha da hızlanarak arttığını gösteriyor. Bilim adamları, önümüzdeki yüzyılda gerçekleşecek 3 derecelik bir artışın birçok kentin sular altında kalmasına ve büyük felaketlere yol açacağını öngörüyorlar.

Dünyanın ısınmasının, doğrudan kapitalizmin doğayı tahrip eden azami kar hırsından kaynaklandığını bilim adamlarının bu ve daha birçok araştır-

ması da net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Dünyanın ısınmasının sonuçları

Dünyada birçok üniversite ve bilim çevresi, çeşitli araştırmalar ve konferanslar yaparak, dünyanın ısınmasının sebepleri ve sonuçları üzerine uyarıcı açıklamalar yapıyorlar.

Bu açıklamalara göre, dünyanın ısınmasının en önemli sonucu buzulların erimesi. Alaska'da yazları sıcaklık 28 dereceye kadar çıkıyor. Eriyen buzların arasında insanlar denize girebiliyor. Antarktika'da 1978 yılından beri yapılan gözlemlerde buzulların yüzde 20'sinin eridiği tespit edildi. Kuzey Kutbu'nda ki sıcaklık artışının dünyanın genel ısı artışından iki kat daha hızlı arttığı tespit edildi. Sibirya'da, dünyanın 11 bin yıllık en geniş donmuş bölgesinde, Fransa ve Almanya'nın toplam alanı kadar buz kütlesi erimeye başlamış durumda.

Buzulların bu hızda erimeyi sürdürmesi durumunda yüzyılın sonunda dünyada buzul kalmayacağı bildiriliyor. Bu da bugünkü deniz seviyesinin 110 metre yükselmesine sebep olacak. Sahillerdeki hemen hemen bütün şehirler, Hollanda gibi ülkeler ve verimli kıyı ovaları sular altında kalacak.

Dünyanın ısınması ve buzulların erimesi ile ciddi iklim değişiklikleri, sel, kasırga, kuraklık gibi felaketler oluşacak.

Sel, su baskınları ve kuraklık nedeniyle yüz milyonlarca insan göçle ve açlıkla karşı karşıya kalacak.

Büyük ilkim değişiklikleri geniş bir bitki örtüsünün, hayvanlarda birçok türün yok olmasına neden olacak. Besin zincirinin bozulması nedeniyle insanlar için de büyük bir gıda sıkıntısı baş gösterecek.

Dünyanın ısınması ve bölgeler arası ısı farklarının ortadan kalkması, birçok hastalığın bugüne kadar görülmediği alanlarda da görülmeye başlamasına ve yeni hastalıkların ortaya çıkmasına neden olacak. Kırım Kongo Kanamalı Ateşi'nin bugüne kadar görülmediği alanlarda ortaya çıkmasının nedeni dünyanın ısınmasıdır. Yeni hastalıklara direnci olmayan onbinlerce insanı salgınlar ve ölüm bekliyor.

Su savaşları daha bugünden başlamış durumda. İyice kıtlaşan su, gıda ve yaşam alanları için savaşlar da artacak.

Kyoto Protokolü çözüm müdür?

Kyoto Protokolü, 1997 yılında, Japonya'nın Kyoto şehrinde imzalandı. Protokol'e imza atan ülkeler, 2012 yılına kadar atmosfere saldıkları, başta kar-

bondioksit olmak üzere, beş sera gazının miktarını 1990 yılı rakamlarının yüzde 5'i kadar azaltacaklarını taahhüt ediyorlardı. Protokolü, Amerika, Avustralya ve Rusya gibi ülkelerin imzalamamasıyla tartışmalar yıllarca sürdü. Rusya'nın da imzalamasından sonra ancak 2005 Şubatında yürürlüğe girebildi.

Sınır olarak konulan sürenin yarısına gelinmesi bir tarafa, yapılacak indirim miktarından daha fazlası tartışmayla geçen 8 yıl içinde zaten atmosfere salındı. Yüzde 5 gibi kendisi de komik olan bir hedef iyice anlamsız hale geldi. Üstelik bu yüzde 5'lik indirim bile yapılmadı. Atmosfere salınan karbondioksitin yüzde 25'inden sorumlu olan ABD ve ilk sıralarda yer alan Avustralya, anlaşmaya imza atmadığı için bu yönde hiçbir çabaya girmedir. Yine atmosfere salınan karbondioksitin yüzde 13,6'sından sorumlu olan Çin, yüzde 4,2'sinden sorumlu olan Hindistan ve toplam yarıya yakınından sorumlu olan yarı-sömürge ülkeler, "gelişmekte olan ülke" adı altında protokolün dışında tutuldu. Tabi ki, bu durum, doğayı kirleten, üretimlerini yarı-sömürge ülkelere kaydıran emperyalist ülkelerin, protokolden kaçmak için buldukları bir çözümdü. Ayrıca atmosfere salınan karbondioksitin yüzde 15'inden sorumlu olan uçak yakıtları da bu protokolün dışında tutuldu. Protokole dahil olan ülkelerin de bu yönde somut adımlar atmamasını ise hiç saymıyoruz.

Bütün bunlar ortadayken, Kyoto Protokolü'nü bir çözüm gibi sunan ve ülkelere bunu imzalaması çağırısı yapanlar ya yeterince bilgi sahibi olmayanlar ya da düpedüz emekçi kitleleri yanlış hedeflere yöneltmeye çalışanlardır.

Ya barbarlık içinde yok oluş, ya sosyalizm!

Bilim adamlarının yaptığı araştırmalara göre, karbondioksitin bugünkü düzeyini koruyabilmesi için bile, atmosfere salınan karbondioksit miktarında yüzde 60'lara varan bir indirim yapmak gerekmektedir. Bu da petrol, doğalgaz, kömür gibi enerji kaynaklarının yerine güneş, rüzgar vb. yenilenebilir ve doğaya zarar vermeyen enerji kaynaklarının kullanılmasını ve doğayı kirleten teknolojilerin terk edilmesini gerektiriyor. Petrol ve enerji kaynaklarının paylaşımı için, yeni bir emperyalist savaşa tutuşmuş olan emperyalist ülkelerin, böyle kararları alacağını zannetmek boş ve tehlikeli bir hayaldir. Kapitalist sömürücüler, insanlığı ve doğayı yok eden ama ucuz olan bugünkü teknolojisini baştan aşağı değiştirip, pahalı olan, doğaya ve insan sağlığına zarar vermeyen yeni teknolojileri koymaz. Bu onun azami kar için bütün dünyayı bile yok edebilecek doğasına aykırıdır.

Toprağı, denizleri ve havayı zehirleyen, dünyayı yok oluşla karşı karşıya getiren kapitalizmin, insanlığa felaket, sefalet, hastalık ve ölümden başka verecek hiçbir şeyi olmadığı bir kez daha bütün açıklığı ile gözler önüne seriliyor.

Sadece insanlık değil, doğa ve dünya da ancak sosyalizmle kurtulacaktır. Bunun dışında işçi ve emekçilerin önüne sunulan her şey, onları oyaltmak ve dünyanın yok oluşa doğru hızla ilerlemesine seyirci olmaktır.

Roza Lüksemburg'un yüzyılın başında söylediği söz bugün bütün açıklığı karşımızda duruyor:

Ya barbarlık içinde yok oluş, ya sosyalizm!

☆ 2 Nisan 1948- Sabahattin Ali Öldü

“Şehirler bana bir tuzak
İnsan sohbetleri yasak
Uzak olsun benden uzak
Benim meskenim dağlardır”

dizelerinin yazarı Sabahattin Ali’nin ölümü, ülkemizde demokrat aydınlara yönelik “faili meçhul” cinayetlerin ilklerinden biriydi. Eserlerinde ‘30’lu yılların kent ve kır yaşamının çelişkilerini ele almış, genellikle acı çeken emekçi insanların

gündelik yaşamını işlemişti. Eserlerinden dolayı üç kez tutuklandı, çeşitli cezaevlerinde yattı. Devletin yoğun baskısıyla karşı karşıya kaldı. Kuyucaklı Yusuf, Kürk Mantolu Madonna, İçimizdeki Şeytan romanlarında, günlük-sıradan bir hikayeyi toplumsal bir eleştiriye dönüştürmeyi başarmıştı.

☆ 4 Nisan 1968- Amerikalı siyah lider Martin Luther King Öldürüldü

☆ 8 Nisan 1973- Pablo Picasso Öldü

İspanya İç Savaşı sırasında Alman uçakları İspanya’nın Guernica kentini öylesine bombalamışlardı ki, taş taş üstünde kalmamıştı. Picasso’nun bundan esinlenerek yaptığı Guernica tablosu, en bilinen ve en önemli yapıtlarından biridir. Bu resmi Fransa’da bir sergide gören Alman subayı, Picasso’ya “Ne kadar güzel yapmışsınız” dediğinde, Picasso’nun cevabı “Ben değil, siz yaptınız” olmuştu. Resim sanatındaki ürünleriyle tanınmıştı Picasso. Ama aynı zamanda karikatürist, grafikçi, heykeltıraş, seramikçi, dokumacı, giysi ve sahne düzenleyicisi, şair, tiyatro yazarı, antifaşist savaşçı ve Fransız Komünist Partisi üyesiydi. II. Emperyalist paylaşım savaşı başlamadan önce, “benim resimlerim düşmana karşı saldırı ve savunma silahıdır” diyordu. Savaş başladıktan sonra ise “şimdi anlıyorum ki, düşmana karşı salt sanatımla değil, tüm varlığımla savaşmak zorunlu olmuştur” demişti.

☆ 13 Nisan 1977- Plaza de Mayo Anaları’nın ilk eylemi.

Arjantin’de cunta tarafından kaybedilen, katledilen yakınları için her perşembe günü, Plaza de Mayo meydanında eylem yapan analar, uzun yıllar boyunca cuntanın büyük baskısını gördüler. Cunta şefleri onları “perşembe delileri” sözleriyle aşağıladı, üzerlerinde terör estirdi, hatta içlerinden

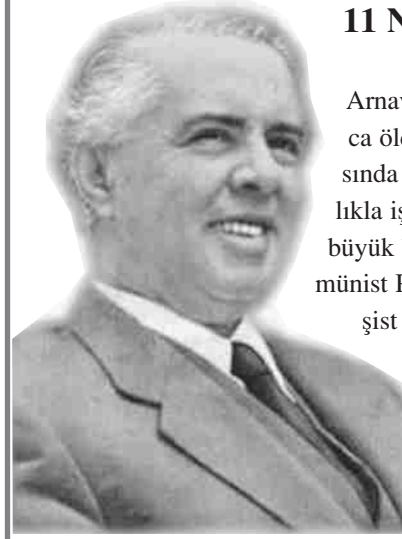
92’si, tıpkı çocukları gibi kaybedildi, katledildi. Ancak zaman içinde etkili bir muhalefet mevzisi oluşturdular, sayıları ve kararlılıkları arttı. Ülkemizde de Cumartesi anneleri” eyleminin esin kaynağı oldular.

☆ 16-17 Nisan 1992- Devrimci Sol savaşçıları şehit düştü.

Sabahat Karataş, Sinan Kukul, Taşkın Usta, Eda Yüksel, Arif Öngel, Şadan Öngel, Ercüment Özdemir, Hüseyin Kılıç, Satı Taş, Ayşe Nil Ergen ve Ayşe Gülen, bulundukları evlerde, polis kuşatması altında çatışarak yiğitçe şehit düştüler.

☆ 19 Nisan 1943- Varşova Ayaklanması başladı.

II. Emperyalist paylaşım savaşı sırasında Yahudilerin, kendilerine dönük vahşet

11 Nisan 1985- Enver Hoca Öldü

Arnavutluk devriminin yiğit önderi Enver Hoca öldü. II. Emperyalist paylaşım savaşı sırasında bütün Avrupa’yı dizginsiz bir saldırganlıkla işgal eden Hitler faşizmi, Arnavutluk’ta büyük bir direnişle karşılaştı. Arnavutluk Komünist Partisi’nin önderliğinde, dağlardaki antifaşist direnişçileri, komitacıları birleştiren Enver Hoca, 28 bin şehit ve 10 bin esir

pahasına faşizmi püskürtmeyi başardı. Sonrasında ülkesinde demokratik halk devrimini gerçekleştirerek sosyalizmin inşasına başladı. Enver Hoca yaşamı boyunca ML’ye bağlı kaldı. Stalin’in ölümünden sonra Kruşçevci, Titocu ve Maocu revizyonizmlere karşı mücadele bayrağını yükseltti. “Üç Dünya Teorisi” ve “Avrupa Komünizmi” gibi anti ML akımlara karşı mücadele yürüttü.

ve katliamlara karşı gerçekleştirdikleri tek silahlı direniş Varşova Ayaklanması’dır. Varşova’da 450 bin Yahudi, etrafı duvarlarla çevrilen bir gettoya hapsedilmişti. Ve buradaki Yahudilerin onbinlercesi aç bırakılarak, işkence yapılarak ya da gaz odalarına gönderilerek katledildi. 1943 Nisanına gelindiğinde, geride sadece 60 bin Yahudi kalmıştı. Bu koşullar altında 19 Nisan günü patlayan silahlı ayaklanmada,

yüzlerce Alman askeri öldürülürken, 13 bin Yahudi katledildi. Geride kalanlar Treblinka toplama kampına gönderildi. Kamptan kaçmayı başaranlar ise Polonya direniş hareketine katıldılar.

☆ 22 Nisan 1870- Lenin Doğdu

“Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez köle sahiplerine karşı bir devrimle ‘cevap vermek’ için verilen söz tamı tamına yerine getirildi ve tüm güçlülere rağmen yerine getirilecek. Biz başlangıcı yaptık. Ne kadar zamanda ve ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna varırlar, bunun önemi yok. Önemli olan bunun kırılmış, yolun açılmış ve gösterilmiş olmasıdır.” Büyük Ekim Devrimi’ne önderlik ederek sömürü düzenini yerle bir eden Lenin, doğumunun 137. yılında “bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar” a yol göstermeye devam ediyor.

☆ 22 Nisan 1997- Tupac Amaro (MRTA) gerillaları katledildi.

Peru’daki Japon büyükelçiliğini işgal eden gerillalar, eylemlerinin 126. gününde Peru komandolarının yaptığı operasyon sonucu katledildi.

18 Nisan 1979

İhtilalci Komünistlerin ilk şehidi Azmi Akan

Adana Hacıbayram Karakolunda gözaltında bulunan TİKB sempatanlarını kurtarmak için, Sezai Ekinci’nin komutasında düzenlenen baskında, Azmi Akan karakoldaki polisler tarafından vuruldu. Ağır yaralı olarak yoldaşları tarafından hastaneye götürülen Azmi, ilk şehit olmanın onuruna ulaştı.

Son yılların 1 Mayıs deneyimleri üzerinden

Bu yıl neden Taksim?

Bu yıl 1 Mayıs tartışmaları çok erken başladı. Genellikle Mart eylemlerinin arkasından başlardı 1 Mayıs hazırlıkları ve tartışmaları. Çünkü Mart eylemlerinin seyri, 1 Mayıs'ı da belirlerdi. Bu nedenle her siyasi yapı, 1 Mayıs politikasını Mart süreciyle bağlantılı olarak oluştururdu. Tabi devlet de...

Bu yıl ise, daha Mart eylemleri başlamadan önce 1 Mayıs üzerine konuşmalar yoğunlaştı. Hatta uzun yılların arkasından ilk defa Taksim'e çıkma düşüncesi, geniş kesimler içinde yankı bulmaya başladı.

1 Mayıs, sınıf mücadelesi içindeki diğer günlerden farklı olarak, devrimle karşıdevrim güçlerinin cepheden karşı karşıya geldiği, karşılıklı olarak güçlerini sınamış, en önemli gündür. İki düşman sınıf, güç ve örgütlülük düzeyini, savaşıma hazırlığını, 1 Mayıs günü bütün netliğiyle ortaya koyar.

Bu nedenle, 1 Mayıs'ta yaşanan çarpışma, daha şiddetli, karşı-devrimin saldırısı daha güçlü, devrim cephesinin canlılık, coşku ve militanlığı daha yoğundur.

Ülkemizde 1 Mayıs dendiği zaman ilk akla gelen günün, '77 1 Mayıs'ın altında yatan neden de budur.

Kimi devrimci yapılar, bugüne kadar çeşitli biçimlerde 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak gerektiğini gündeme getirmiş, fakat sonrasında ise geri adım atmıştı. Kimileri ise, kendi dar kadro güçleriyle ve kitlelerden kopuk bir biçimde her sene Taksim'de korsan koymak konusunda ısrarlı bir çizginin sürdürücüsü olmuştu.

Biz ise, '92 yılından sonra ilk defa bu sene, Taksim'e çıkabileceğimizi, çıkmak gerektiğini savunuyor, 1 Mayıs çalışmalarımızın eksenine bunu koyuyoruz. Bu nedenle, bu senenin diğerlerinden farkını iyi kavramalıyız. Bu sene neden Taksim'e çıkmak gerektiğini savunuyoruz, gerçekten çıkabilecek koşullara sahip miyiz sorularının cevabı bilince çıkartılmadan, 1 Mayıs çalışmalarını doğru bir zeminde ve Taksim kararlılığıyla yürütemeyiz.

1 Mayıs alanı Taksim'dir!

1 Mayıs, sınıf mücadelesi içindeki diğer günlerden farklı olarak, devrimle kar-

şıdevrim güçlerinin cepheden karşı karşıya geldiği, karşılıklı olarak güçlerini sınamış, en önemli gündür. İki düşman sınıf, güç ve örgütlülük düzeyini, savaşıma hazırlığını, 1 Mayıs günü bütün netliğiyle ortaya koyar. Bu nedenle, 1 Mayıs'ta yaşanan çarpışma, daha şiddetli, karşı-devrimin saldırısı daha güçlü, devrim cephesinin canlılık, coşku ve militanlığı daha yoğundur.

Ülkemizde 1 Mayıs dendiği zaman ilk akla gelen günün, '77 1 Mayıs'ın altında yatan neden de budur. '77'de İstanbul'da 500 bin kişi ile Taksim meydanına yığılan kitlenin ortaya koyduğu güç ve gövde gösterisi, ülkemizde sınıf mücadelesinin en görkemli günlerinden birini ifade etmektedir. Devletin belli başlı noktalara yerleştirdiği tetikçileriyle kitlenin üzerine ateş açması, panzerlerle birçoğunu ezmeye, bu büyük günü kendi hanesine yazma çabasının ifadesidir. '77 1 Mayıs, devletin belli başlı provokasyonlarından biridir.

Türkiye Devrimci hareketi, başka 1 Mayıs'ta ve başka alanlarda da şehitler, gaziler vermiştir. Ancak '77 1 Mayıs'ına işçi sınıfı tarafından yaratılan militanlık ve ihtişam, Taksim meydanının "1 Mayıs alanı" olarak simgeleşmesine yol açmıştır.

Bu nedenle '80 cuntası sonrası, kitle hareketinin yeniden toparlanmaya başladığı yıllarda, ilk 1 Mayıs'ta hedef, Taksim olmuş, Taksim'e çıkılmaya çalışılmıştır. '89, '90 1 Mayıs'larında şehitler ve gaziler verilerek Taksim meydanı zorlandı. '91 1 Mayıs'ında ise, Saraçha-

ne'den Taksim'e uzanan bir gösteri planlandı.

1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için gösterilen bu kararlılık ve kitle hareketinin ileriye doğru evrilmekte oluşu, devletin tedirgin etmişti. Bu nedenle '92 yılından itibaren, 1 Mayıs'ta yasal olarak izin vermek zorunda kaldı. Böylece hem Taksim tartışmalarını bir biçimde geriye itmiş, hem de sendika ağalarının yardımıyla kendi izin verdiği sınırlar içinde kutlanmasını sağlamıştı. Gaziosmanpaşa, Çağlayan, Pendik gibi çeşitli alanlar, yasal-izinli 1 Mayıs'ların kutlanması için devletin belirlediği alanlar arasında yer aldı.

Kadıköy'deki '96 1 Mayıs'ı belli yönleriyle bunun dışına çıkan bir çizgi izlemiş olsa da, hemen sonrasında '97'den itibaren 1 Mayıs'lar Çağlayan Abide-i Hürriyet meydanının kitleden kopuk ve dar alanına sıkıştırıldı. Otoban olarak çevrili ve devletin tam denetim kurabildiği, istediği biçimde saldırılabildiği bu alan, 1 Mayıs kitesini boğan ve bunaltan bir hale geldi.

2004 yılı ise, bu durumu değiştiren önemli bir milat oldu. "Çağlayan'da boğulmayacağız" diye başlayan tartışma, Saraçhane meydanını kazandı. Ancak bu tartışmalar sırasında, "1 Mayıs alanı" yeniden hatırlandı ve hedef olarak dile getirilmeye başlandı.

2004'te Saraçhane'yi yaranan koşullar

Hiçbir eylem biçimi, sınıf mücadelesi içinde kazanılmış ya da kaybedilmiş hiçbir mevzi, öznel ve nesnel koşulların ortak etkisinden bağımsız olarak ele alınamaz. 2004 yılında Saraçhane'den Yenikapı'ya kadar uzanan görkemli 1 Mayıs kutlamasını yaranan öznel ve nesnel koşullar, bu nedenle önemlidir.

2003 yılı, savaş karşıtı eylemlerin coşkusıyla geçmişti. Özellikle yılın ilk yarısında 1 Mart tezkeresinin geri püskürtülmesi, güçlü, militan ve kitlesel savaş karşıtı eylemlerin yapılması gibi önemli bir ivme yakalanmıştı. Sonrasında bu eylemler, Irak'taki gelişmelere bağlı olarak belli bir gerileme yaşadı. Ancak devrimcilerin güç ve etkisinin ortaya çıkmasını sağlayan bir etki yaratmıştı.

Savaş karşıtı hareket, eylemlerin geriye çekilmesiyle birlikte bir dağılma da yaşadı. Ancak bu dağılma, devrimciler açısından yeni bir başlangıç anlamına geliyordu. Savaş karşıtı hareketi birleştirmek, en geniş kesimleri içine katmak amacıyla oluşturulan koordinasyonun içinden, reformistler, aydınlar, troçkistler vb ayrılınca, devrimciler, bir anlamda 'mecburen' kendi başlarına kaldılar. Koordinasyonun ileriye doğru gittiği dö-

nemlerde, devrimcilerin kendi içinde ayrı bir platform oluşturmaları, birlikte hareket etmeleri ve koordinasyon üzerindeki etkilerini artırmaları gerektiğini savunuyorduk. Ancak bunu hayata geçirmeyi başaramamıştık. Koordinasyonun dağılması, kendiliğinden bu platformu oluşturmuş oldu. Bu aynı zamanda, uzun yılların arkasından kurulan ilk devrimci platformdu.

Arkasından DEHAP'lıların HÖC'lülere saldırmasıyla birlikte, devrimcilerin platform kurmaları yönünde ikinci bir adım atılmış oldu. Böylece devrimci yapıların birlikte hareket etmesi, dışımızdaki güçlerin karşısına kolektif bir iradeyle çıkması konusunda bir şekillenme güçlenmeye başladı.

8 Mart eylemi de kendi içinde önemli bir sıçramayı ifade ediyordu. Son yıllarda feministlerle birlikte yapılan 8 Mart eylemleri, devrimci yapılar içinde tartışmaların derinleşmesine neden olmuştu. Feministlerin baskıcı ve dayatmacı bir tarzda, kendi kimliklerini ve ideolojik çizgilerini 8 Mart'a hakim hale getirme çabaları 2003 yılında ayyuka çıkmıştı. Ve 2003 yılında, bizim de içinde olduğumuz kimi devrimci yapılar, 8 Mart'ta ortaya çıkan feminist tabloya, sorunu kadın-erkek çelişkesine indirgeyen ve açıkça erkek düşmanlığı yapan yaklaşımlara tahammül edemez hale gelmişti. Bunun sonucunda, 8 Mart'ın feministlerden ayrı kutlanması kararı alındı ve devrimcilerden oluşan bir platform kuruldu.

Bu platform, ayrı bir miting yapma kararı aldı. Ancak devlet, ortaya çıkan devrimci tablodan rahatsızdı. Bu nedenle devrimci platformun miting başvurusunu reddetti, reformistlere ve ESP'ye miting yapma izni verdi. Miting izni verilmemiş olması, aslında devrimci platformda bir dalgalanmaya yol açmıştı. Bazı devrimci yapılar, yasal mitinge katılmanın daha iyi olacağını savunmaya başladılar. Ancak sonuçta karar, izin verilmemesine rağmen meşru bir miting yapılması yönünde alındı. Üstelik devletin saldırısı durumunda ikinci bir toplanma yeri de belirlendi, 8 Mart'ı kurtaran da bu oldu. Gerçekten de devlet, 8 Mart mitinginde insanlar toplanmaya başlamadan saldırdı ve dağıttı, ancak ikinci toplanma yerine kitlenin önemli bir kısmı ulaşmayı başardı ve son derece militan, coşkulu bir miting gerçekleştirildi.

Bu mitingin başarıyla gerçekleştirilmiş olması, devrimcilerin kendine güveninde önemli bir aşamayı ifade ediyordu. O dönemde AB heyeti ile Türkiye arasında yapılan görüşmelerde, AB'nin Türkiye'ye baskı unsuru olarak kullanmak için "kadınların dayak yemesi" üzerinden yürüttüğü propaganda da devrim saflarının işine yaradı. Konu, kitleler nezdinde de tartışıldı, 8 Mart'ta devrimcilerin eylemine yönelik onay ve yakınlık arttı.

2004 yılı Haziran ayında NATO zirvesinin İstanbul'da yapılacağı olması, 1 Mayıs'ı etkileyen bir başka faktördü. Emperyalist savaş ve işgal karşıtı bilinç, hala canlılığını ko-

Hrant Dink'in vurulduğu gün, binlerce kişi, birkaç saat içinde toplanarak Taksim'den Şişli'ye kadar yürüdü. Cenazenin olduğu gün ise, yüzbinlerce insan (bazı gazeteler 300 bin civarında olduğunu yazdılar) tam 8 kilometrelik yol boyunca marşlarıyla sloganlarıyla yürüdü. Diğer her şey bir yana, bu yürüyüş bile, kitlelerin bilinçlerinde derin izler bıraktı. Yüzbinlerce insan, kolkola yürümenin, bir hedef doğrultusunda ortak hareket etmenin, büyük bir güç olduğunu hissetmenin tadına vardı. O insan selinin, o kolektif hareketin bir parçası olmak, son derece önemliydi. Ve bunu yaşayan herkes, kitlelerin devasa gücünden etkilendi. Salt bu olay bile, kitlelerin toplumsal olaylara bakişını değiştirecek bir rol oynadı. Bu gelecek açısından son derece önemli bir olgudur.

ruyordu. Zirvenin İstanbul'da toplanmasına tepkiler çok büyüktü ve daha Mart eylemleri döneminde, NATO zirvesi gündemdeki yerini almaya başlamıştı. Zaten 2004 1 Mayıs'ında öne çıkan da, emperyalist savaş karşıtlığı ve NATO protestoları oldu.

1 Mayıs tartışmaları bunun üzerinden başladı. 8 Mart'ın hemen arkasından kimi devrimci yapılar, "Taksim'e çıkmak" üzerine propagandaya başladılar. Keza, "Çağlayan'da boğulmayacağız!" söylemleri de hız kazandı. Bu, bir yanıyla yıllardır Çağlayan'da yaşanan devlet baskısına karşı yoğunlaşan öfkenin, bir yanıyla da 8 Mart'ta oluşan kendine güvenin ifadesiydi. Ve hemen Devrimci 1 Mayıs Platformu kuruldu, hazırlıklara başladı.

Biz bütün bu yaşananların üzerinden, 2004 1 Mayıs'ında Çağlayan'a gitmemek konusunda kararlıydık. Ancak Taksim tartışmaları için henüz erken olduğunu düşünüyorduk. Çünkü kitlelerin buna hazır olmadığını görebiliyorduk. O yüzden ara bir çözüm, Taksim'in yolunu açacak farklı bir meydan üzerinde durduk. Bunun için en uygunu Saraçhane idi. Hem 8 Mart'la Saraçhane'nin yolu açılmıştı, hem de '91 1 Mayıs'ında, orak-çekiçli bayraklarımızla Saraçhane'de yürüyüşü başlatan biz olmuştuk. Saraçhane'nin bizde ayrı bir yeri vardı. Çağlayan-Taksim uçaşmasından, Saraçhane önerisiyle, hem kitlelerin o anki durumuna uygun bir yer bulunmuş olacaktı, hem de Taksim'e çıkmanın zemini güçlenecekti. O yüzden önerimiz, Saraçhane oldu.

Kitlelerden kopuk bir şekilde, sadece devrimci güçlerle birlikte Taksim'e gitmekten yana değildik, olmadık da. Kitlelerin sendikalarla birlikte ayrı bir alanda toplandığı koşullarda, devrimcilerin tek başlarına Taksim'de devletle çatışması, doğru bir tutum değildi. '89, '90, '91 yıllarında yaşanan Taksim 1 Mayıs'ları da bunun bir parçasıdır. O yıllarda, sendikaların ayrı bir alanda yasal bir miting düzenlemesi gibi bir durum söz konusu değildi. Tersine, devrimci demokrat sendikacılar, işçiler ve kitleler, devrimcilerle birlikte Taksim'i zorlamışlardı. Bu eylemlere katılan insan sayısı, binlerle ifade edilmekteydi.

2004 yılında ise, işçilerin nezdinde henüz Taksim netleşmiş bir hedef haline gelmemişti. Ancak diğer taraftan, devrimcilerin basıncı, işçi sendikalarının tabanlarında da bir hareketlenme yarattı. DİSK ve KESK, bu hareketlenmenin, hem devrimcilerden hem de kendi tabanlarından gelen basıncın etkisiyle, 1 Mayıs'a 3 gün kala Saraçhane meydanını açıklamak zorunda kaldılar. Çağlayan'a kesin olarak gitmemek gerekiyordu, Taksim için ise henüz erkendi. Bu alanın, 8 Mart eyleminde devletin saldırdığı Saraçhane meydanı olması, ayrı bir anlam da kazandırmıştı. O gün, devletin bütün tehditlerine ve Türk-iş ağalarının kitleyi bölme çabalarına rağmen, 40 bin kişinin Saraçhaneye akması, İstanbul'un en merkezi yerinden geç-

rek yürüyüş yapması, kitle hareketinde önemli bir dönüm noktasını ifade ediyordu.

2005'te bir adım geriye

2004 1 Mayıs, Taksim'i yaklaştıran bir etki yaratmıştı. 2005 ise SEKA direnişinin ateşinin bütün ülkeyi sardığı koşullarda başladı. Daha Ocak ayının ortalarında başlayan SEKA direnişi, ülkenin bütününde işçi-emekçi kitlelere güç ve moral kaynağı oldu. Uzun yıllardır ilk defa bu kadar büyük ve etkili bir direniş yaşanıyordu. Hatta işçilerin kendilerini fabrikaya kapatarak, kapıları kaynaklayarak sürdürdükleri işgal, 12 Eylül öncesinin büyük işçi direnişlerini hatırlatıyordu. Tıpkı SEKA gibi özelleştirme kapsamında olan diğer fabrikalar da büyük bir dikkat ve coşku ile izliyorlardı SEKA'yı. Hatta "SEKA kıvılcım, Tekel yangın olacak!" sloganları, büyük bir hızla yayılıyordu. Başta İstanbul olmak üzere, pek çok il-den, Adana, Ankara gibi uzak bölgelerden, otobüslerle işçi ve emekçiler, SEKA'ya destek ve dayanışma ziyaretlerine geliyorlardı. SEKA'nın militan ve coşkulu direnişi, ülkedeki atmosferi hızla değiştirdi.

Mart eylemlerine SEKA'nın coşkusuyla ve geçen senenin deneyimleriyle başladık. 8 Mart'ta devrimcilerin ayrı ve militan bir eylem yapmaları artık meşrulaşmıştı. Bu coşku bütün Mart eylemlerine damgasını vurdu.

İşte bu koşullarda, 1 Mayıs bir adım daha ileriye taşınmanın olanakları oluşmuştu. İlk defa olarak biz, 1 Mayıs Taksim'de kutlamanın mümkün olduğunu, bunu zorlamak gerektiğini savunduk.

Ancak, devlet de gelişmelerin farkındaydı. Kitlelerde Taksim'e çıkma isteminin giderek güçlendiğini görüyordu. Bu nedenle önlemlerini önceden almaya başladı. Mersin'de Newroz kutlamaları sırasında bayrak üzerinden provokasyon geliştirerek şoven histeriyi körükledi. Arkasından Nisan ayının başında Trabzon'da bildiri dağıtan TAYAD'lılara yönelik faşist bir linç girişimini örgütledi. Ve hızlı bir biçimde şoven dalga ile linç histerisini yükseltti. 2005'in son derece güçlü ve devrimci başlayan havası, bu olaylar üzerine sönmeye, yerini tedirginlik almaya başladı. Mart sonundan itibaren rüzgar, karşıdevrimden yana döndü. Bu durum kitlelerin moralini etkiledi ve ivme aşağıya doğru düştü.

Aslında, devrimci yapılar bunun üzerine çıkabilecek bir güce sahiptiler. Ancak hızlı ve inisiyatifli bir tutum almakta geciktiriler. Devletin saldırıları boşa çıkartılamayınca, 1 Mayıs süreci de bundan doğrudan etkilendi. 2004 1 Mayıs'ının arkasından Taksim'e çıkmanın koşulları olgunlaşmış iken, bir adım geriye düşüldü ve Kadıköy'deki 1 Mayıs'a razı olundu. Ancak bütün bu olumsuz havaya rağmen, 2005 1 Mayıs, son yılların en yaygın ve kitlesel kutlanan 1 Mayısı oldu.

2006 da bunun bir devamı biçiminde yaşandı. Taksim tartışmasının önüne geçmek

için sendikalar bir ay önceden Kadıköy’de olacaklarını açıkladılar. Bu karar, devrimcilerin farklı bir tutum almasını engelledi. Devrimcilerin tutumu, 1 Mayısın içeriğini güçlendirmek ve devrimcileştirmek üzerine kuruldu.

Bu sene Taksim’e çıkabiliriz!

Bu sene ise, Taksim’e çıkmanın koşulları olgunlaşmış durumdadır.

Bu havayı yaratan ilk etken Hrant Dink’in cenazesidir. Hrant Dink’in vurulduğu gün, binlerce kişi, birkaç saat içinde toplanarak Taksim’den Şişli’ye kadar yürüdü. Cenazenin olduğu gün ise, yüzbinlerce insan (bazı gazeteler 300 bin civarında olduğunu yazdılar) tam 8 kilometrelik yol boyunca marşlarıyla sloganlarıyla yürüdü. Diğer her şey bir yana, bu yürüyüş bile, kitlelerin bilinçlerinde derin izler bıraktı. Yüzbinlerce insan, kolkola yürümenin, bir hedef doğrultusunda ortak hareket etmenin, büyük bir güç olduğunu hissetmenin tadına vardı. O insan selinin, o kolektif hareketin bir parçası olmak, son derece önemliydi. Ve bunu yaşayan herkes, kitlelerin devasa gücünden etkilendi. Salt bu olay bile, kitlelerin toplumsal olaylara bakışını değiştirecek bir rol oynadı. Bu gelecek açısından son derece önemli bir olgudur.

Cenaze töreninin bu kadar görkemli hale gelmesinin önemli bir nedeni, son yıllarda artan resmi-sivil faşist saldırılara duyulan tepkidir. Ülkemiz tarihi, ‘faili meçhul’ katliamlarla doludur. 12 Eylül yıllarında işkence-de, sokak ortasında katletmeler son derece yaygındır. ‘90’lı yıllarda -tıpkı ‘80 öncesinde olduğu gibi- bu saldırılar, başta Kürt aydınları olmak üzere demokratlara, öğretim üyelerine kadar uzandı. Pek çok aydın, sokak ortasında katledildi, ama devlet katilleri yakalamadı. Dahası, bir biçimde yakalanan katiller, doğrudan devlet koruması altına alındı. ‘96 yılında Susurluk kazasının arkasından ortaya dökülen gerçekler, kontra örgütlenmesinin ne kadar geniş bir etki alanına sahip olduğunu göstermişti. Keza 2005 sonunda yaşanan Şemdinli olayında da, kontranın bir başka yüzü, çarpıcı bir biçimde ortaya çıktı. Hem Susurluk, hem de Şemdinli sonrasında hızla gelişen kitle hareketi, çok geniş kesimlerin resmi faşizmin saldırılarına karşı tepkilerini yoğunlaştırdı. Hrant Dink’in vurulması, bu tepkilerin ulaştığı son noktadır. Bugüne kadar biriken ve yoğunlaşan tepkiler, bu olayla birlikte açığa çıkmış, kitlelerin sokaklara taşmasına neden olmuştur. Cenazeye katılanlarla yapılan röportajlarda çoğunun, “artık yeni cinayetler görmek istemiyoruz”, “bu cinayetlerin son bulması için yürüyoruz” demesi, bunun göstergesidir.

Bu tepkiler, aynı zamanda sivil faşizmin saldırılarına da yönelmektedir. Son iki yıldır, devrimci-demokrat kesimlere dönük sivil faşist terör ve linç girişimleri artan bir çizgi izlemektedir. Ramazan ayında sokakta sigara içmekten, 1 Mayıs için kurulan stand-

2004 1 Mayısı sonrasında yaptığımız çağrı, bugün artık gerçekleşmiş durumdadır. Bazı sendika şubelerinin konfederasyonlara rağmen devrimcilerle birlikte yürümeyi seçmeleri ve bunu şube kararı olarak resmileştirmeleri, 1 Mayıs öncesinde üzerinde durulması gereken bir tavidir.

Bir kere yol açıldığında, üzerinden yürüyen çok olur. Kastlaşan bir kabukta oluşan bir çatlak, bütün kabuğun paramparça olmasına yol açabilir.

Konfederasyonlar da bugün bunun korkusunu yaşamaktadırlar.

1 Mayıs için geri bir karar aldıkları koşulda, bu kararı çiğneyerek devrimcilerle birlikte hareket edecek şube sayısı artacaktır.

Ve bu tür durumlarda, hareketin yükseliş eğiliminde olduğu koşullarda, konfederasyon tüzüğü, yaptırım gibi şeyler, engelleyici, caydırıcı bir rol oynamaz. Bu nedenle konfederasyonlar, 1 Mayıs için tutum belirlerken, tabanlarında var olan kaynamayı dikkate almak zorunda kalacaklardır.

lara kadar her şey, durumdan rahatsız olan sivil faşist odakların terörüne maruz kaldı. 301. maddeden yargılanan aydınların mahkemeleri ise, sivil faşizmin gövde gösterisi arenasına dönüştü. Aydınlar ve demokratların, çeşitli görüşlerinden dolayı aldıkları tehdit mektuplarının haddi hesabı yoktu. Artan bu şoven-faşist saldırganlık, aydınları ve demokrat kitleleri de doğrudan etkiledi. Hrant Dink’in cenazesinde, bir taraftan da kendi üstlerindeki bu baskıya tepki gösterdiler. Ve cenazede oluşan bu atmosfer, kitle hareketinin seyrini yükselten bir etki yarattı.

Sürece damgasını vuran ikinci olay ise, 8 Mart mitinginde ortaya çıkan tablodur. Bu yıl 8 Mart kutlamalarında yine saflar, devrimciler-feministler olarak netleştğinde, sendika konfederasyonları kendi yerlerini, feministlerin yanında belirlediler. Ancak bazı sendika şubeleri, konfederasyonlarının kararına rağmen, kendi şubelerinde ayrıca karar çıkarttılar ve devrimcilerin saflarında yerlerini aldılar. Bu son derece önemli bir gelişmeydi.

2004 1 Mayısı, Sarayhane ve Çağlayan olarak ikiye bölündüğünde, Türk-iş içindeki kimi devrimci-demokrat sendikalara “neden konfederasyonunuzun kararını çiğneyerek Sarayhane’ye gelmediniz”, “neden kendi şubenizde ayrıca bir karar çıkartmadınız” sorularını sormuştuk. Ve devrimci-demokrat tabanlara sahip şubeler, Türk-iş’in iradesini tabi olarak Çağlayan’a gitmiş olmanın ezikliğini derinden yaşadılar. Gerçekten de konfederasyonun kararı geri bir içerikte olduğunda, en azından tek tek şubeler, hatta tek tek işyerleri bu kararı çiğneyebilmeli, kendi tutumlarını daha ileriden koyabilmelidirler. Doğru olan budur. 2004 1 Mayısı sonrasında yaptığımız çağrı, bugün artık gerçekleşmiş durumdadır. Bazı sendika şubelerinin konfederasyonlara rağmen devrimcilerle birlikte yürümeyi seçmeleri ve bunu şube kararı olarak resmileştirmeleri, 1 Mayıs öncesinde üzerinde durulması gereken bir tavidir. Bir kere yol açıldığında, üzerinden yürüyen çok olur. Kastlaşan bir kabukta oluşan bir çatlak, bütün kabuğun paramparça olmasına yol açabilir. Konfederasyonlar da bugün bunun korkusunu yaşamaktadırlar. 1 Mayıs için geri bir karar aldıkları koşulda, bu kararı çiğneyerek devrimcilerle birlikte hareket edecek şube sayısı artacaktır. Ve bu tür durumlarda, hareketin yükseliş eğiliminde olduğu koşullarda, konfederasyon tüzüğü, yaptırım gibi şeyler, engelleyici, caydırıcı bir rol oynamaz. Bu nedenle konfederasyonlar, 1 Mayıs için tutum belirlerken, tabanlarında var olan kaynamayı dikkate almak zorunda kalacaklardır.

Taksim tartışmalarında dikkate alınması gereken üçüncü olay ise, son aylarda gerçekleştirilen pekçok eylemin Taksim meydanına taşmış olmasıdır. Bu yönüyle Taksim’de yürümek meşrulaşmıştır. Hrant Dink’in cenazesi bu açıdan da bir dönüm noktasıdır. Hrant Dink’in öldürüldüğü gün,

binlerce kişi Taksim meydanında toplanmıştır. On yıllardır devrimcilere kapalı olan Taksim, devleti hedef alan sloganlarla sarılmıştır saatler boyunca. Birkaç gün sonra, cenaze töreninde de yürüyüş güzergahı Taksim’den geçmiştir. Yüzbinlerce kişi, Taksim meydanından, büyük bir öfke seliyle akmıştır. Sonrasında devrimcilerin yaptığı çeşitli basın açıklamaları ve yürüyüş eylemleri de, Taksim meydanına taşmaya başlamıştır. Bu durum, Taksim meydanında 1 Mayıs’ı kutlamanın ön hazırlıklarını oluşturmuştur.

Dördüncüsü, DİSK’in yaptığı açıklamadır ki, aslında o da kaynağını yukarıda saydığımız gelişmelerden almaktadır. DİSK, ’77 katliamının 30. yıldönümü nedeniyle ve “katliamın arkasındaki gerçekleri açığa çıkarmak” hedefiyle bu 1 Mayıs’ta Taksim’e çıkacağını açıkladı. 2007’nin DİSK’in kuruluşunun 40. yıldönümü olması ve bunu daha görkemli bir biçimde kutlama isteği de Taksim konusundaki tutumunun bir başka nedeniydi.

DİSK’in ve diğer sendika konfederasyonlarının her 1 Mayıs’ta önce Taksim meydanına gelerek çelenk bıraktıklarını, sonrasında miting alanına geçtiklerini biliyoruz. Keza, DİSK’in geçmişte de pekçok defa kendi durumundan ileri açıklamalar yapıp son dakikada geri adım attığına da tanık olduk. Ancak DİSK’in bu yıl yaptığı açıklamayı bunlarla karıştırmamak gerekiyor. DİSK, yukarıda saydığımız bütün bu gelişmelerin ışığında, bu yıl gerçekten de Taksim’e çıkmanın koşullarının olgunlaştığını gördü ve bunu önden ifade etti.

Devrimciler böyle bir dönemde kitlelerden kopuk bir biçimde Taksim’e çıkmak gibi bir düşünce içinde olmazlar. DİSK de benzer bir biçimde, devrimciler olmadan Taksim’e çıkamayacağını farkındadır. 2004 1 Mayısında Sarayhane kararını alırken de devrimcilerin kararlılığından ve basıncından etkilenmişti. Bugün de devrimcilerin kararlı duruşu, DİSK’in Taksim’e çıkma kararını güçlendirecektir.

Hava bu kadar olumlu yönde seyrederken, kitle hareketi ileriye doğru giderken, devlet de elbette ki boş durmayacak, inisiyatif kendi eline almak için çeşitli manevralar geliştirmeye çalışacaktır. Baskıyı artırmak ya da sendika ağalarını satın almak ya da başka türden yöntemleri devreye sokabilir. Ancak kitlelerin bilinçlerinde belli sıçramaların yaşandığı bir dönemde, devrimciler kararlı duruşu ile devletin oyunlarını boşa çıkarmak zor olmaz. 2004 1 Mayısında yaşanan da bu olmuştur. Hem kitle hareketinde sıçrama, hem de devrimcilerin kararlı duruşu, daha ileri mevzileri elde etmenin anahtarıdır.

Bugün de ihtiyacımız olan bu kararlılıktır. Yukarıda saydığımız etkenlerden dolayı bu yıl, diğer yıllardan farklı olarak Taksim hedefi, son derece somut bir hedeftir; Taksim’e çıkma olanağı önceki yıllardan daha güçlüdür. DİSK’in ve diğer konfederasyon-

ların tutumunu belirleyecek, kitlelere güven verecek olan da, devrimcilerin bu hedefteki ısrarı, ortak hareket etmeleri olacaktır.

1 Mayıs çalışmaları bu bilinçle yürütülmelidir. Kitlesele, birleşik, devrimci 1 Mayısı gerçekleştirmek için, güçlü bir performans ortaya koyulmalı, Taksim hedefi bu yıl fet-hedilmelidir!

Devrimcilerin misyonu

Son yıllar, mücadelenin genel olarak geri seyrettiği, durgunluk ve yılgınlık ruh halinin baskın olduğu, devletin saldırılarının yoğun, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, bir bütün olarak devrim cephesinin mücadelesinin daha geri olduğu bir dönemdir.

Ancak diğer taraftan, yine aynı dönemde çok görkemli direnişler, çok militan eylemler gerçekleşti. Mesela bir SEKA direnişi, işçilerin büyük bir kararlılıkla yürüttüğü militan bir direnişti, bu nedenle de bütün ülkede yankısını bulabildi. Mesela 2004 yılında, Saraçhane konusunda devlet, tehditlerini artırdıkça, kitlelerde ters etki yarattı, Saraçhane'ye gitme isteğini güçlendirdi. Mesela Hrant Dink'in öldürülmesi, kitleler üzerindeki baskı ve terörü artırmayı, en sıradan demokratik tepkileri bile susturmayı hedeflerken, yüzbinlerce insanın sokaklara dökülmesine yol açtı.

İşçi ve emekçi kitlelerin üzerindeki baskı, kimi zaman öylesine patlamalara yol açmaktadır ki, genel durgunluk ve yenilgi havası bir anda tersine dönebilmektedir. Kitle hareketinin yükselişi, genel ve istikrarlı bir yükseliş biçiminde olmasa da, sıçramalar biçiminde yaşanmaktadır.

İçinde bulunduğumuz durumu daha önemli kılan da onun bu yanısıdır. Hareketin yükselişi, patlamalar biçimde yaşanmaktadır. Ve bu patlamayı zamanında farketmeyen, hareketin niteliğini zamanında doğru olarak kavramayan siyasi yapılar, kitlelerin bile çok gerisine düşerek, yer yer fiyaskoyla sonuçlanan kararlar alabilmektedir. Tıpkı 2004 1 Mayıs'ında Saraçhane yerine "sınıfın yanında olmak" adına Çağlayan meydanına gidenlerin düştüğü durum gibi.

Bugün de benzer bir tehlike vardır. Yukarıda ortaya koyduğumuz koşullar, 2007 1 Mayıs'ında Taksim'e çıkmanın son derece güçlü bir olasılık olduğunu göstermektedir. Ancak daha hala devrimci yapılar içinde bile ikircikli duranlar bulunmaktadır. Kitle hareketinin durumunu tam olarak kavrayamayan bu devrimci yapılar, Taksim konusunda ki tartışmalarda asıl olarak iki yanlışta düşmektedirler.

Birincisi; "DİSK söylüyor ama, yarın çark edebilir..." diye başlayan itirazlarıdır. Unuttukları nokta şudur; DİSK, bu sene Taksim'e çıkma zeminin olduğunu görmüştür. Ancak DİSK bunu devrimciler olmadan yapamaz. Nasıl 2004 yılında devrimcilerin kararlı duruşu, DİSK'in ve KESK'in Saraçhane konusunda kararlı durmalarını getirdiy-

Hareketin yükselişi, patlamalar biçimde yaşanmaktadır. Ve bu patlamayı zamanında farketmeyen, hareketin niteliğini zamanında doğru olarak kavramayan siyasi yapılar, kitlelerin bile çok gerisine düşerek, yer yer fiyaskoyla sonuçlanan kararlar alabilmektedir. Tıpkı 2004 1 Mayıs'ında Saraçhane yerine "sınıfın yanında olmak" adına Çağlayan meydanına gidenlerin düştüğü durum gibi.

Bugün de benzer bir tehlike vardır. Yukarıda ortaya koyduğumuz koşullar, 2007 1 Mayıs'ında Taksim'e çıkmanın son derece güçlü bir olasılık olduğunu göstermektedir. Ancak daha hala devrimci yapılar içinde bile ikircikli duranlar bulunmaktadır. Kitle hareketinin durumunu tam olarak kavrayamayan bu devrimci yapılar, Taksim konusundaki tartışmalarda asıl olarak iki yanlışta düşmektedirler.

se, şimdi de DİSK'in Taksim konusunda kararlı davranmasının tek koşulu, devrimcilerin kararlı davranmasıdır. DİSK'in devrimcilerin basıncına, kararlılığına ve zorlamasına ihtiyacı vardır. Ancak devrimciler ikircikli davrandıkça ve "DİSK söyledi ama..." diye güvensizce geri durdukça, DİSK'e de daha rahat geri adım atma ortamı yaratır.

İkincisi; politikanın verili durum üzerinden yapıldığı unutulmaktadır. "1 Mayıs'ta Taksim'de!" vurgusunu, ajitasyon-propaganda materyallerinde açıkça ifade etmeme eğilimi de bundan kaynaklanmaktadır. 1 Mayıs yaklaşırken, koşullar değişirse eğer, mesela ABD'nin İran saldırısı başlarsa, mesela Türkiye'nin Güney Kürdistan'a bir saldırısı gündeme gelirse, mesela devletin özel bir saldırısı gerçekleşirse, kısaca öznel ya da nesnel koşullarda beklenmeyen ve önemli bir değişiklik gerçekleşirse, o zaman politikamız da doğal o anki durum üzerinden belirlenecektir. Eğer koşullar politika değişikliğini gerektirirse, nedenlerini ortaya koyarak, yeni bir politika belirlemek müm-

kündür. Ancak bugünün tablosu net olarak ortaya konmalı, somut politika da bu tablo üzerinden net olarak belirlenmelidir.

Devrimciler, sınıf mücadelesinin herhangi bir parçası değil, öznesidirler. Özellikle 1 Mayıs gibi, devrimle karşı-devrimin açıktan ve en cepheden karşı karşıya geldiği günlerde, devrimcilerin misyonu çok daha büyük bir önem kazanmaktadır. Bu misyona uygun olarak daha aktif, daha kararlı, daha belirleyici bir tutum almalıdırlar.

Bu yıl Taksim'e çıkmanın koşulları olgunlaşmıştır. Bunu görmek ve bütün çalışmayı bunun üzerine oturtmak zorunludur. Yarın herhangi bir gelişme olursa, o zaman gündeme alınıp değerlendirilir, bugünden kehanetlerde bulunarak, karamsar olasılıklar üzerinde durarak, nesnellikten kopuk kaygı ve çekinceler ifade etmek, atılabilecek adımları da zayıflatır, engeller.

Tarih, kaçırılmış fırsatlara yakınmalar üzerinden kurulmaz. Tarihin yapıcıları, fırsatları zamanında gören ve doğru değerlendirenler olmuştur her zaman.

Devrimci 1 Mayıs Platformunun çağrısıdır!

2007 1 Mayıs'ı yaklaşmaktadır. Emperyalist işgalin ve saldırganlığın arttığı, milyonlarca işçi ve emekçiye kölelik ve sefalet koşullarının dayatıldığı, ırkçı, şovenist histeri dalgasının tırmandırıldığı, tüm bunlara devletin baskı, yasak ve terörünün eşlik ettiği bir dönemde 1 Mayıs'ı karşılıyoruz. Böylesi bir dönemde bu saldırılara karşı tarihsel ve güncel anlama uygun birleşik, kitlesele, devrimci bir 1 Mayıs'ın örgütlenmesi hayati önem taşımaktadır.

Bilindiği gibi 2007 1 Mayıs'ı sınıf mücadelesi tarihimizin önemli bir günü olan 1 Mayıs '77 katliamının 30. yılına denk gelmektedir. 37 insanımızın katledildiği ve o günden bugüne devletin katliam geleneğinin bir simgesi haline gelen '77 Taksim 1 Mayıs katliamının yıldönümü önümüzdeki 1 Mayıs'a tarihsel bir anlam yüklemektedir.

Bu anlam ile birlikte düşünüldüğünde, 2007 1 Mayıs'ının birleşik, kitlesele, devrimci bir tarzda Taksim'de kutlanması bir gerekliliktir. Nitekim kısa bir zaman dilimi içinde DİSK Başkanlar Kurulu ve bir takım kurumlar da bu yönde bir karar almıştır. Bu kararlar olumludur. Diğer sendika konfederasyonları da bu yönde karar almalıdır.

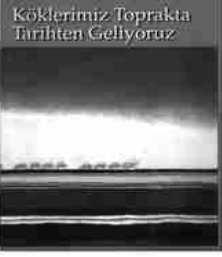
Mevcut şartlar içerisinde işçi ve emekçilere kapatılan Taksim Meydanı'nda tarihsel ve güncel anlamına uygun bir 1 Mayıs eyleminin gerçekleşmesi her şeyden önce devrimci kurumların, sendika ve kitle örgütlerinin ortak bir irade göstermesine, daha bu günden bir araya gelerek etkin ve yaygın bir ön hazırlık çalışması yapmasına, en geniş kitleleri böylesi 1 Mayıs'a hazırlayarak devletin bu noktada oluşturacağı engelleri aşmasına bağlıdır.

Bizler 2007 1 Mayıs'ının emperyalist saldırganlığa, sosyal yıkım saldırılarına, neoliberal politikalar, Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar uygulamalarına, ırkçılığa ve şovenizme, devlet terörüne yanıt olacak bir tarzda tarihsel ve güncel anlamına uygun olarak Taksim'de kutlanmasını hedeflemekteyiz.

2007 1 Mayıs'ının yukarıda çizilen çerçevede "77 katliamının hesabını sormak için, Taksim'de 1 Mayıs yasağına son vermek için, birleşik, kitlesele, devrimci 1 Mayıs'ı Taksim'de birlikte örgütlemek için" tüm devrimci yapıları, sendika ve kitle örgütlerini güçlerini birleştirmeye, bir araya getirmeye çağırıyoruz.

**Devrimci 1 Mayıs Platformu
(Alinteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu,
Demokratik Haklar Platformu, Devrimci Hareket,
Emekçi Hareket Partisi, Haklar ve Özgürlükler Cephesi,
Halk Kültür Merkezleri, Kaldıraç, Köz, Odak,
Partizan, Proleter Devrimci Duruş, Yeni Dünya İçin Çağrı)**

YEDİVEREN YAYINLARI

Köklerimiz Toprakta Tarihten Geliyoruz

Derleyen: Devrim Zafer

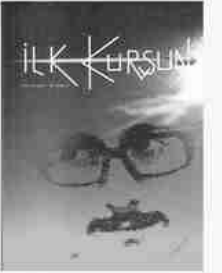
Şehitler Albümü... Herbiri mücade-
nin farklı bir cephesinde şehit düş-
müş komünistlerin, rehber olan ya-
şamları...

Yol Ayrımı

Derleyen: Osman Fatih

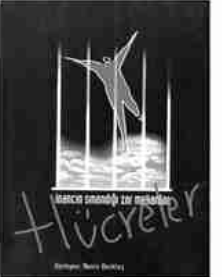
Komünist bir örgütün tarihinde yaşı-
nan tasfiyecilik ve buna karşın ide-
olojik, siyasal ve örgütsel olarak ger-
çekleştirilen çıkışın siyasal belgesi...
Tasfiyeciliğin çözümlenışı...

İlk Kurşun

Derleyen: A. İsmail

12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist
cuntaya ilk kurşun olan komünist ön-
der Osman Yaşar Yoldaşcan'ın bi-
yografisi... Ölümsüz proletarya kah-
ramanının öğretici yaşamı...

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; Hücreler

Derleyen: Nevin Berktaş

Komünist tutsak Nevin Berktaş'ın 12
Eylül ve ardından gelen hücre saldı-
rısını anlattığı kitap, en zor koşullar-
da bile direnmenin onurunu yansıtı-
yor.

Duvarlarınızın Hükmü Yok

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık cezaevleri katliamı ve hü-
cre saldırısına karşı yürütülen büyük
ölüm orucu direnişinin siyasal dersle-
ri... Tutsakların direniş günceleri...

Savaş ve Devrimci Duruş

Derleyen: Sezai Ekinci

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan
yeni emperyalist paylaşım savaşının
ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve
sosyal koşullarının çözümlemeleri,
emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) I. Kongre Belgeleri

Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)'nin yeni emperyalist payla-
şım savaşının öngününde yaptığı ve
örgütsel-siyasal hattını gözden geçi-
rerek, program ve tüzüğünü
oluşturarak yeni döneme hazırlandığı
I. Kongre'sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler

Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya'da 1970'li yıllarda yayınla-
nan ve Stalin'e dönük karaçalmalara
önemli cevaplar veren kitabın Türkçe
baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç 3 Kasım Seçimleri

Derleyen: Azmi Akan

Türkiye'de bir savaş hükümeti kurul-
ması için yapılan 3 Kasım 2002 se-
çimleri ve Türkiye Devrimci Hareke-
ti'nin "taktik", "devlet" ve "demokrasi"
konusundaki yanlış yaklaşımları.

İşkencede Direnme Savaşı

Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı...
Son yıllarda işkencede direnme oranı-
nın düşme nedenlerini, yeniden direni-
şi yükseltmenin koşullarını ve şehit
komünistlerin direnişleri...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve
gerçek gücünün bu deneyimlerde yat-
tığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareke-
tinin tıkanma noktalarını ve aşma yönü-
nü ortaya koyuyor.

Pişmanlık Yasaları ve İtirafçılığa Karşı Mücadele

Derleyen: Osman Akgün

Yeniden "Topluma kazandırma yasa-
sı" ile karşımıza çıkan pişmanlık yasa-
larına, itirafçılık ve hainlik olgusuna
yaklaşım, komünistlerin bu konudaki
tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni Emperyalist Savaşın Ekonomi Politigi

Derleyen: Selma Aybal

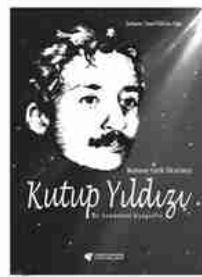
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının
devamı... ABD emperyalizmini yeni
emperyalist savaşa başlamakta iten
ekonomik ve siyasal koşullar ve Irak'ta
kurulan ABD bataklığı...

Kutup Yıldızı

Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük
sevgisini ve saygısını kazanan, Türki-
ye Devrimci Hareketi'nin direnme ge-
leneğinin oluşmasında tarihsel bir rolü
olan, komünist önder Mehmet Fatih
Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve Kürt Sorunu

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve
Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla bir-
likte, emperyalist savaş koşullarında
Kürt hareketinin evrimi...

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri

Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu,
emperyalist paylaşım savaşını ve
Türkiye'nin savaşa karşı konumunu
değerlendirdiği 4. Konferansı.

Broşürlerimiz

Komünistler Ne İçin Savaşıyor?
TİKB(B) Program ve Tüzüğü
Derleyen: İsmail Cüneyt

Herkese İş, Herkese Çalışma Hakkı
İş güvencesi yasa tasarısının,
işçi-emekçi kitlelere getirdikleri

Yeni İş Yasası; KÖLELİK YASASI
En temel haklarımızı gaspeden Yeni
İş Yasasına karşı yapılacak tek şey
sınıf savaşımını yükseltmektir.

Emperyalist Savaş ve Gençlik
Derleyen: Nilgün Gök
6. Filoları denize döken, '68 devrimci
dalgasını yaratan gençlik, anti
emperyalist savaşın önünde olmalıdır.

Gücümüz Örgütlülüğümüzdür!
Derleyen: Ulaş Hicabi Küçük
"Yeni çağın çocukları" örgütlülüğü ile
güçlüdür, örgütlülüğü ile özgürleşir.

Kahrolsun Emperyalist Savaş!

